JACK LONDON

SUİKAST BÜROSU

Çeviri: AHMET BORA PEKİNER

can

JACK LONDON

SUİKAST BÜROSU

The Assassination Bureau Ltd., Jack London
© 1963, Irving Shepard
© 2015, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Bu eserin Türkçe yayın hakları Barror International, Inc., Armonk, New York, U.S.A. ve Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Haziran 2015, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Düzelti: Aylin Samancı, Mert Tokur
Mizanpaj: M. Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2
Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası
Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,
Topkapı, İstanbul
Sertifika No: 26699

ISBN 978-975-07-2509-8

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 31730

JACK LONDON

SUİKAST BÜROSU

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Ahmet Bora Pekiner

can

Jack London'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Âdemden Önce, 1981
Vahşetin Çağrısı, 2007
Beyaz Diş, 2011
Katıksız Sevgi, 2011
Demir Ökçe, 2012
Martin Eden, 2014
Denizin Çağrısı, 2014

JACK LONDON, 1876'da San Francisco'da doğdu. Kendi kendini eğitti ve 1897'de Klondike bölgesinde altın arayanlara katıldı. Klondike'tan döndükten sonra, şansını bir kez de yazarlıkta denemeye karar verdi. Otobiyografik romanı *Martin Eden*'da yansıttığı gibi, yazar olabilmek için olağanüstü bir çaba harcadı. İlk kitabı *Kurt Kanı* geniş bir okur kitlesine ulaştı. 17 yıl içinde *Vahşetin Çağrısı, Beyaz Diş, Deniz Kurdu, Demir Ökçe* gibi yapıtlarının sayısı 50'yi buldu ve ABD'nin en çok kazanan yazarı oldu. Jack London, 1916'da California'da öldü.

AHMET BORA PEKİNER, 1986'da İstanbul'da doğdu. 2014'te Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Sanat Tarihi Bölümü'nden mezun oldu. Çeşitli yayınevleri için çevirdiği *Herkes İçin Yaratıcı Zekâ CQ, Güneş'in Kenti, Arena Bir, Kahramanların Görevi, Narsistik Bir Dünyada Hayatta Kalma Rehberi, Madam Blavatsky: Modern Spiritüalizmin Annesi* adlı eserleri dilimize kazandırdı.

Metinle ilgili not

Suikast Bürosu, Jack London'ın 11 Mart 1910'da Sinclair Lewis'den yetmiş dolara aldığı 14 hikâye taslağı arasında yer alıyordu. London bu taslaktan hareketle yirmi bin kelime yazdıktan sonra mantıklı bir son bulamadığını öne sürerek 1910 Haziran sonlarında romanı yarıda bıraktı. Robert L.Fish'in tamamladığı kitap 1963'te London'ın yazdığı "Kitabın Tamamlanması İçin Notlar" ve "Charmian London'ın Kitabın Sonu İçin Tasarladığı Taslak" ekiyle birlikte 1963 sonbaharında yayımlandı.

1

Parlak iri gözleri, temiz ve pürüzsüz görünümüyle dikkat çeken bir cildin üzerini saran yanık teni ve insanda okşama isteği uyandıran siyah renkli gür kıvırcık saçlarıyla yakışıklı bir adamdı. Kısacası kadınların bakmaktan hoşlanacağı türden biri olan bu adam, göze çarpan niteliklerinin tümüyle farkındaydı. İnce beli, kaslı vücudu ve geniş omuzlarının yanı sıra kendine has, küstah ve erkeksi bir havaya sahip tavırları, odanın içine ve ona buraya kadar eşlik eden uşağa attığı tedirgin bakışlarıyla ters düşüyordu. Uşak sağır ve dilsizdi. Daha önce bu apartman dairesini ziyaret etmiş olan Logan'ın anlattıklarını dinlememiş olsaydı bile hizmetçinin durumunu kendisi kestirebilirdi.

Uşağın kapıyı ardından kapatmasıyla birlikte odadaki ziyaretçi korkudan titrememek için kendini zorladı. Ancak odanın içinde böylesi bir duyguyu uyandıracak herhangi bir şey de yoktu. İçi kitaplarla dolu sıra sıra raflar, kimi yerlerde gravürler ve bir de harita askılığının olduğu gösterişsiz, düzenli bir odaydı. Ayrıca duvarın önünde üzeri tren tarifeleri ve buharlı vapur broşürleriyle dolu bir sehpa da vardı. Pencerelerin arasında geniş tahta masanın üstünde bir telefon duruyor, hemen yanında ise bir daktilo makinesi bulunuyordu. Her şeyin

bu kadar özenle yerli yerine konmuş olması, bu düzenin ardında büyük bir zekânın yattığına dair bir işaretti.

Kitaplar, beklemekte olan adamın ilgisini çekti ve adam rafların arasında dolaşmaya, deneyimli gözlerinin tek bir bakışıyla koca bir raftaki tüm kitapların isimlerini incelemeye başladı. Fakat birbirlerine sıkıca dayanmış bu kitapların arasında da korkmasını gerektiren bir şey yoktu. Kitaplar arasında özellikle dikkatini çeken Ibsen'in düzyazı oyunları ve Shaw'un çeşitli romanlarıyla oyunlarıydı; Wilde'a ait nadir bir baskı, Smollett, Fielding, Sterne ve *Binbir Gece Masalları*; Lafargue'dan *Evolution of Property*, *The Students' Marx*, *Fabian Essays*, Brook'un *Economics Supremacy*'si, Dawson'dan *Bismarck and State Socialism*, Engels'in *Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni*, Conant'ın *The United States in the Orient*'i ve de John Mitchell'ın *Organized Labor*'ı[1] da bu kitaplar arasındaydı. Ayrıca özgün dillerinde Tolstoy, Gorki, Turgenyev, Andreyev, Gonçarov ve Dostoyevski de bulunuyordu.

Adam bir köşesinde yeni çıkmış romanların durduğu, üzeri düzenli yığınlar halinde güncel dergiler ve üç aylık yayınlarla kaplı olan yazı masasına doğru ilerledi. Rahat koltuğa oturup bacaklarını uzattı ve bir sigara yakıp masanın üzerindeki kitapları inceledi. Aralarından kırmızı ciltli, ince bir tanesi dikkatini çekti. Kitabın kapağında mest olmuş pozda gösterişli bir kadın vardı. Kitabı yerinden alıp adını okudu: *Four Weeks: A Loud Book*.[2] Kitabın kapağını açmasıyla, sayfalarının arasında ani bir parlamaya eşlik eden dumanla beraber küçük çaplı da olsa kuvvetli bir patlama gerçekleşti. Adam dehşetle

1. (İng.) Sırasıyla; Mülkiyetin Evrimi, Öğrenciler İçin Marx, Fabian Denemeleri, Ekonominin Baskınlığı, Bismarck ve Devlet Sosyalizmi, Doğu Ülkelerindeki ABD, Örgütlü İşçi Sınıfı. (Y.N.)

2. (İng.) Dört Hafta: Yüksek Sesli Bir Kitap. (Y.N.)

kendinden geçti. Koltuğunun geriye düşmesiyle adamın kolları ve bacakları havaya doğru dikilmiş, elindeki kitabı ise sanki tuttuğu şeyin yılan olduğunu sonradan fark eden birinin vereceği tepkiyle havaya fırlatmıştı. Ziyaretçi fena halde sarsılmıştı. Güzelim yanık teninin rengi bir ölününki kadar solmuş, parlak siyah gözleri ise korkuyla yerinden fırlamıştı.

Tam o anda dairenin içine doğru açılan gizli bir kapı aralandı ve söz konusu büyük zekâ içeriye girdi. Dehşet içindeki ziyaretçinin perişan halini incelerken suratında küçümseyen bir gülümseme asılıydı. Eğilerek yerden kaldırdığı kitabı tamamen açtı ve kâğıt fünyeyi ateşleyen basit düzeneği sergiledi.

"Senin gibi yaratıkların kendilerini buraya gelmek zorunda hissetmelerine şaşırmamak gerek," dedi alayla. "Siz teröristler her zaman kafamı karıştırmışsınızdır. Neden sizi en çok dehşete düşüren şey, aynı zamanda en çok ilginizi çeken şeydir de?" Ziyaretçiden artık açıkça tiksiniyordu. "Toz, o kadar. Bu oyuncak tabanca mantarını doğrudan dilinin üzerinde patlatmış olsaydın bile en kötü ihtimalle konuşurken ve yemek yerken kısa süreliğine küçük bir rahatsızlık duyardın. Bu sefer kimi öldürtmek istiyorsunuz?"

Sesin sahibi olan kişi görünüm olarak ziyaretçisinin tamamen zıttıydı. O kadar sarışındı ki renginin atmış olduğu bile söylenebilirdi. Adeta bir albinoya aitmiş gibi görünen zarif ve ipeksi kirpikler, neredeyse renksiz sayılabilecek açık mavi gözlerini perdeliyordu. Kısmen kel olan kafası gene aynı şekilde zarif, ipeksi bir dokuya ve de yılların tonunu bozamadığı, en az kar kadar açık beyaz bir renge sahip saçlarla hafifçe örtülüydü. Sıkıca kapalı dudaklarında temkinli bir görünüm de olsa sert bir ifade yoktu. Geniş ve etkileyici alnı, ardında yatan beyin

hakkında ipucu veriyordu. İngilizcesi rahatsız edecek kadar kusursuzdu. Aksandan tamamen yoksun olan duygusuz dili neredeyse kendi içinde bir aksan oluşturuyordu. Az önce yaptığı kaba şakaya rağmen mizahtan fazla hazzetmeyen biriydi. Bilge biri olduğunu hissettiren vakur ve ağırbaşlı asaleti onu en iyi niteleyen özelliğiydi; bununla beraber gücün verdiği rahatlıktan doğan bir görünüm sergiliyor ve sahte kitaplar ile çatapatların çok ötesinde filozofça bir dinginliğe sahip üstün biri olabileceğini düşündürtüyordu. Anlaşılması zor karakteri, renksiz renkleri ve neredeyse tek bir kırışığın bile olmadığı suratı yüzünden kaç yaşında olduğunu anlamanın bir yolu yoktu. Belki otuz ile elli arasında, hatta altmış yaşında bile olabilirdi. Ona bakan biri aslında göründüğünden daha yaşlı olduğunu düşünürdü.

"Ivan Dragomiloff siz misiniz?" diye sordu ziyaretçi.

"İnsanlar beni o isimle tanır. O da herhangi bir isim kadar iş görür. Tıpkı Will Haussman adının sizin işinizi gördüğü gibi. Kayıtlarda bu şekilde geçiyorsunuz. Sizi tanıyorum. Caroline Warfield ekibinin yöneticisisiniz. Onlarla daha önce de çalışmıştım. Yanlış hatırlamıyorsam Lanigan bizi tanıştırmıştı."

Bir an durakladı, ince telli saçlarının olduğu kafasına siyah bir kasket geçirdikten sonra oturdu.

"Bir şikâyet yoktur umarım," diye soğukça ekledi.

Adamın aksini düşünmesini istemeyen Haussman telaşla, "Hayır, hem de hiç," dedi. "O diğer iş her yönüyle tatmin ediciydi. Sizinle tekrar irtibata geçmeyişimizin nedeni maddi gücümüzün buna yetmiyor oluşuydu. Ancak şimdi isteğimiz Emniyet Müdürü Mcduffy'nin..."

"Evet, onu tanıyorum," diye sözünü kesti.

Aceleyle sözüne kaldığı yerden devam eden Hausmann, "Son zamanlarda adeta bir zorbaya, bir canavara dönüştü," dedi artan bir öfkeyle. "Ekibimizin en seçkin

kişilerini bizden koparark davamızda ardı ardına şehitler vermemize neden oldu. Tüm uyarılarımıza rağmen Tawney, Cicerole ve Gluck'u sınır dışı etti. Defalarca toplantılarımızı bastı. Polisleri bizi sopalarla dövüp sanki hayvanmışız gibi davrandı. Onun yüzünden dört kardeşimiz hapishane hücrelerinde çürüyor."

Adamın bitmek bilmeyen şikâyetlerini dinleyen Dragomiloff, hesap tutuyormuş gibi başını ciddiyetle sallıyordu.

"Sonra bir de yaşlı Sanger var. Uygarlığın bu kirlenmiş havasını şimdiye dek içine çekmiş olan en temiz ve asil ruha sahip yetmiş iki yaşındaki sağlığı bozuk bu büyük adam, Sing Sing'te[1] on yıllık cezasını çekerken ağır ağır ölüyor. Ve ne için?" diye çılgınca haykırdı Hausmann. Ardından kendi sorusuna cevap verirken sesi ümitsiz bir boşluğa gömüldü. "Bir hiç için.

Yasaların üzerimize saldığı bu itlere tekrar kanlı bir ders verilmeli. Bize yaptıkları bu muamele yanlarına kalmaya devam edemez. McDuffy'nin polisleri önceden hazırladıkları ifadeleri mahkemede aleyhimize kullandılar. Bundan eminiz. Gereğinden fazla yaşadı. Artık zamanı geldi. Aslında çok daha önce ölmüş olması gerekirdi ya ama yeterli parayı toplayamamıştık. Ancak avukatların bize suikasttan daha pahalıya patlayacağına karar verdiğimizde zavallı yoldaşlarımızı hapishane hücrelerine bir başlarına yolladık ve böylece gereken parayı kolayca toparlayabildik."

"Sizin de bildiğiniz gibi bir anlaşmayı yerine getirmeden önce ilk olarak onun toplumsal açıdan haklı görülebilecek olmasına dikkat ederiz," diye nazikçe görüşünü belirtti Dragomiloff.

1. 1826'da New York'ta açılan ve kaçmanın olanaksız olduğu iddia edilen hapishane. (Ç.N.)

İçerleyen Hausmann, "Şüphesiz," diyerek adamın sözünü kesmeye kalkıştı.

"Ancak söz konusu bu olayda," diye devam etti Dragomiloff sakin ve mesafeli bir tavırla, "amacınızın haklılığına dair neredeyse hiçbir şüphe yok. McDuffy'yi de, yaptığı işleri de biliyorum. Sizi temin ederim ki yapacağımız araştırma neticesinde de bu sonuca varacağımıza eminim. Şimdi, sıra geldi paraya."

"Peki ya McDuffy'nin ölümünü toplumsal açıdan yararlı bulmazsanız?"

"Para, araştırma için kullanılan yüzde onu hariç, size iade edilecektir. Âdetimiz böyle."

Cebinden dolgun bir cüzdan çıkaran Hausmann bir an tereddüt etti.

"Hepsini bir kerede mi ödemek zorundayım?"

"Kuşkusuz ki şartlarımızı biliyorsunuzdur." Dragomiloff'un sesinde hafif bir azarlama vardı.

"Fakat biz anarşistlerin yoksul insanlar olduğunu sizin de bildiğinizi sanmıştım, yani ummuştum."

"Zaten o yüzden size düşük bir fiyat önereceğim. On bin dolar böyle büyük bir şehrin emniyet müdürünü öldürmek için çok da fazla değil. İnanın ki masraflarımızı ancak karşılayacaktır. McDuffy gibi önemli kişilerin ücreti çok daha yüksektir ve hatta bu kadar önemli olanlarla da nadiren ilgileniriz. Hayatta kalmaya çabalayan yoksul bir ekip değil de milyoner birileri olsaydınız size McDuffy için en aşağı elli bin dolar fiyat verirdim. Ayrıca bu işi de keyfim için yapmıyorum."

"Tanrı aşkına! Kim bilir bir kral için nasıl bir fiyat verirdiniz!" diye haykırdı Hausmann.

"Kralına göre değişir. Mesela İngiltere kralı diyelim, yarım milyona mal olur. İkinci ya da üçüncü seviyeden krallar ise aşağı yukarı yetmiş beş bin ile yüz bin dolar arası bir fiyata gelir."

Hausmann, "Bu kadar pahalı olacaklarını hiç düşünmezdim," diye mırıldandı.

"Bu yüzden bu kadar az öldürülüyorlar ya. Ayrıca siz, kurmuş olduğum bu kusursuz örgütün ağır masraflarını gözden kaçırıyorsunuz. Tek başına seyahat masraflarımız bile sizin tahmin edebileceğinizden çok daha fazla. Sayısız çalışanım var ve sakın hiçbirinin hayatlarını yok pahasına riske atıp birilerini öldüreceğimi sanmayın. Ve şunu da unutmayın, sorunsuzca hallettiğimiz bu işlerin hiçbirinde müşterilerimizi riske atmadık. Eğer McDuffy'nin yaşamı karşılığında on bin doları fazla buluyorsanız, o zaman kendi hayatınıza daha mı az değer biçerdiniz, öğrenmek istiyorum. Hem siz anarşistler iş bitirme konusunda çok yeteneksizsiniz. Bir şeye kalkıştığınızda ya işi elinize yüzünüze bulaştırıyorsunuz ya da yakalanıyorsunuz. Daha da kötüsü ise dinamit veya saatli bomba kullanmaktaki ısrarınız. Bunlar çalışanlarımız için hayli–"

"İnfazlarımızın ses getirmesi ve çarpıcı olması bizim için oldukça önemlidir," diye açıkladı Hausmann.

Suikast Bürosu'nun patronu, onu başıyla onayladı.

"Evet, anlıyorum. Ama demek istediğim bu değil. Demin de dediğim gibi ajanlarımız için hayli riskli olan bu yöntemler birini öldürmenin en aptalca ve iğrenç yoludur. Eğer ekibiniz mesela zehir kullanmama izin verirse fiyattan yüzde on düşerim; şayet uzun mesafeli bir tüfeğe olur derseniz de yüzde yirmi beş düşerim."

"Imkânsız!" diye haykırdı anarşist. "Bu bizim maksadımıza uymayacaktır. İnfazlarımız kanlı olmalı."

"O halde sizin için herhangi bir indirim yapamayacağım. Amerikalısınız, öyle değil mi Mr. Hausmann?"

"Evet, Amerika'da doğdum. Michigan'ın St. Joseph şehrinde."

"Neden McDuffy'yi kendiniz öldürüp parayı da ekibiniz için kullanmıyorsunuz?"

Anarşistin yüzü kızardı.

"Hayır, hayır. Sizin hizmetleriniz çok ama çok başarılı, Mr. Dragomiloff. Ayrıca benim, nasıl desem, yaradılışımda birilerinin canını almaya ya da kanlarını dökmeye karşı gönülsüzlük var. En azından bunu kendi ellerimle yapamam demek istiyorum. Teorik olarak bir cinayetin haklı sebepleri olabileceğini anlıyorum fakat bunu bizzat kendim yapmaya elim varmıyor. Elimde değil, yapamıyorum işte. Bir sineğin bile canını yakmaya kıyamam."

"Buna rağmen şiddeti savunan bir ekibin parçasısınız."

"Farkındayım. Mantığım bu bağlılığı göstermem gerektiğini söylüyor. Felsefi yanı ağır basan ve direnişten kaçınan Tolstoycu[1] bir düşünce içimi rahat ettirmezdi. Mesela Martha Brown'un ekibinin yaptığı gibi diğer yanağını dönmeyi doğru bulmuyorum. Biri bana vurursa, ben de ona geri vur–"

"Başkası aracılığıyla olsa bile," diye soğukça sözünü kesti Dragomiloff.

Hausmann başını önüne eğdi.

"Gerekirse öyle. Eğer karakterim buna izin vermiyorsa, geriye kalan tek yol bu. İşte paranız."

Dragomiloff parayı sayarken Hausmann fiyatı biraz daha kırabilmek için son bir çaba gösterdi.

"On bin dolar. Hepsi orada. Sizin olsun ama şunu da unutmayın ki bu para, onlardan talep ettiğimiz zor şartlar altında çabalayan birçok yoldaşımızın sadakatini ve fedakârlığını temsil ediyor. Şey, bu ödemeye Müfettiş Morgan'ı da dahil etseniz olur mu? O da en az McDuffy kadar aşağılık bir yaratık."

Dragomiloff kafasını olumsuz anlamda salladı.

1. Devleti, tek dayanağı şiddet olduğu için reddeden, Hıristiyanlığın tek mesajının sevgi olduğunu savunan Hıristiyan-anarşist hareket. (Ç.N.)

"Hayır, buna imkân yok. Ekibiniz zaten şimdiye kadar yaptığımız en büyük indirimden yararlanıyor."

Israr eden Hausmann, "Sonuçta bu bir bomba," dedi. "Aynı bombayla ikisini birden halledebilirsiniz."

"Ve biz de bunu yapmamaya özen göstereceğiz. Tabii önce McDuffy'yi araştıracağız. Eğer ölümünün toplumsal açıdan doğru olmayacağına karar–"

Kaygılanan McDuffy, "O zaman on bin dolarımıza ne olacak?" diyerek lafa karıştı.

"Zaruri giderler için kesilen yüzde onu haricinde kalanı size iade edilecek."

"Peki ya onu öldürmeyi başaramazsanız?"

"Eğer başarısız olursak paranız yıl sonunda yüzde beş faizle size teslim edilecek."

Görüşmenin sonuna geldiklerini belli etmek isteyen Dragomiloff masasındaki çağrı düğmesine bastı ve ayağa kalktı. Adamla beraber ayağa kalkan Hausmann, uşağın gelmesini beklerken fırsattan istifade ederek Dragomiloff'a bir soru daha sordu.

"Peki kaza, hastalık veya herhangi bir sebepten dolayı öldünüz diyelim. Elimde makbuz yok. Parayı bir daha göremeyebilirim."

"Bunların hepsi önceden ayarlanmış olur. Chicago şubemin başındaki kişi derhal tüm yetkileri devralacak ve San Francisco şubesinin başındaki kişi buraya ulaşana dek her şeyi idare edecektir. Benzeri bir olay geçen yıl gerçekleşti. Burgess'i hatırlıyor musunuz?"

"Hangi Burgess?"

"Demiryolu kralı olan. Adamlarımdan biri bu işin üstündeydi. Her zaman yaptığımız gibi anlaşmaya varılmış, para peşin olarak alınmıştı. Tabii ki benim onayım da alınmıştı. Ancak iki gelişme yaşandı. Burgess bir demiryolu kazasında, adamımız ise zatürreeden öldü. Buna

rağmen parayı iade ettik. Yasal yollarla telafisi olmayan bu durumla bizzat kendim ilgilendim. Uzun soluklu başarılarımız müşterilerimizle yaptığımız anlaşmalara sadık kaldığımızın kanıtıdır. İnanın ki, bizimki gibi yasadışı işlerle uğraştığınız zaman yapabileceğiniz en ölümcül hata dürüstlüğünüzden ödün vermektir. Şimdi McDuffy'ye dönecek olursak–"

Tam o anda uşağın içeri girmesiyle endişelenen Hausmann susması için Dragomiloff'a eliyle işaret etti.

"Tek bir kelimeyi dahi duyamaz," dedi Dragomiloff.

"Ancak içeri gelmesi için az önce düğmeye bastınız. Ayrıca Tanrı şahidimdir ki zili çaldığımda bana kapıyı açtı."

"Onun zili parlayan bir ışıktır. Zil yerine bir ampul yanar. Hayatı boyunca tek bir ses dahi duymamıştır. Dudaklarınızı göremediği sürece neden bahsettiğini anlayamaz. Tekrar McDuffy'ye dönelim. Onu ortadan kaldırmak istediğinize emin misiniz? Şunu unutmayın, bize bir kere iş verdiğinizde, o iş neredeyse bitmiş sayabilirsiniz. Zaten aksi halde bu mesleği sürdüremezdik. Bildiğiniz gibi kendimize has kurallarımız var. Bir kere anlaşmaya vardıktan sonra artık geri dönüş yoktur. Sizin için de uygun mu?"

"Oldukça." Hausmann kapının önünde durdu. "Şeyle, yani eylemle ilgili gelişmeleri ne zaman duyarız?"

Dragomiloff hızla bir değerlendirme yaptı.

"Bir hafta içinde. Bu iş için yapacağımız araştırma sadece prosedür gereği olacak. Operasyonun kendisi ise oldukça kolay gerçekleşecek. Kilit noktalarda adamlarım var. İyi günler."

2

Bir hafta sonra öğleden sonra elektrikli bir araba[1] S. Constantine & Co. adlı Rus ihracat şirketinin deposunun önünde bekliyordu. Sergius Constatine'in yanında kendisine taksiye kadar eşlik eden ve halen yağdırmakta olduğu talimatları dinleyen yöneticisiyle ofisinden çıktığında saat üç olmuştu. Eğer onu taksiye binerken Hausmann veya Lanigan görmüş olsaydı, kim olduğunu hemen bilirlerdi. Ancak Sergius Constantine olarak değil. Onlara bu adam kim diye sorsalar, verecekleri cevap şu olurdu: Ivan Dragomiloff.

Çünkü arabayı güneye doğru, kalabalık Doğu Yakası'nın içine süren Ivan Dragomiloff'un ta kendisiydi. Yol boyunca sadece bir kere, "Özel baskı!" diye haykıran bir sokak çocuğundan gazete almak için durdu. Manşetleri ve komşu şehirde yaşanan anarşistlerin başka bir suikastını ve McDuffy'nin ölüm haberini kısaca veren haberleri okuyup bitirene kadar da yoluna devam etmedi. Gazeteyi elinden bırakıp tekrar yola koyulduğunda ise Constantine'in yüzünde kendinden emin bir gurur ifadesi belirmişti. Kurduğu örgüt işi halletmiş, hem de bunu her zamanki

1. Sanılanın aksine elektrikli arabalar en popüler dönemlerini günümüzde değil, XIX. yüzyıl ile XX. yüzyılın başlarında yaşamıştı. (Ç.N.)

kusursuzluğu ile başarmıştı. Araştırma (gerçi bu seferki formaliteden ibaretti) yapılmış, emir verilmiş ve McDuffy öldürülmüştü. Doğu Yakası'nın en berbat kısımlarından birinde yer alan modern görünümlü apartmanın önüne arabasıyla yaklaştığında Constantine sırıtıyordu. Caroline Warfield'in ekibinde yaşanacak sevinci düşündüğü için sırıtmıştı. Hani kendi elleriyle kimseyi öldürecek cesaretleri olmayan şu terörist ekip.

Asansör onu en üst kata çıkardı. Boynuna sarılıp Constantine'i öpen ve onu, Ruslara özgü şefkat gösterilerine boğan, Grunya diye çağırdığı genç bir kadının bastığı düğme asansörün kapılarını kendisine açtı.

Constantine konforlu görünen bir dizi odanın içinden geçti. Odalar Doğu Yakası'ndaki ufak bir apartman dairesi için bile hayli rahat ve zevkli görünüyordu. Dairenin hoş bir sadeliğe sahip dekoru ve mobilyaları, zenginliği ve kültürü yansıtıyordu. Kitaplarla dolu birçok raf, dergilerle dolup taşan bir masa ve odanın sonunda yer alan büyük bir oturma grubu bulunuyordu. Sağlıklı ve sarışın bir Rus kadını olan Grunya, sarı saçlı ziyaretçisinin sahip olmadığı tüm renklere sahipti.

"Gelmeden önce araman gerekirdi," diye azarladı kadın. Tıpkı Constantine'inki gibi kadının da İngilizcesi aksandan yoksundu. "Dışarı çıkmış olabilirdim. O kadar sıra dışısın ki ne zaman gelebileceğini tahmin edemiyorum."

Akşam gazetesini bir kenara bırakan Constantine, cam kenarındaki geniş koltuğun minderleri üzerine uzandı.

Kadına sevgi dolu gözlerle bakan Constantine, "Bak şimdi sevgili Grunya, beni böyle azarlayarak karşılamamalısın," dedi şefkatle. "Ben ne senin varoşlardan gelen sefil yüzde onun[1] anaokullu çocuklarına benzerim ne de

1. O dönem yoksulluk sınırının altında yaşayanların yüzdesi. (Ç.N.)

onlar gibi ne yapıp etmeyeceğimi senin buyurmana müsaade ederim. Evet, buna ne zaman yüzümü yıkayıp ne zaman burnumu silmem gerektiği de dahil. Buraya seni bulurum ümidiyle gelmiş olsam da, asıl niyetim yeni aracımı test edebilmekti. Şöyle biraz etrafta gezinmeye ne dersin?"

Kadın olumsuz anlamda başını salladı.

"Şimdi olmaz. Saat dörtte bir misafirim gelecek."

"Bunu bir kenara yazacağım." Constantine saatine baktı. "Ayrıca hafta sonu eve gelip gelemeyeceğini öğrenmek için de buradayım. İkimiz de olmayınca Edge Moor çok ıssız bir yer."

Somurtan Grunya, "Daha üç gün önce oradaydım," dedi. "Grosset'nin söylediğine göre sen bir aydır oraya gitmemişin."

"Çok meşguldüm. Bir hafta tembellik yapıp bol bol okuyacağım. Bu arada Grosset neden benim bir aydır orada olmadığımı sana söylemeye gerek görmüş olabilir ki? Tabii eğer o bir ay boyunca sen de oraya gitmemişsen?"

"Meşguldüm seni meraklı şey, tıpkı senin gibi meşguldüm." Kahkahalar atan kadın uzanarak adamın elini okşadı.

"Gelecek misin?"

Teklifi gözden geçiren Grunya, "Henüz pazartesi günündeyiz," dedi. "Evet, gelirim; eğer–" çapkın bir tavırla bir an duraksadı, "bir arkadaşımı da getirmeme izin verirsen. İyi bir adamdır, onu seveceğine eminim."

"Demek bir adam, ha? Şu senin uzun saçlı sosyalistlerden biridir herhalde."

"Hayır, kısa saçlı olanlardan biri. Ayrıca canım, şu mizah dergilerinden aldığın esprileri devamlı yapmaman gerektiğini sen de biliyorsundur, dayıcığım. Ömrüm boyunca bir tane bile uzun saçlı sosyalist görmedim. Sen gördün mü?"

"Hayır ama bira içtiklerini gördüm," dedi Constantine kendinden emin bir şekilde.

"İşte şimdi cezalandırılman gerek," diyen Grunya eline bir minder alıp tehditkâr şekilde adamın üzerine yürümeye başladı. "Benim anaokullularının dediği gibi, 'Seni dümdüz edeceğim.' Al bakalım! Bir orana! Bir burana!"

"Grunya! İtiraz ediyorum!" dedi darbeler arasında soluk soluğa kalıp homurdanan Constantine. "Bu yaptığın hiç yakışık almıyor. Annenin erkek kardeşine bu şekilde davranmak terbiyesizlik. Artık yaşlı biri–"

Keyfi yerinde olan Grunya, "Hadi oradan!" diye bağırarak adamı susturdu ve elindeki minderi attı. Constantine'in elini kaldırıp adamın parmaklarına baktı. "Bu parmakların bir deste kâğıdı ortadan ikiye ayırdığı ve gümüş bozuklukları büktüğü zamanları hatırlıyorum."

"O günler artık geride kaldı. Şu an epey bir kırılganlar."

Söz konusu uzuvlarını kadının avucuna hareketsiz ve gevşek bir halde bırakarak onu tekrar kızdırdı. Kadın kendi elini adamın pazılarını koydu.

"Sık," diye emretti.

"Ben ben yapamıyorum," dedi titrek bir sesle adam. "Ah! Off! İşte, en fazla bu kadar oluyor." Aslında kolunu sıkmak için çok da fazla uğraşmamıştı. "Senin de gördüğün gibi yumuşadım. Yaşlılıktan kaynaklanan doku kaybı."

Bu seferde ayağıyla yere vuran kadın, "Sık şunu!" diye bağırdı.

Direnmekten vazgeçen Constantine kadının sözünü dinledi ve pazısının kadının elinin altında şişmesiyle beraber, Grunya'nın suratını bir hayranlık ifadesi kapladı.

"Sanki demirdenmiş gibi," diye mırıldandı, "fakat kanlı canlı bir demir bu. İnanılmaz. Ürkütücü derecede güçlüsün. Gücünü üzerimde deneyecek olsan kesin ölürdüm."

"Senin de hatırlayacağın" diye yanıtladı Constantine, "ve bu konuda hakkımı vereceğin gibi, sen çok küçükken yaramazlık yaptığında dahi sana bir kere bile vurmadım."

"Fakat dayı, bunun sebebi dayağa karşı ahlaki kimi yargılarının olması değil miydi?"

"Haklısın; ancak o yargılarım biraz sarsılmışsa, bu senin üç ile altı yaş arasındaki halin yüzündendir. Grunya, canım, kalbini falan kırmak istemem ancak şunu itiraf etmek zorundayım ki o yıllarda sen resmen bir barbar, bir vahşi, bir mağara çocuğu, bir canavar, yorulmak bilmeyen küçük bir şeytan, edep ya da terbiye bilmeyen dişi bir kurt eniği ve hatta..."

Ancak havaya kaldırılan tehditkâr bir minder Constantine'in sözlerini sonlandırmasına ve başını korumak için kollarını kaldırmasına neden oldu.

"Sakın!" diye bağırdı. "Şu anki hareketlerini göz önüne aldığımda, değişen tek şey senin artık bir enik değil, kocaman bir kurt olduğundur. Demek yirmi iki yaşındasın? Ve şimdi de gücünü benim üzerimde deniyorsun. Bir daha beni böyle dövmeye kalkarsan, genç bir hanımefendi olmana bakmaksızın şaplağı yiyeceksin. Genç ve şişman bir hanımefendi."

"Ah, seni canavar! Şişman falan değilim!" Grunya kolunu uzattı. "Şuna bak. Dokun. Bu sırf kas. Altmış kiloyum. Lafını geri alacak mısın?"

Tekrar yükselen minder adamın kafasına indi. Tam Constantine homurtular ve kahkahalar arasında kollarıyla kendini savunmak için çabalarken hizmetçinin elinde semaverle odaya girmesiyle, Grunya çayları servis etmek için minderi bir kenara bıraktı.

"Senin anaokullularından biri mi?" diye sordu Constantine odayı terk eden hizmetçinin ardından.

Grunya onayladı.

"Eli yüzü düzgün görünüyor," dedi Consantine. "Doğrusu suratı da pek temiz."

Adama çayını uzatan Grunya gülümseyerek, "Göçmenler için yaptığım iskân çalışmaları yüzünden benimle dalga geçmene izin vermeyeceğim," diye yanıtladı sevecen bir tonla. "Ben sadece kendimi geliştirebilmek için çabalıyorum. İnsanın yirmili yaşlarda neler başarabildiğini duysan şaşardın."

Constantine kafasını olumsuzca salladı.

"Belki de sadece hayalperestin tekiyimdir," dedi efkârla.

"O kadar okuyup ettin ama toplumsal kalkınma için hiçbir şey yapmadın. Parmağını bile oynatmadın."

Constantine, "Parmağımı bile oynatmadım," diye hüzünle tekrarlarken bakışları, McDuffy'nin ölümünü duyuran gazetenin üzerine düştü. Dudaklarını ele geçirmeye çalışan sırıtışı zorla bastırıyordu.

"Bu Ruslara özgü karakterin bir neticesi," diye isyan etti Grunya. "Çalış, derinlemesine incele ve hiçbir detayı atlama ama ne harekete geç ne de bir faaliyet göster. Oysa ben–" genç sesinde bir zafer nidası belirdi, "ben yeni nesilim, bunu başaran ilk Amerikan kuşağındanım–"

"Rus kökenlisin," diye sertçe sözünü kesti Constantine.

"Ama Amerika'da büyüdüm. Buraya geldiğimde henüz bir bebektim. Eylem ülkesi olan bu ülkeden başka bir ülke tanımadım. Ve sen, Sergius Dayı, işlerini bir kenara bıraksan nüfuz sahibi biri olabilirdin."

"Şurada yaptıklarına bir bak," diye yanıtladı adam. "Unutma ki senin bunları başarmanı sağlayan benim mesleğim. Görüyorsun ya ben de başkalarının mutluluğu..." Aklına nazik ruhlu terörist Hausmann gelince bir an duraksadı. "Ben de başkalarının mutluluğu için aracılık ediyorum. Yaptığım bu. Senin için de bunu yapıyorum."

"Bunun farkındayım. Sözlerim yakışıksızdı," dedi içten bir üzüntüyle Grunya. "Beni şımarttın. Babamı asla tanımadım. O yüzden onun yerini almış olduğuna ne kadar sevindiğimi söylemem ihanet sayılmaz. Babam, yani olmayan babam bile bu kadar... bu kadar şefkatli olmayabilirdi."

Grunya, camın kenarındaki koltukta uzanan seyrek ve renksiz sayılabilecek derecede sarı saçlara ve demir gibi kaslara sahip adamın suratına bu sefer minderler yerine, öpücüklerini savuruyordu.

Sırf kadının sözlerinin kendisinde uyandırdığı sevinci ve kızaran yüzünü gizleyebilmek için alay edercesine, "Peki anarşistliğin ne âlemde?" diye sordu Constantine. "Birkaç yıl öncesine kadar bu toplumsal düzeni savunan herkese ölüm ve yıkım kusmak isteyen tam teşekküllü bir kızılmış gibi davranıyordun."

"Şey, evet, o yönde bazı eğilimlerim vardı," diye isteksizce itiraf etti Grunya.

"Eğilimlermiş!" diye haykırdı adam. "İşlerimi bırakıp kendimi insanoğlunun bu davasına adamam için başımın etini yiyordun. Hatırlayacak olursan da, 'dava' sözcüğünü üstüne basa basa kullanıyordun. Sonra da bu kenar mahallesine geldin –düşmanınla resmen işbirliği yaparak– ve tiksindiğin sistemin perişan haldeki yıkıntılarını yamamaya başla–"

Grunya elini kaldırarak karşı çıktı.

Israrcı olan Constantine, "Buna başka ne denir ki?" diye sordu. "Senin şu oğlanlar, kızlar ve küçük anneler kulübün. Hani şu işçi kadınlar için kurduğun kreş! Başardığın tek şey, çalışma saatlerinde onların çocuklarıyla ilgilenerek bu kadınların işverenlerine onları hepten sömürme fırsatı vermek oldu."

"Ancak ben alışıldık kreş mantığının dışına çıktım. Bunu sen de biliyorsun dayı."

Constantin bunu kafasıyla onayladı.

"Ve birkaç şey daha var. Hayli muhafazakâr, nasıl desem, tıpkı bir sosyal demokrat gibi davranmaya başladın. Gerçek devrimciler böyle şeylere pek yüz vermez."

"Ben fazla devrimci sayılmam dayıcığım. Artık büyüdüm. Toplumsal kalkınma yavaş ve acılı bir süreç. Kestirmesi olmayan bir yol. Her basamak tek tek aşılmalı. Ama tabii düşünce bakımından halen bir anarşistim de. Tıpkı aklı başında tüm sosyalistlerin olduğu gibi. Ancak her geçen gün şunu daha iyi anlıyorum ki anarşinin ideal özgürlüğüne kavuşabilmek için öncelikle müdahaleci bir sosyalist aşamadan geçmeliyiz."

Constantine ansızın, "Adamın adı ne?" diye sordu.

"Kim, ne?" Kadının yanakları içten bir mahcubiyetle kızardı.

Sessizce çayını yudumlayan Constantine onun cevap vermesini bekledi.

Kendini toparlayan Grunya, Constantine'e ciddi bir bakış attı.

"Cumartesi gecesi Edge Moor'a geldiğimde söylerim," dedi. "Hani şu kısa saçlı olan."

"Getireceğin konuk mu?"

Grunya başıyla onayladı.

"Şimdilik bundan daha fazla bahsetmeyeceğim."

"Seviyor musun?" diye sordu Constantine.

"Evet... Sanırım," diye yanıtladı pek de emin olamayan bir sesle Grunya.

"O bunu söyledi mi?"

"Hem evet hem de hayır. Öyle bir huyu var ki her şeye kesinmiş gözüyle bakıyor. Onunla tanışana kadar bekle. Onu seveceksin Sergius Dayı, bundan eminim. Düşüncelerine de saygı duyacaksın. Dörtte gelecek olan ziyaretçim de o. Beklersen onunla şimdi tanışabilirsin. Hadi canım, lütfen yap bunu."

Fakat dayısı Sergius Constantine, yani lakabıyla Ivan Dragomiloff, saatine baktı ve hızla yerinden kalktı.

"Hayır; onu cumartesi günü Edge Moor'a getir Grunya. Ondan hoşlanmak için o zaman uğraşırım. Hem bunu yapabilmem için şimdikiden daha fazla vaktim olur. Eğer ilişkiniz bu kadar ciddiyse hafta içi bir gün bana uğramasını söyle."

Grunya'nın buna cevabı, "Aşırı yoğun," oldu. "Hafta sonu için onu zar zor ikna edebildim."

"İşinden dolayı mı?"

"Öyle denebilir. Fakat gerçek bir iş sayılmaz. Yani bir mesleği yok. Zengin işte. Meşguliyetinin sebebi sosyal kalkınma çalışmaları dersek doğru olur. Fakat onun fikirlerini hayranlıkla karşılayacak ve saygı da duyacaksın, dayı."

"Senin iyiliğin için hayatım... umarım ki öyle olur." Bunlar; kapının önünde birbirlerine sarıldıktan sonra ayrılırlarken Constanstine'in ağzından çıkan son sözlerdi.

3

Dayısının oradan ayrılmasından sadece birkaç dakika sonra Winter Hall'u karşılayan kadın oldukça ağırbaşlıydı. Adamla laflarlarken –tabii Gorki'nin son kitabından Rus Devrimi'ne, oradan da Hull House[1] ve bluz işçilerinin grevine uzanan konulardan bahsetmeye laflamak denebilirse– ve çaylarını koyarken de Grunya oldukça ciddiydi.

Kadının yapılabilecek reformlarla ilgili yeni fikirlerini onaylamayan Winter Hall bunu belirten bir şekilde başını salladı.

"Mesela Hull House'u ele alalım," dedi Hall. "Chicago'nun vahşi varoşlarının aydınlanması için bir fırsattı orası. Hâlâ öyle ama daha fazlası da değil. Varoşlar daha da vahşileşti, hem de çok daha fazla. Günümüz Chicago'sundaki sefalet, suç ve yozlaşma Hull House'un kurulduğu yıllardakinden misliyle fazla. O yüzden Hull House da, tıpkı reformcu tüm yöntemler gibi başarısız oldu. Su alan bir tekneyi içine dolan sudan daha azını dışarıya atan bir pompayla kurtaramazsın."

1. 1889'da göçmenlere yardım amacıyla kurulan, farklı milletlerden insanların yaşadığı ve Amerika'da ayakta kalmak için gerekli eğitimlerden geçtikleri bir sosyal yardım vakfı. (Ç.N.)

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandı Grunya üzüntüyle.

"Tek odalı daireleri[1] ele alalım mesela," diye devam etti Hall. "İçsavaşın sonlarına doğru New York'ta altmış bin tane tek odalı daire vardı. O günden beri bu odalara karşı yürütülen mücadele kesintisiz devam ediyor. Birçok insan kendini bu mücadeleye adadı. Binlerce, hatta on binlerce duyarlı vatandaş bu dava için hem paralarını hem de desteklerini ortaya koydu. Birçok apartman yıkılarak yerlerine yeşil alanlar ve çocuk parkları kuruldu. Büyük bir mücadeleydi ama öte yandan rezaletti de. Peki ya sonuç? Bugün, yani 1911'de, New York'ta üç yüz bin adet tek odalı daire var."

Umursamaz bir tavırla omuzlarını silken Hall, çayından bir yudum aldı.

"Gittikçe iki şeyi daha iyi görmemi sağlıyorsun," diye itiraf etti Grunya. "Bunlardan ilki, insan elinden çıkma kanunlarla dizginlenmeyen bir özgürlüğe ulaşmak için ilk olarak, bizi makineden farksız duruma getiren ve gene insan elinden çıkma katı kanunların hâkim olduğu sosyalist bir aşamanın gerekliliği. Ancak şunu söylemem gerekiyor ki, bu sosyalist aşamayı yaşamak istemezdim. Çünkü bu beni delirtirdi."

"Günümüzün pazarlanabilir bireyselliğinin şatafatlı, vahşi ve acımasız güzelliğini mi tercih ederdin?" diye sordu Hall usulca.

"Neredeyse öyle. Hemen hemen. Fakat sosyalist aşama yaşanmalı. Açıkça görmeye başladığım ikinci şey sayesinde bunun farkına vardım; bu da reformların reform yapma konusundaki yetersizlikleri." Konuşmasını birden

1. 1800'lerde işçilerin yaşamaları için kurulan apartman dairelerindeki odalar. İçlerinde cam, pencere veya herhangi bir havalandırma sistemi bulunmuyordu. (Ç.N.)

kesen Grunya, parlayan gözleri ve neşe saçan gülümsemesiyle, "Bu gergin ortamı neden bu kadar kafaya takıyoruz ki? Niçin biraz temiz hava almak için şehir dışına çıkmıyorsun?"

"Sen niye çıkmıyorsun?" diye karşılık verdi adam.

"Ben de meşgulüm."

"Ben de öyle." Bir an tereddüt eden adamın suratı, sanki kafasından geçen haşin bir düşünceyi yansıtırcasına aniden asıldı ve sert bir ifadeye büründü. "Aslında bakarsan, hayatım boyunca hiç bu kadar yoğun olmamış, aynı zamanda da böylesi önemli bir şeyi başarmaya bu denli yaklaşmamıştım."

Bir an önce adamın cevabını duymak isteyen Grunya, "Ancak hafta sonu için bir kaçamak yapıp dayımlı tanışacaksın değil mi?" diye sordu sabırsızca. "Daha birkaç dakika önce buradaydı. Bu hafta sonu için bir tür ev partisi düzenlemek istiyor, sadece üçümüz olacağız."

Hall isteksizce kafasını salladı.

"İsterdim, şehir dışına çıkabilirim ama tüm hafta sonu kalamam. Uğraştığım şey benim için fevkalade önemli. Aylardır peşinde olduğum şeyi henüz bugün öğrenebildim."

Adam konuşurken onun suratını inceleyen Grunya, bunu sadece âşık bir kadının yapabileceği şekilde yapıyordu. Kaşlarının tersine yaptığı kavisten, dudaklarının elle çizilmiş gibi duran uçlarına, çukursuz ve gergin yanaklarından kulağının en önemsiz kıvrımına kadar Winter Hall'un suratındaki en ufak ayrıntıları dahi bilirdi. Âşık olsa da nihayetinde bir erkek olan Hall, Grunya'nın suratını bu kadar bilmezdi. Gerçi kadına âşıktı ancak duyduğu aşk gözlerini, kadının suratındaki en ufak detayları dahi görebilecek kadar açmamıştı. Ola ki birileri çıkıp da aklına gelen ilk haliyle kadını o an tasvir etme-

sini istese Hall, bunu ancak kaba hatlarıyla yapabilirdi. Mesela kadının hayat dolu olduğunu, estetik ve göze hoş gelen renklere, basık bir alına, her zaman yapılı saçlara, tebessüm saçan yüzüyle beraber gülen ışıl ışıl gözlere, sevimli ve tapılası dudaklar ile kulağa, viyoladan çıkıyormuş gibi gelen tarifi imkânsız olan harika bir ses tonuna sahip olduğunu söylerdi. Aynı zamanda kadının iyi niyetli ve dürüst bir karaktere, soylu bir ağırbaşlılığa, ince bir espri anlayışı ile kıvrak bir zekâya da sahip olduğunu düşünüyordu.

Grunya ona baktığında ise bir düşünürün çehresine ve iş bitirici birine ait tüm mimiklere sahip iri yapılı, otuz iki yaşında birini görüyordu. Adam da kendisi gibi sarı saçlı, mavi gözlüydü ve vaktinin çoğunu güneşin altında geçiren Amerikalılara özgü bronz tene sahipti. Sıkça gülümser, kahkaha attığı zaman ise bu içten olurdu. Buna rağmen çoğu zaman suratında neredeyse acımasız, hiç değişmeyen sert bir ifade bulunuyordu. Gücü seven, bu acımasız ifadeden etkilenen Grunya bile adamın bazen kendini gösteren öfkeli yanından tedirgin olabiliyordu.

Winter Hall, yaşadığı çağın epey tuhaf bir ürünüydü. Her ne kadar çocukluğunu varlık içinde rahatça geçirmiş, babası ve evlenmemiş iki halasından kalan mirasa konmuş olsa da, erken yaşlardan itibaren kendisini insanlık için mücadele etmeye adamıştı. Üniversitede ihtisasını ekonomi ve sosyoloji üzerine yapmıştı; hayatı kendisi kadar ciddiye almayan arkadaşları tarafından takıntılı biri gibi görülürdü. Üniversite dışında ise Riis'e,[1] onun New York için yaptığı mücadeleye, parası ve kendi çabalarıyla destek çıkmıştı. Her zaman görünenin ardındakini ve uğruna asıl mücadele edilmesi gereken davayı bul-

1. Jacob Riis. 1870 yılında Amerika'ya göç eden, burada çektiği varoş fotoğraflarıyla işçilerin durumunu üst sınıflara gösteren fotoğrafçı. (Ç.N.)

maya çalışmıştı. Bu sebeple politika üzerine çalışmış, ardından ise, New York ile eyaletin başkenti Albany arasındaki yolsuzluk ilişkilerinin peşine düşerek bu konuyu da incelemişti.

Görünüşe göre kayda değer bir şey yaşanmadan geçen birkaç yılın ardından ise asıl amacı radikal fikirlere yataklık etmek olan bir üniversite kampüsünde birkaç ay geçirecek ve tüm çalışmalarına sıfırdan başlama kararını verecekti. Bundan sonra bir yıl boyunca sıradan bir işçi olarak ülkeyi gezmiş, ondan sonraki sene ise evsizler ve suçlularla birlikte amaçsızca gezinmişti. Bunu takip eden iki yıl boyunca, Chicago'da tam zamanlı olarak hayır işlerinde çalışmış, uzun saatlerinin emeği karşılığında ise aylık elli dolar gibi bir ücret almıştı. Tüm bunların neticesi olarak bir sosyaliste –basının ona yakıştırdığı deyimle, "milyon dolarlık sosyalist"e– dönüşmüştü.

Çok fazla gezmiş, her zaman araştırmış ve olayları ilk elden incelemişti. Nerede önemli bir grev olursa oraya ilk varan o olurdu. Ulusal ve uluslararası tüm sendika toplantılarına katılmış ve yaklaşan 1905 Devrimi'nin gergin ortamında bir süre Rusya'da yaşamıştı. Ağırbaşlı dergilerde yazıları yayımlanmış; güzel bir dile sahip, derin düşünceler içeren ve bir sosyaliste göre ılıman fikirlere sahip birkaç kitabın da yazarlığını yapmıştı.

İşte Grunya Constantine'in Doğu Yakası'ndaki dairesinin cam kenarında beraberce oturup çaylarını içerlerken sohbet ettiği adam buydu.

"Fakat bu boğucu ve sefil şehirde sürekli tıkılıp kalmak zorunda değilsin," diyordu Grunya. "Senin durumundaki birini burada kalmaya mecbur bırakan şeyin ne oldu–"

Ancak Hall'un artık onu dinlemediğini fark eden Grunya cümlesini bitirmedi. Adamın gözleri tesadüfen koltuğun üzerindeki akşam gazetesine takılmıştı. Kadı-

nın varlığını tamamen unutmuş halde gazeteyi yerinden alıp okumaya başladı.

Grunya şaka ile karışık somurtsa da, adam oralı olmadı.

Öfkelenen Grunya, "Bu yaptığının çok nazik bir hareket olduğunu belirtmem gerek," dedi. Sonunda adamın dikkatini çekebilmişti, "Yani sana bir şey söylerken birden gazete okumaya başlamış olmanın."

Manşette yer alan McDuffy suikastını görebilmesi için Hall, gazeteyi kadına doğru çevirdi. Bunun ne anlama geldiğini anlamayan Grunya boş gözlerle Hall'a baktı.

"Beni affet Grunya. Fakat bunu görünce birden her şeyi unutuverdim." İşaretparmağını manşete götürdü. "İşte bu kadar meşgul olmamın sebebi. Bu yüzden New York'tan ayrılamıyor ve tüm bir haftayı seninle geçirebilmeyi çok istesem de, en fazla hafta sonumu sana ayırabiliyorum."

"Fakat anlayamıyorum," dedi Grunya tereddütle. "Sırf anarşistler başka bir şehrin emniyet müdürünü havaya uçurdu diye... anlayamıyorum."

"Açıklayacağım. İki yıldır süre giden şüphelerim artık kesinlik kazandı. Bana göre Birleşik Devletler'in ve hatta tüm dünyanın görmüş olduğu en acımasız suikast örgütünün izini bulabilmek için son birkaç aydır var gücümle çabalıyorum. Hatta bu örgütün uluslararası bir niteliği olduğundan şüphem yok gibi.

John Mossman'ın Fidelity[1] binasının yedinci katından atlayarak intihar edişini hatırlıyor musun? Kendisi benim arkadaşım olduğu gibi önceleri de babamın bir arkadaşıydı. İntihar etmesini gerektirecek hiçbir neden yoktu. Fidelity Yatırım Fonu Şirketi sürekli büyüyordu. Ha-

1. (İng.) Sadakat, vefa. (Y.N.)

liyle diğer yatırımları da. Ailesiyle ilişkileri de hayli iyiydi. Turp gibi de sağlıklıydı. Canını sıkan hiçbir durum da yoktu. Buna rağmen salak polis intihardan öldüğüne hükmetti. Trigeminal nevraljinin tedavi edilemez, önlenemez ve katlanılamaz bir türüne yakalanmış olduğuna dair kimi söylentiler vardı. Bu hastalığı taşıyanlar intihar edebiliyor. Ama onun böyle bir sorunu yoktu. Öldüğü gün beraber yemek yemiştik. Hastalığı olmadığını biliyordum, yine de emin olmak için görüştüğüm doktoru da beni teyit etmişti. Kısaca bu dedikodu bir saçmalıktan ibaretti. Kendini öldürmek için Fidelity binasının yedinci katından falan atlamadı. Peki o zaman onu öldüren kimdi? Ve bunu yapma sebebi neydi? Biri onu yedinci kattan aşağı atmıştı ama kim ve niçin?

Büyük ihtimalle bunu asla çözemeyeceğim bir gizem olarak görür ve bir süre sonra da unuturdum; tabii eğer intihardan üç gün sonra Vali Northampton havalı tüfekle öldürülmemiş olsaydı. Hatırladın mı? Şehrin ortasında, binlerce pencerenin olduğu bir sokakta vurulmuştu. Nereden ateş edildiğini asla anlayamadılar. Bu iki cinayet de arada bir kafama takılıyordu. Bu sayede ülke çapında yaşanan tuhaf cinayetlere karşı bir ilgi duymaya başladım.

Merak etme, sana hepsini anlatacak değilim. Sadece birkaçından bahsedeceğim. Bunlardan biri Sannington'lı rüşvetçi sendikacı Borff'tu. Şehir yıllardır onun kontrolündeydi. Birbirini takip eden rüşvet suçlamalarına rağmen hepsinden aklanmayı başarıyordu. Konağını bastıkları zaman adamın yarım milyon doları olduğunu gördüler. Evine yapılan baskın tam da Borff, eyaletin tüm politik çarklarını eline geçirdiği zaman gerçekleşmişti. Alaşağı edildiği zaman gücün ve yozlaşmanın doruğundaydı.

Benzer kaderi paylaşan başkaları da var; Emniyet Müdürü Little, önemli girişimci Welchorst, pamuk kralı

Blankhurst ve cesedi Doğu Nehri'nin akıntılarında bulunan Dedektif Satcherly ve daha niceleri. Failler asla bulunamadı. Tabii çıktığı son av seferi esnasında öldürülen Charley Atwater, Mrs. Langthrone-Haywards ve Mrs. Hasting Reynolds gibi toplumun önde gelenlerinin öldürüldüğü cinayetler de var. Hatta bu liste hayli uzun.

Tüm bu yaşananlar beni, cinayetlerin ardında güçlü bir örgüt olduğuna ikna etti. Bunların Black Hand'in[1] işi olmadığından emindim. Cinayetler ne belirli bir uyruğa ne de toplumsal sınıfa aitti. Aklıma ilk önce anarşistler geldi. Beni affet Grunya–" Birden elini kadının eline uzattı ve sevgiyle tuttu. "Senin hakkında o kadar çok şey duymuştum ki. Şiddet yanlısı gruplara yakın olduğun söyleniyordu. Bu işlere çok fazla para harcadığın için senden şüphelenmiştim. Beni bir şekilde bu anarşistlere yakınlaştırabilirdin. Beni sana kuşkularım getirse de, kalmamı sağlayan aşkımdı. Tanıdığım en cana yakın anarşist sendin. Ayrıca bu konuda pek de istekli değildin. Buradaki iskân çalışmalarına ise çoktan başlamış–"

Kahkaha atan Grunya, "Yanımda kalmanı sağlayan şeylerden biri de çalışmalarım konusunda şevkimi kırmaktı sanırım," derken bir yandan da adamın elini kendi yanağına götürdü. "Fakat devam et. Çok heyecanlandım."

"Nihayet anarşistlerle yakınlaşmayı başarabilmiştim. Fakat onları tanıdıkça, bu cinayetleri işleyemeyecek kadar yeteneksiz olduklarından şüphem kalmamıştı. Gerçeklerden o kadar kopuktular ki. Rüyalar âleminde yaşıyorlar, sürekli teoriler uydurup polis zulmüne isyan etmekten başka bir şey yapmıyorlardı. Başlarını belaya sokmak dışında –tabii ki şiddet yanlısı olanlarından bah-

1. Haraç kesen bir İtalyan mafyasına bağlı bir örgüt. (Ç.N.)

sediyorum– bir şey yapmıyorlardı. Tolstoycular ve Kropotkinciler ise yumuşak başlı akademisyenlerden halliceler ve bir karıncayı bile incitemezler. Şiddeti savunan kuzenleriyise karıncayı isteseler dahi incitmeyi başaramazlar.

Görebileceğin gibi suikastlar birçok farklı şekilde gerçekleştiriliyordu. Cinayetler sadece toplumsal figürleri veya politik kişileri hedef almış olsaydı o zaman failler, kimliklerini tespit etmenin imkânsız olduğu gizli bir örgütün üyeleri olabilirlerdi. Ancak bu işten hem para kazanıyorlar, hem de şirket mantığıyla çalışıyorlardı. Ben de isteyenin böyle bir organizasyona ulaşmasının bir yolu olduğuna kanaat getirdim. Fakat bunu nasıl yapıyorlardı? Öncellikle öldürtmek isteyeceğim birilerinin olması gerektiği hipotezini geliştirdim. Fakat henüz ilk aşamada takılıp kalmıştım. Bu işi benim adıma gerçekleştirecek şirketin adresi elimde yoktu çünkü. Yola çıktığım düşüncede, yani sözde hipotezimdeki hatam buydu. Çünkü içimden kimseyi öldürmek gelmiyordu.

Fakat daha sonra kulüpte otururken Coburn yanımıza gelip de bize öğleden sonra yaşadığı bir maceray anlatınca, hipotezimdeki hatamı nasıl çözeceğimi anladım. Ona göre tuhaf bir rastlantıdan ibaret olan bu durumun ardındaki esas sebebi ânında kavradım. 5. Cadde'den şehir merkezine doğru yürürken Coburn'ün yanına yaklaşan bir motosikletten tamirci kıyafetleri içinde bir adam iner. Coburn'e, eğer ortadan kaldırılmasını istediği birileri varsa, bunu hızlı ve güvenli bir şekilde halledebileceğini söyler. Coburn tam adamın suratına yumruğunu indirecekken tamirci kılıklı herif hızla motoruna atlar ve toz olur.

Şimdi esas noktaya gelelim. Coburn'ün başı çok ciddi beladaydı. Coburn kısa süre önce ortağı Mattison ta-

rafından büyük meblağlara denk gelecek şekilde dolandırılmıştı (üçkâğıda getirilmenin ne kötü bir şey olduğunu sen de biliyorsundur). Üstüne üstlük, Mattison bir de Coburn'ün karısıyla beraber Avrupa'ya kaçmıştı. Bağlantıyı görebiliyor musun? İlk olarak, Coburn'ün Mattison'a karşı intikam arzusu beslemesi gerektiği düşünülüyor veya besleyeceği zannediliyor ya da beslemesi umuluyordu. Son olaraksa gazeteler sayesinde Coburn'ün eşiyle Mattison arasındaki ilişkiden herkesin haberi olmuştu."

"Şimdi anlıyorum!" diye haykırdı Grunya parlayan gözlerle. "Hipotezindeki hata buydu işte. Sözde adam öldürme isteğini kimseye duyuramadığın için, söz konusu bu organizasyon da haliyle sana teklifte bulunamıyordu."

"Doğru. Ancak henüz kendimi öne çıkarmıyordum. Aslında, belki az da olsa çıkarıyordum. Artık başkalarının bu organizasyona ve onun hizmetlerine nasıl ulaşabildiğini anlamıştım. Dikkat çeken bu gizemli cinayetleri, yeni edindiğim bilgiler ışığında artık daha farklı bir gözle inceliyordum ve şunu fark ettim ki, en azından toplumsal figürlerin cinayetlerinin hemen öncesinde mutlaka bir skandal yaşanıyor ve bunu bir fırsata dönüştüren gazeteler konu hakkında sansasyonel haberler yapıyorlardı. İşadamlarının ölümlerine gelecek olursak; önde gelenlerinin yaptıkları şaibeli ve kanundışı işler, her zaman bir şekilde duyulsalar da, gazetelere yansımıyorlardı. Yatında gizemli şekilde ölü bulunan Hawthorn'un Kartel'e karşı yürütülen mücadeleye verdiği gizli destek daha haftalar öncesinden kulüplerin dedikodusuydu. Sen hatırlamıyor olabilirsin ancak Atwater-Jones ve Langthorne-Haywards skandalları en sansasyonel şekilde gazetelerde yerini almıştı.

Böylece bu organizasyonun cemiyet, iş ve politika dünyasının önemli kişilerine ulaşması gerektiğinden emin

oldum. Ayrıca şunu da anlamıştım ki tüm bu insanlara Coburn'e yaptıkları gibi yanaşmıyorlardı. Çevreme şöyle bir bakıp, kulüplerden veya yönetici toplantılarından çok iyi tanıdığım bu insanlardan kaçının söz konusu katiller şirketinin müşterisi olabileceğini düşündüm. Şüphesiz ki çevremdekilerden bazılarının bu şirketle ilişkisi vardı ancak hangileriydi bunlar? Bir de kalkıp düşmanlarını ortadan kaldırmak için bu şirketi tutmuş dostlarımdan onların adreslerini istediğimi düşünsene.

Ancak beni doğrudan onlara götürecek ipucunu daha henüz bulabildim. Önemli yerlerde olan dostlarımdan gözlerimi ayırmıyordum. Ne zaman ki içlerinden birinin başına büyük bir bela açılsa, hemen onun peşine takılıyordum. Bu çabalarım uzun bir süre karşılıksız kalsa da sanırım içlerinden biri şirketin hizmetlerinden faydalanmıştı. Çünkü kendisine sorun çıkaran biri altı ay içinde ölü bulundu. İntihar, demişti polis.

Ve sonunda şansım yaver gitti. Gladys Van Martin ile Baron Portos de Moigne arasındaki evliliğin birkaç yıl önce yarattığı tartışmaları hatırlarsın. Hep yaşanan şu talihsiz uluslararası evliliklerden biriydi. Adam tam bir zorbaydı. Kadını soymuş ve ardından boşamıştı. Kadına yaptığı inanılmaz derecedeki iğrenç muamelelerin ayrıntıları henüz duyulmuştu. Kadını öylesine kötü dövmüştü ki doktorlar önce kadının hayatı için çaresizliğe düşmüş, ardından ise akıl sağlığı için endişelenmişlerdi. Üstüne bir de Fransız yasaları gereğince adam, evliliklerinden olan iki erkek çocuğun da velayetini almıştı.

Kadının erkek kardeşi Percy Van Martin ile üniversiteden arkadaştık. Onunla yakınlaşmak için özellikle uğraştım. Son birkaç haftadır sıklıkla görüşüyoruz. Henüz geçen gün beklediğim şey gerçekleşti ve Van Martin bana durumu anlattı. Organizasyon onunla temas kurmuştu. Coburn'ün aksine adamı kovmamış, onu dinle-

mişti. Eğer ki Van Martin işi bir adım daha ileri götürmek istiyorduysa *Herald*'ın iş ilanları kısmına sadece MEZOPOTAMYA kelimesinden oluşan bir ilan vermesi gerekecekti. Kısa sürede bu işle benim ilgilenmem için onu ikna ettim. İstendiği gibi MEZOPOTAMYA kelimesini yerleştirdim ve Van Martin'in temsilcisiymiş gibi davranarak orgazinasyondan birisiyle görüşüp konuştum. Ancak bu kişi sadece bir piyondan ibaretti. Oldukça temkinli ve dikkatli insanlar. Gene de bu akşam yöneticileriyle görüşme ayarlamayı başardım. Ardından ise..."

"Evet," diye haykırdı Grunya endişeyle. "Ardından ne olacak?"

"Bilmiyorum. Hiçbir planım yok."

"Ama bu çok tehlikeli!"

Hall güven veren bir ifadeyle gülümsedi.

"Herhangi bir tehlikeyle karşılaşacağımı sanmıyorum. En nihayetinde bir şirketle iş görüşmesi yapmak için gidiyorum; Percy Van Martin'in eniştesinin suikastı. Şirketlerin müşterilerini öldürmek gibi bir âdeti yoktur."

"Peki ya senin gerçek bir müşteri olmadığını anladıklarında?" diye itiraz etti Grunya.

"O vakit ben orada olmayacağım. Öğrendiklerindeyse bana zarar vermek için çok geç kalmış olacaklar."

Bir saat sonra kapının önünde vedalaşırlarken Grunya, "Dikkatli ol, hem de çok dikkatli ol," dedi. "Hafta sonu için geleceksin, değil mi?"

"Kesinlikle."

"İstasyonda seni karşılayacağım."

"Sanırım bunun ardından birkaç dakika sonra da korkunç dayınla tanışacağım." Şakacıktan titrermiş gibi yaptı. "Umarım sıradan zorbanın teki değildir."

Dayısını her şeyin üstünde tuttuğu belli olan Grunya, "Ona bayılacaksın," dedi gururla. "Bir düzine babadan bile daha iyi ve üstündür. Kimse ondan–"

"Ben bile mi?" diye sözünü kesti Hall.

Adamın bakışlarına aynı gözüpeklikle karşılık vermek istese de yüzü kızaran Grunya bakışlarını yere çevirmesiyle beraber kendini adamın kollarının arasında buldu.

4

"Demek Ivan Dragomiloff sensin?"

Gözlerini merakla etraftaki kitap dolu raflarda gezdiren Winter Hall, ardından bakışlarını tekrar kendisini karşılamak için ayağa kalkmamış olan siyah kasketli renksiz sarışına çevirdi.

"Size ulaşmanın hayli güç olduğunu belirtmeliyim. İnsan, büronuzun becerikli olduğu kadar ihtiyatlı olduğu sonucuna da varıyor."

Dragomiloff'un yüzünde kendinden memnun bir gülümsemenin silueti belirdi.

"Oturun," diyen Dragomiloff karşısındaki bir sandalyeyi işaret etti. Artık ziyaretçisinin suratını ışığın altında görebiliyordu.

Hall bakışlarını tekrar oda ile karşısındaki adam arasında gezdirdi.

"Açıkçası şaşırdım," diye fikrini belirtti.

Dragomiloff, "Kaba saba herifler ve teatral hareketler bekliyordunuz sanırım?" diye sordu alayla.

"Hayır, o yüzden değil. Sizin, nasıl desem, kuruluşunuzun faaliyetlerinin ardında keskin bir zekânın olması gerektiğinin farkındaydım."

"Faaliyetlerimizin tümü de şaşmaz biçimde başarılıydı."

"Sakıncası yoksa kaç senedir bu işi yaptığınızı sorabilir miyim?"

"Aktif olarak on bir yıl. Tabii bir de bunun öncesinde yapılan hazırlık ve yol haritamızın belirlendiği aşamalar var."

Hall'un bir sonraki sorusu, "Benimle bu konuları konuşmaktan çekinmiyor musunuz?" oldu.

Adamın cevabı, "Kesinlikle hayır," idi. "Bir müşterim olarak sizinle eşit şartlardayız. Çıkarlarımız aynı. Keza bir iş tamamlandıktan sonra müşterilerimize asla şantaj yapmadığımız için çıkarlarımız da benzer kalmaya devam eder. Birazcık bilgilendirmeden kimseye zarar gelmez. Ayrıca kurduğum bu organizasyondan gurur duyduğumu söylemekten de kaçınacak değilim. Tıpkı sizin de söylediğiniz gibi –ve benim de küstahça kendime itiraf ettiğim gibi– bu organizasyon zekice yönetiliyor."

"Fakat gene de anlayamıyorum," dedi hayretler içindeki Hall. "Katillerden oluşan bir çetenin başında olmasını bekleyeceğim dünyadaki son insansınız belki de."

"Ve siz de böylesi bir insanın profesyonel hizmetlerine ihtiyaç duyacağını düşündüğüm dünyadaki son insansınız," diye cevapladı Dragomiloff keskin bir dille. "Görünüşünüz hoşuma gitti. Kuvvetli, dürüst ve korkusuzsunuz. Gözleriniz de ise bir bilginin tanımlaması güç ama fark etmemesi imkânsız yorgunluğu var. Çok okuyor ve de araştırıyorsunuz. Nasıl ki ben, bir katiller çetesinin başında bulmayı umduğunuz son kişiyesem, siz de benim her zamanki müşterilerimden aşırı derecede farklısınız. Gerçi katiller çetesi yerine infazcılar demek daha doğru ve yerinde olurdu."

"Tanımları boş verin," dedi Hall. "Çünkü bu, böylesi bir girişimin sizin gibi biri tarafından yönetilmesine karşı duyduğum şaşkınlığı azaltmaz."

"Fakat nasıl yönetildiğini neredeyse hiç bilmiyorsunuz." Kemikli ve kuvvetli parmaklarını birbirine kenetleyen Dragomiloff adama vereceği cevabı iyice düşündü. "Sanırım şöyle açıklayabilirim; mesleğimizi yerine getirirken başvurduğumuz etik anlayışı, bize gelen müşterilerimizin sahip olduğundan çok daha kapsamlı boyutlarda."

"Etikmiş!" Hall kahkahalar atmaya başladı.

"Aynen öyle; Suikast Bürosu ile yan yana konunca kulağa komik geldiğinin farkındayım."

"Kendinize bu ismi mi verdiniz?"

Büro'nun yöneticisi, "Herhangi bir isimden farkı yok," diyerek yanıtladı ağırbaşlılıkla. "Fakat bizimle çalışmaya başladığınız zaman, iş dünyasının geri kalanına göre daha özverili, sarsılmaz bir dürüstlükle iş yaptığımızı göreceksiniz. Bunu yapmaya mecburduk. Bizim gibi yasadışı ya da tam kanunların sınırında iş yapan bir organizasyon için başarılı olmanın tek yolu doğru olanı yapmaktı. Birbirimize, bize iş verenlere, kısacası herkese karşı dürüst olmalıydık. Geri çevirdiğimiz işlerin miktarını tahmin bile edemezsiniz."

"Ne?" diye haykırdı Hall hayretle. "Fakat niçin?"

"Çünkü bazı işleri yapmak doğru olmazdı. Lütfen gülmeyin. Aslına bakarsanız Büro çalışanları olarak iş etik değerlere geldiğinde hayli tutucu bir tavır takınırız. Yaptığımız tüm işlerin haklılığını onaylamalıyız. Bu onay bizim için önemlidir. O olmadan bu kadar uzun süre ayakta kalamazdık. Emin olun ki bu böyle. Şimdi işimize geri dönelim. Güvendiğimiz kişiler aracılığıyla buraya geldiniz. Bizden istediğiniz tek bir şey olabilir. Kimin infazını istiyorsunuz?"

Hall şaşırmıştı, "Bilmiyor musunuz?"

"Katiyen bilmiyorum. Bu benim alanım değil. Müşterilerimi sağa sola sorarak bulmam."

"Size adamın adını verdiğim zaman büyük ihtimalle onayınızı vermeyeceksiniz. Anlaşılan o ki hem yargıç hem de cellatsınız."

"Cellat değilim. İnfazı yapan da asla ben olmam. Benim işim bu değil. Ben yönetirim. Ben bir hükme varırım –tabii durumu iyice gözden geçirdikten sonra– ve diğer çalışanlar da emirleri yerine getirir."

"Farz edelim bu üyelerden biri zayıf halka çıktı?"

Dragomiloff bu soru karşısında epey keyiflendi.

"İşte sorun çıkarabilecek asıl şey de bu. Uzun süre bunun üzerine kafa yordum. Belirli bir etik temele göre hareket etmemiz gerektiğine beni ikna eden asıl nokta buydu. Ahlaki bir düsturumuz, kendimize ait kurallarımız var. Sadece gereken fiziksel ve ruhsal kuvveti, derin bir etik anlayış ile birleştirebilen kişileri aramıza kabul ediyoruz. Yeminlerimize gösterdiğimiz şaşmaz sadakat de bunun bir neticesi. Tabii ki zayıf halkalar oldu. Hem de birkaç tane." Sözlerine ara veren Dragomiloff kederli düşüncelere daldı. "Bunun bedelini ödediler. Bu diğerleri için paha biçilmez bir ders oldu."

"Yani onların..."

"Evet, infaz edildiler. Öyle olması gerekiyordu. Ancak buna nadiren gerek duyarız."

"İşe alım sürecini nasıl gerçekleştiriyorsunuz?"

"Cesur, zeki ve makul birini seçtiğimizde –bu arada bu kişileri her gün haşır neşir oldukları bin bir çeşit insanın arasından, çetin karakterlere sahip kişilerle tanışma ihtimalleri benden daha yüksek olan çalışanlarımın ta kendisi seçiyor– onları bir teste tabi tutuyoruz. Fedakârlığının ve sadakatinin teminatı olarak hayatını ortaya koyuyor. Bu adamları biliyor, onlar hakkında raporlar alıyorum. Onları nadiren görürüm, tabii organizasyonda yükselirlerse o zaman durum değişiyor. Aynı şekilde onlardan da sadece birkaçı beni görebilmiştir.

Yaptığımız ilk testlerden biri söz konusu adaya önemsiz ve kâr amacı gütmeyen bir cinayet işletmektir. Mesela gemide zorbalık yapan bir güverte zabiti, çalışanları tehdit eden bir ustabaşı ya da rüşvet alan ikinci sınıf bir politikacı gibi. Sizin de bildiğiniz gibi böyle kişilerin hayatta olmaması dünyamız için daha iyi. Konumuza dönecek olursak, ilk cinayetini işleyen adayın her bir hamlesi adım adım takip edilir, bu esnada o kadar fazla görgü tanığı vardır ki verilecek olan ifadeler, onu ülkenin her mahkemesinde mahkûm ettirmeye yeter. Ancak bunu öyle şekilde yaparız ki mahkemeye çıkacak tanıkların hepsi organizasyon dışından kimseler olur. Böylece hiçbirimiz mahkemeye çıkmak zorunda kalmayız. Ancak şimdiye kadar hiçbir üyemizi cezalandırmak için devletin kanunlarına başvurmayı gerekli görmedik. Bu ilk görev tamamlandıktan sonra aday artık bizden biridir. Cismen ve ruhen bir parçamızdır. Bundan sonra ise kendisine tüm ayrıntılarıyla yöntemlerimizi öğreti–"

Adamın sözünü kesen Hall, "Ders programına etik de dahil mi?" diye sordu.

Dragomiloff soruyu cevaplamak için hayli istekliydi, "Tabii ki, muhakkak. Üyelerimize verdiğimiz en önemli derstir o. Doğru olanın üzerine kurulmayan hiçbir şey uzun süre var olamaz."

"Anarşist misiniz?" Sorusuyla konunun dışına çıkan Hall'un sözleri iğneleyiciydi.

Suikast Bürosu'nun patronu olumsuzca kafasını salladı, "Hayır, ben bir filozofum."

"İkisi de aynı şey."

"Küçük bir farkla. Mesela anarşistler iyi niyetlidirler; bense o iyi şeyleri eyleme dökerim. Uygulayamayacağın bir felsefenin kime ne faydası var ki? Memleketimdeki anarşistleri ele alalım. Suikast yapmaya karar verirler. Gece gündüz planlar yaptıktan sonra nihayet hamlede

bulunurlar ancak her seferinde de polis tarafından yakalanırlar. Öldürmeye çalıştıkları kişininse genelde burnu bile kanamaz. Fakat bu bizde yaşanmaz."

"Hiç mi başarısız olmuyorsunuz?"

"Başarısızlığı imkânsız kılmak için elimizden geleni yapıyoruz. Zayıflığından veya korkusundan dolayı başarısız olan tüm üyeler ölümle cezalandırılır." Vakur bir sessizliğin ardından Dragonmiloff'un açık mavi gözleri gururla ışıldamaya başladı. "Asla başarısız olmadık. Çünkü üyelerimize görevlerini yerine getirmeleri için bir yıl veriyoruz. Ayrıca hedefi önemli biriyse de yanına yardımcılar veriliyor. Bakın tekrar ediyorum, şimdiye kadar asla başarısız olmadık. İnsan zekâsının ulaşabileceği en kusursuz organizasyona sahibiz. Burayı terk etsem ya da aniden ölsem bile, o aynı şekilde işlemeye devam edecektir."

Winter Hall, "Verdiğiniz hizmetlerde herhangi bir sınır var mı?" diye sordu.

"Hayır; eğer –bu *eğer* çok mühim– infazın toplumsal açıdan doğru olacağına karar verirsek imparatorlardan krallara ve hatta en basit köylüsüne kadar tüm işleri kabul ediyoruz. Sizin de bildiğiniz gibi önceden yapılması şart olan ödemeyi aldıktan ve suikastın haklı gerekçeleri olduğuna karar verdikten sonra, cinayet gerçekleşiyor. Kurallarımızdan biri bu."

Winter Hall bunları dinlerken kafasında çılgınca bir fikir belirdi. O kadar tuhaf ve neredeyse delice bir fikirdi ki ondan tarif edilemez bir zevk aldı.

"Sahiden de etik değerleri olan bir insansınız," diyerek söze başladı, "hatta sizin için bir etik tutkunu bile denebilir."

"Ya da bir etik ucubesi," diye ekledi Dragomiloff memnuniyetle. "Evet, bu konuda özel bir merakımın olduğunu söyleyebiliriz."

"Bir şeyin doğru olduğuna inandığınız sürece yapmayacağınız iş yok."

Dragomiloff kafasıyla adamı onayladıktan sonra odaya bir sessizlik çöktü ancak bunu bozan da yine kendisi oldu.

"Aklınızda ortadan kaldırılmasını istediğiniz bir isim var. Kim bu?"

Hall'un cevabı şöyleydi: "Şu an o kadar meraklandım ve heyecanlandım ki biraz daha temkinli ilerlemek istiyorum... Yani anlaşmamızın şartlarını belirlemek konusunda demek istiyorum. Konum ve nüfuza göre belirlediğiniz bir fiyat listesi vardır sanırım... Kurbanları kastediyorum."

Dragomiloff başını sallayarak onayladı.

Hall'un sorusu, "Diyelim ki bir kralın öldürülmesini istiyorum?" oldu.

"Kral var, kral var. Fiyatlar değişebiliyor. Aklınızdaki kişi bir kral mı?"

"Hayır, kral değil. Güçlü biri olsa da herhangi bir asalet unvanına sahip değil."

Dragomiloff vakit kaybetmeksizin sordu, "Devlet başkanı mı?"

"Hayır, devlet makamında bir koltuğa sahip değil. Aslına bakarsanız kendi halinde yaşayan biri. Böyle birinin ortadan kaldırılmasını ne kadara garanti edebilirsiniz?"

"Bu şartlar altındaki biri fazla zorlayıcı ve tehlikeli olmaz. O yüzden ucuza gelecektir."

"Öyle biri değil," diye atıldı Hall. "Bu suikast için cömert olmayı göze alabilirim. Çünkü sizden isteyeceğim bu iş oldukça zorlu ve tehlikeli olacak. Ürkütücü bir zekâya sahip olan bu adam aynı zamanda aşırı becerikli ve sınırsız kaynaklara da sahip olan biri."

"Bir milyoner olabilir mi?"

"Orasını bilmiyorum."

"Kırk bin dolarlık bir fiyat çıkarıyorum." Büro'nun patronu karara varmıştı. "Tabii ki kimliğini öğrendiğim zaman bu ücret yükselebilir. Ancak düşmesi de mümkün."

Hall cüzdanından çıkardığı irice bir tomar banknotu saymayı bitirdikten sonra Dragomiloff'a uzattı.

"Nakit parayla çalıştığınızı tahmin ediyorum," dedi, "o yüzden hazırlıklı gelmiştim. Şimdi, eğer yanlış anlamadıysam bana öldüreceğinizi garanti–"

Dragomiloff adamın sözünü kesti, "Öldürme kısmını ben yapmıyorum."

"Adını vereceğim herhangi birini öldürteceğinizi garanti ediyorsunuz."

"Bu doğru ancak tek bir şartla; o da yapılacak araştırmanın, söz konusu kişinin infazını meşru kılacak sonuçlara ulaşmasıdır."

"Harika. Çok iyi anlıyorum. Kimin ismini verirsem vereyim, hatta kendi babamınkini bile. Belki de sizin babanızınkini?"

"Evet; gelin görün ki ne bir babam ne de oğlum var."

"Kendi adımı verdim diyelim?"

"Halledilirdi. Emirler verilirdi. Müşterilerimizin birinin ismini bize bir hevesle vermiş olması, bizim açımızdan bir şey değiştirmiyor."

"Fakat diyelim ki yarın veya haftaya fikrimi değiştirdim?"

"Çok geç olurdu." Dragonmiloff kesin bir dille konuşuyordu. "Emirler bir kere verildi mi, asla geri çekilemez. Bu bizim en değişmez kuralımızdır."

"Pekâlâ. Zaten öldürülmesini istediğim kişi kendim değilim."

"O zaman kim?"

"İnsanlar onu Ivan Dragomiloff adıyla tanıyor."

Hall'un sözleri soğukkanlılıkla dökülmüştü ağzından, Dragomiloff da benzeri bir soğukkanlılıkla dinlemişti onları.

Dragomiloff, "Kimliğini belirlemem için daha fazla bilgiye ihtiyacım var," dedi.

"Rus asıllı olduğunu tahmin ediyorum. New York'ta ikamet ettiğini biliyorum. Sarı saçlı, hem de dikkat çekecek kadar sarışın. Aşağı yukarı sizin boylarınızda, kilosu ile yaşı da size yakın."

Dragomiloff açık mavi gözlerini kırpmaksızın uzun uzadıya ziyaretçisine baktı. Sonunda konuşmaya karar verdi.

"Ben Valenko eyaletinde doğdum. Bahsettiğiniz adamın doğum yeri neresi?"

"Valenko eyaleti."

Bakışlarını tekrar adamın üzerinde kilitleyen Dragomiloff onu incelemeye devam etti.

"Beni kastettiğinizi düşünmeye başlıyorum."

Hall kesinlikle böyle bir şey demek istemediğini belirten hareketler yaptı.

Dragomiloff sözüne devam etti, "İnanın ki benden bahsediyorsunuz. Buna şüphe yok. Kafam karıştı. Açıkçası ölmemi neden istediğinizi anlayamıyorum. Sizi hayatımda ilk defa görüyorum. Birbirimizi tanımıyoruz. Aklıma bunu istemeniz için en küçük bir motivasyon dahi gelmiyor. Fakat şunu unutuyorsunuz ki, infaz emrini vermeden önce her halükârda bunun haklılığını onaylamam gerekiyor."

Hall'un cevabı, "Bu konuda size yardım etmeye hazırım," oldu.

"Beni ikna etmeniz gerekiyor."

"Ona da hazırım. Sizi, kendinizin de ifade ettiği gibi, bir çeşit etik ucubesi olarak algıladığım için aklıma böyle bir teklif yapmak geldi. Şuna inanıyorum ki eğer

sizi, ölmeniz için haklı gerekçeler olduğuna inandırabilirsem, siz de bunu yerine getireceksinizdir. Yanılıyor muyum?"

"Haklısınız." Düşüncelerini gözden geçiren Dragomiloff'un suratı bir gülümsemeyle parladı. "Ancak bu intihar sayılır. Ve sizin de bildiğiniz gibi burası Suikast Bürosu."

"Emri adamlarınızdan birine verirdiniz. Anladığım kadarıyla kendi hayatını teminat olarak gösteren biri kendine verilen emri yerine getirmek zorunda kalırdı."

Dragomiloff'un neşesi iyice arttı.

"Çok doğru. Buradan yola çıkarak yarattığım mekanizmanın ne kadar kusursuz işlediği görülebilir. Her türlü olasılığa, sizin yarattığınız gibi en beklenmedik duruma karşı bile hazırlıklı bir mekanizma. Bakın ilgimi çektiniz. Enteresan birisisiniz. Hayal gücünüz var, yaratıcısınız. Lütfen bana yeryüzünden neden yok olmam gerektiğini etik açıdan kanıtlayın."

Hall tam, "Öldürmeyeceksin,"[1] diyerek sözlerine başlamıştı ki Dragomiloff müdahale etti.

"Kusuruma bakmayın. Kısa sürede akademik bir hale dönmesinden endişelendiğim tartışmamız için öncelikle bir temel belirlemeliyiz. Demek istediğim, ölümümü haklı gösterecek kadar büyük olan hatalarımı bana kanıtlamalısınız. Ben de yargıçlık yapacağım. Hangi yanlışı yapmışım? Suçu olmayan kimin infaz emrini vermişim? Eylemlerimin doğruluğunu onaylarken uyduğum etik kurallardan hangisini ihlal etmişim? Bunlar bir yana, ne zaman acemilikten dolayı veya farkında olmadan bir yanlış yapmışım?"

1. Musa'ya inen "On Emir"den yedincisi. (Ç.N.)

"Anlıyorum ve bu yüzden söylemimi değiştiriyorum. İlk olarak şunu sormak istiyorum, John Mossman'ın ölümünden siz mi sorumlusunuz?"

Dragomiloff onayladı.

"Kendisi arkadaşımdı. Kendimi bildim bileli onu tanırım. İçinde hiçbir kötülük yoktu. Kimseye de bir zararı dokunmamıştı."

Hall bunları samimice anlatırken Dragomiloff'un havaya kaldırdığı eli ve alaycı gülümsemesi onu durdurdu. "John Mossman, Fidelity binasını inşa ettireli aşağı yukarı yedi yıl oluyor. Parayı nereden bulmuştu? O güne kadar kendi halinde küçük çaplı bir banker olan bu adam birdenbire farklı alanlarda birçok girişimde bulundu. Geride bıraktığı serveti hatırlıyorsunuzdur. Bu parayı nasıl elde etti?"

Hall tam konuşmak üzereydi ki Dragomiloff sözlerini henüz bitirmediğini belirtti.

"Fidelity'nin binası inşa edilmeden kısa bir süre önce Carolina Çelik'e Sendikalar Birliği tarafından yapılan müdahaleyi hatırlarsınız. Firmayı iflas ettirip yok pahasına zimmetlerine geçirmişlerdi. Carolina Çelik'in yöneticisi intihar–"

Hall ekledi, "Hapse girmemek için."

"İntihar etmesi için kandırılmıştı."

Hall adamı onayladı, "Hatırlıyorum. Bunu yapan, Sendikalar Birliği için çalışan birileriydi."

"O kişi John Mossman'dı."

Şaşkına dönen Hall sessizliğe gömülürken, Dragomiloff konuşmasına devam etti.

"Sizi temin ederim ki bunu kanıtlayabilirim. Kanıtlayacağım da. Ancak rica ediyorum şu an için yaptığım açıklamaları doğru olarak kabul etme nezaketini gösterin. Tatmin olmanız için hepsinin kanıtlarını daha sonra sunacağım."

"Peki, öyle olsun. Stolypin'i öldürdünüz."

"Hayır; onda suçsuzum. Onu Rus teröristler yaptı."

"Size inanayım mı?"

"İnanın."

Kafasında sıraladığı tüm suikastları gözden geçiren Hall, içlerinden birini daha adama sormak istedi. "James ve Hardman, Güneybatı Madenciler Federasyonu'nun başkanı ile genel sekrete–"

Adam cümlesini bitiremeden Dragomiloff, "Onları biz öldürdük," dedi. "Peki o suikastla ilgili yanlış olan, ya da şöyle diyeyim, benim yanlış yaptığım nokta nedir?"

"Siz bir hümanistsiniz. Emeğin ve onu temsil eden insanların davası sizin için çok önemli olmalı. Ancak bu iki liderin ölümü sendikalara indirilmiş büyük bir darbeydi."

Dragomiloff'un yanıtı, "Tam tersi," oldu. "O ikisi 1904 yılında öldürüldü. Yönetimde oldukları altı yıl boyunca federasyonun tek bir başarı dahi elde edememesini geçtim, yaptıkları üç grevde de feci şekilde başarısızlığa uğrayarak iflah olmaz hale geldiler. Onların ortadan kaldırılmasıyla beraber altı ay içerisinde federasyon 1905'teki büyük grevi kazandığı gibi, o tarihten itibaren sürekli olarak elle tutulur başarılar elde etmeye de devam etti."

Hall bir an önce sadede gelmek istiyordu; "Yani?"

"Yani, suikastı gerçekleştiren Maden Sahipleri Derneği değildi. Yani, James ve Hardman, dernekten rüşvet alıyorlardı, hem de çuvalla. Yani, liderlerinin ihanetini bize belgeleyen ve servislerimiz için talep ettiğimiz ücreti ödeyenler de bir grup madenciden başkası değildi. İşi yirmi beş bin dolara hallettik."

Winter Hall'un yaşadığı şaşkınlık suratından açıkça görülebiliyordu. Konuşmasına başlamadan önce kendisine çok uzun gelen bir dakika boyunca ağzından çıkacak sözleri iyice düşündü. "Size inanıyorum Mr. Dragomi-

loff. Yarın veya ondan sonraki gün sizinle beraber kanıtların üzerinden geçmeyi isterim. Tabii bu sadece formalite icabı gerçekleşecektir. Bu arada sizi ikna etmenin başka yollarını da arayacağım. Ne de olsa suikastların listesi oldukça uzun."

"Sandığınızdan bile uzun."

"Gerçi bu suikastların hepsinden benzer şekillerde aklandığınıza şüphem yok. Yanlış anlamayın, bu cinayetlerden hiçbirinin savunulabilir bir yanı olduğuna inanmıyorum ama sizin onları doğru bulduğunuzu bildiğimi söylemek istiyorum. Aramızdaki tartışmanın akademik bir boyut alabileceğine dair duyduğunuz endişe oldukça yerinde. Çünkü sizi ancak bu şekilde ikna edebileceğimi düşünüyorum. Sanırım bunu yarına kadar ertelesek iyi olur. Beraber yemeğe çıkmaya ne dersiniz? Veya nerede buluşmamızı tercih ederdiniz?"

"Bana kalırsa burada buluşalım, yemekten hemen sonra." Dragomiloff eliyle kitaplarla kaplı duvarını işaret etti. "Gördüğünüz gibi burada birçok bilirkişi var. Onlar bize yardımcı olamazsa işleri büyütüp daha fazlasını öğrenmek için hemen sokağın başındaki Carnegie Kütüphanesi'ne gidebiliriz."

Dragomiloff çağrı düğmesine bastı. Uşağın içeri girmesiyle beraber ikisi de koltuklarından doğruldu.

Hall'un ayrılmadan önceki sözleri kendinden oldukça emindi, "Sizi ikna edeceğim, bana inanın."

Adamın sözleri karşısında Dragomiloff hoşnutlukla gülümsedi. "Hiç sanmam," dedi. "Fakat eğer başarabilirseniz, bu eşi benzeri görülmemiş bir olay olurdu."

5

Hall ve Dragomiloff arasında günler ve geceler boyu süren tartışmaların şiddeti giderek artıyordu. Önce etikle sınırlı olan konuşmalar, hızla daha geniş ve derin bir nitelik almıştı. Etiğin tüm bilimlerin çatısı olduğunu bilen ikili, bu bilimlerin temeline inmek zorunda olduklarını düşünüyorlardı. Dragomiloff, Hall'un ortaya sürdüğü "Öldürmeyeceksin" söyleminin dinsel bir buyruktan çok, tutucu bir felsefi ilke olduğunu iddia etmişti. Ayrıca anlaşılabilir olup, akılcı bir tartışma sürdürebilmek istiyorlarsa, öncelikle birbirlerine en temel inançlarından ve nihai ideallerinden ayrıntılarıyla bahsetmeleri gerektiğini anladılar.

İki bilginin mücadelesiydi bu; hem de gerçekçi düşünen iki bilginin. Buna rağmen coşkunlukla ortaya koydukları fikirlerin çarpışması esnasında belirtmek istedikleri esas noktaları gözden kaçırıyorlardı. Fakat rakibinin tek niyetinin gerçeklerin ortaya çıkması olduğunu anlayan Hall, adamı takdir ediyordu. Tartışmayı kaybetmesinin bedelini hayatıyla ödeyeceğini bilmek Dragomiloff'un muhakemesini bulandırmıyordu. Buradaki esas soru Suikast Bürosu'nun etik olarak doğru olup olmadığıydı.

Hall'un kesinlikle vazgeçmediği, aralarındaki tüm tartışmaları o noktaya vardırmaya çalıştığı bir savı vardı. Bu sava göre, bir toplumun tüm bireylerinin kurtuluşa ulaşmak için hep beraber mücadele edecekleri zaman geldiğinde, işte o zaman toplumsal bir evrim söz konusu olabilirdi. Kendi iddiasına göre, artık at sırtındaki bir adamın veya at sırtındaki birkaç adamın, toplumların kaderini tayin ettikleri zamanlar geçmişti. Hall'a göre bu adamlardan biri olan Dragomiloff, Suikast Bürosu'nu da üzerine binerek insanları yargıladığı ve cezalarını kestiği bir savaş atı olarak kullanıyordu. Ancak Dragomiloff'un toplumu güderek ve şiddete başvurarak onları istediği yöne doğru yönlendirmeyi kısmen başardığını da kabul ediyordu.

Öte yandan Dragomiloff atının üzerinde toplum adına düşünüp karar veren ve onları yönlendiren adam rolünü oynadığını inkâr etmiyordu; ancak toplumun bir bütün olarak kendini yönetebileceğini, tüm hatalara ve yanlışlara rağmen toplumsal ilerlemenin ancak böyle bir yönetimle gerçekleşebileceği fikrini kesinlikle reddediyordu. Tartıştıkları sorunun en can alıcı kısmını çözebilmek adına, ilkel insan topluluklarına dair bilinen en ufak ayrıntılardan, en gelişmiş uygarlıklara kadar tüm insanlık tarihinin altını üstüne getirerek, toplumsal evrimin izini sürdüler.

Hatta bu iki bilgin, o kadar nesnel düşüncelere sahiptiler ve mantıkdışı düşünceye de o kadar karşıydılar ki, toplumsal çıkarın etik açıdan en belirleyici etken olduğunda karar kılmışlardı. Ve bu ölçüt sayesinde sonunda mücadeleyi kazanan Winter Hall oldu. Mağlubiyetini kabullenen Dragomiloff'a, o an yaşadığı gurur ve heyecana kendini kaptıran Hall düşüncesiz bir hareketle elini uzatmış, karşısındaki bu eli sıktığında ise şaşırmıştı.

"Şimdi anlıyorum," dedi Dragomiloff, "toplumsal etkenler üzerinde yeteri kadar kafa yormamışım. Suikastlar

özünde yanlış olmasalar da toplumsal olarak yanlışlardı. Hatta bunun hakkındaki iddialarımı geri çekiyorum. Hele ki öldürülen kişileri düşünecek olursak, kesinlikle yanlış değiller. Ancak bireyler bir başlarına ele alınamaz. Onlar bütünleşik bir yapının parçalarıdırlar. Yanılgıya düştüğüm nokta buydu. Bu tatsız durumu artık açıkça görebiliyorum. Yaptıklarımın hiçbir dayanağı yoktu. Şimdi ise–" Konuşmayı kesip saatine baktı. "Saat iki olmuş. Epey oturmuşuz. Artık cezamı çekmeye hazırım. Çalışanlarıma emri vermeden önce hazırlanmam için bana biraz zaman tanırsınız diye umuyorum?"

Halen tartışmayı kazanmanın sarhoşluğunu yaşayan ancak tartışmanın şartlarını unutmuş olan Hall, irkildi.

"Buna hazır değilim," dedi. "Doğruyu söylemem gerekirse işin o kısmı aklımdan çıkmış. Belki de buna gerek yoktur. Suikastın doğru bir yöntem olmadığına kendiniz de ikna oldunuz. Sanırım artık organizasyonu lağvedersiniz. Bu yeterli olacaktır diye düşünüyorum."

Ancak Dragomiloff öyle düşünmüyordu.

"Anlaşma, anlaşmadır. Sizden bir iş aldım. Doğru olan neyse onu yapmak gerekir. Şu anki durumumun, sosyal çıkarlar kuramıyla uyuşmadığına inanıyorum. Bireyin halen kendi başına sahip olduğu bazı hakları var. Sözünü yerine getirmek de bunlardan bir tanesi. Bunu yapmam gerek. Sözleşme yerine getirilmeli. Fakat korkarım ki bu Büro'nun son sözleşmesi olacak. Sanırım emri vermeden önce bana yarın akşama kadar zaman tanırsınız?"

Hall haykırdı, "Saçmalık!"

"Bu bir argüman değil!" cevabıyla sertçe azarladı Dragomiloff. "Zaten argümanların hepsi tükendi. Daha fazlasını duymayı reddediyorum. Ancak tüm içtenliğimle eklemek istediğim son bir nokta daha var; suikasta uğratılması zor bir insan olduğumu göz önüne aldığımızda,

ücrete fazladan bir on bin dolar daha eklemenizi tavsiye ederim." Elini sözlerinin henüz bitmediğini gösteren bir tavırla havaya kaldırdı. "Bana inanın ki şu an mütevazı davranıyorum. Bu işi çalışanlarım için öyle zor bir hale getirebilirim ki vereceğiniz elli bin dolar ve üzerine ekleyeceğiniz her kuruş buna değecek–"

"Onun yerine organizasyonu dağıtsa–"

Fakat Dragomiloff onu susturdu.

"Tartışma bitmiştir. Artık işin bundan sonrası beni ilgilendirir. Organizasyon zaten her halükârda dağılacak. Fakat sizi şu konuda uyarayım; uzun zamandır süregelen kurallarımıza göre, kaçabilirim. Hatırlayacağınız gibi, anlaşma yapıldıktan sonra eğer bir yıl içinde iş halledilmezse, size paranızı ve yüzde beşlik faizini teslim edeceğimize dair söz vermiştim. Kaçmayı başarmam halinde, size paranızı bizzat iade edeceğim."

Tahammülü kalmayan Winter Hall adamı eliyle susturdu.

"Dinleyin," dedi. "Bir noktaya dikkat çekmek istiyorum. İkimiz de etiğin temelleri üzerinde hemfikiriz. Toplumsal çıkarın tüm etik kuralların temelinde yattığına–"

"Kusura bakmayın," diyerek söze karıştı Dragomiloff. "Ancak biz toplumsal etik üzerinde anlaştık. Bir birey, en azından bazı yönleriyle, halen bir bireydir."

Hall sözlerine devam etti, "Ne siz ne de ben, Musevilerin eski geleneği 'göze göz, dişe diş'i kabul ediyoruz. Suçların cezalandırılması gerektiğine dair bir inancımız yok. Büronuzun cinayetleri, kurbanların işlediği suçlar yüzünden haklı sebepler taşısalar da, siz onları bir çeşit cezaymış gibi görmüyordunuz. Kurbanlarınızı toplumsal hastalık gibi görüyor ve onların imha edilmesinin herkes için faydalı olacağını düşünüyordunuz. Nasıl ki vücuttan kanserli hücreleri alan bir doktor bunu çeşitli prensiplere göre yapıyorsa siz de benzer bir özenle kurbanlarınızı

toplumsal organizmadan söktünüz. Niyetinizin bu olduğunu henüz tartışmamızın başında anlamıştım.

Esas konumuza geri dönecek olursak; cezalandırma teorisini kabul etmeyerek, siz ve ben, suçu kısaca antisosyal bir eğilim olarak kabul ediyor ve bu yüzden onu keyfi, kişinin çıkarları doğrultusunda başvurabileceği bir şey olarak sınıflandırıyoruz. Bu yüzden suç, hastalığın doğası gereği toplumsal bir sapkınlıktır. O bir *hastalıktır*. Hastalıklı biri olan suçlu, yani art niyetli kişi, buna göre tedavi edilmelidir ki hastalığından kurtulabilsin.

Şimdi ise size ve benim demek istediğime gelelim. Suikast Büro'nuz antisosyaldi. Siz de bu organizasyona inandığınızdan dolayı hastaydınız. Ama artık buna inanmıyorsunuz. Tedavi oldunuz. Artık eğilimlerinizde antisosyal bir yön yok. Artık ölmeniz için bir sebep de yok çünkü bu artık kurtulduğunuz bir hastalık için kendinizi cezalandırmak olur. Organizasyonu lağvedin ve işi bırakın. Tek yapmanız gereken bu."

Dragomiloff tatlı bir dille sordu, "Bu kadar mı? Tamamen bitti mi sözleriniz?"

"Evet."

"O zaman izin verin de bu dediklerinizi cevaplayıp tartışmayı bitireyim. Büro'yu dürüstlükle kurdum, dürüstlükle de idare ettim. Ayrıca onu kendi ellerimle yaratıp şimdiki kusursuz haline getirdim. Temeli kesinlikle doğru olan prensiplere dayanıyordu ve var olduğu sürede de bu prensipler asla ihlal edilmedi. Bu prensiplerden müşterilerimizle yaptığımız sözleşmeleri ilgilendiren kısımlardan biri ise kabul ettiğimiz işleri gerçekleştirmeyi garanti ettiğimiz bölümdür. Sizden bir iş aldım ve bunun karşılığı bana kırk bin dolar verdiniz. Anlaşmamıza göre, Büro tarafından gerçekleştirilen suikastların yanlış olduğuna beni ikna edebilirseniz, kendi suikastımın emrini verecektim. Ve siz de bunu kanıtlamayı başardınız. Artık

anlaşmamızın şartlarını yerine getirmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Bu kuruluşla gurur duyuyorum. Yapacağım son bir hareketle de onu ayakta tutan temel prensipleri felce uğratacak değilim. Birey olarak elimde tuttuğum bu hak, toplumsal çıkarlar ile kesinlikle ters düşmüyor. Ölmek istediğim yok. Eğer bir yıl boyunca ölümden kaçabilirsem aldığım iş, sizin de bildiğiniz gibi, kendiliğinden iptal oluyor. Kaçmak için elimden geleni yapacağım. Evet, bundan başka diyecek bir lafım yok. Kesin kararımı verdim. Büro'nun dağıtılmasına gelelim; sizin öneriniz nedir?"

"Bütün üyelerin isimlerini ve haklarındaki tüm bilgileri benimle paylaşın. Ben de onlara Büro'nun lağvedildiğine dair tebligatta bulu–"

Dragomiloff karşı çıktı, "Ölmeme kadar ya da ölümümün ardından bir yıl geçmeden olmaz."

"Pekâlâ. O zaman siz öldükten sonra ya da bir yılın ardından onlara bu tebligatı iletecek, buna uymamaları halinde ise onları elimdeki bilgilerle polise gitmekle tehdit edeceğim."

"Sizi öldürebilirler," diye uyardı Dragomiloff.

"Evet, bu olası. Fakat bu riski alacağım."

"Bundan kaçınabilirsiniz. Tebligatları ilettiğiniz zaman, haklarındaki tüm bilgilerin şehirdeki güvenilir yarım düzine kişiye teslim edildiğini ve eğer öldürülürseniz, bunların polise gönderileceğini söyleyin."

Organizasyonun nasıl lağvedileceğine dair tüm detaylar gece yarısı saat üç itibarıyla belirlenmişti. Aşağı yukarı o sularda ikilinin arasına uzun süredir düşmüş olan sessizlik Dragomiloff tarafından bozuldu.

"Biliyor musun Hall, seni sevdim. Sen de benim gibi bir etik meraklısısın. Büro'yu kurmuş olan sen de olabilirdin ki, bu organizasyonun olağanüstü bir başarı olduğunu düşünürsek, bundan daha büyük bir övgü olamaz benim

gözümde. Her neyse, senden hoşlanmam bir yana, sana güvenebileceğimi de biliyorum. Sen de benim gibi sözünün eri birisisin. Durum şu ki, benim bir kızım var. Annesi hayatta değil. Ölmem halinde bu kızın ne bir akrabası ne de bir dostu kalmış olacak. Onu himayen altına almanı istiyorum. Bu sorumluluğu almaya razı olur musun?"

Hall başıyla bunu istediğini belirtti.

"O yetişkin bir kadın, o yüzden vâsilik için herhangi bir belge imzalamaya gerek yok. Ancak kendisi bekâr. Ona hayli büyük bir miktar para bırakacağım ve sen de onunla gereken yatırımları yapacaksın. Bu öğleden sonra onu görmek için şehir dışına çıkıyorum. Sen de gelir misin? Çok uzakta değil, Hudson'ın oradaki Edge Moor'da."

"Tesadüfe bakın, ben de bu hafta sonu Edge Moor'a gidecektim!" dedi Hall heyecanla.

"Çok iyi. Edge Moor'da nerede olacaksın?"

"Bilmiyorum. Daha önce oraya hiç gitmedim."

"Önemli değil. Zaten büyük bir yer sayılmaz. Pazar sabahı birkaç saatini ayırırsın. Arabayla seni almaya gelirim. Nereye ve ne zaman geleceğini telefonla haber verirsin. Numaram, Banliyö 245."

Numarayı bir kenara yazan Hall oradan ayrılmak üzere kalktı.

El sıkışırlarken Dragomiloff esniyordu.

Onu halen ikna etmeye çalışan Hall, "Keşke bir kez daha düşünseniz," dedi.

Ancak tekrar esneyen Dragomiloff başını olumsuzca salladı ve ziyaretçisine kapıya kadar eşlik etti.

6

Winter Hall'u, Edge Moor'daki istasyondan alan arabayı Grunya sürüyordu.

Adamı rahatlatmak isteyen Grunya, "Dayım seninle tanışmayı çok istiyor," dedi. "Henüz kim olduğunu bilmiyor. Merak etsin diye özellikle söylemedim. Bu kadar istekli olması da merakından kaynaklanıyor olsa gerek. Çünkü meraktan çatlıyor."

Hall anlamlı bir ses tonuyla, "Ona bahsettin mi?" diye sordu.

Grunya nedense birden arabayla ilgilenir oldu.

"Neden?"

Hall cevap olarak kendi elini kadının direksiyonun üzerindeki eline koydu. Adama meydan okuyan bir bakış atan Grunya, gözlerini cesurca bir kararlılıkla Hall'un gözlerine dikti. Ardından gelen yüz kızarması ise gerçeğin ortaya çıkmasına ve kendinden emin bakışların kaybolmasına neden oldu. Grunya üzgün bakışlarını direksiyona doğru çevirdi.

"Merakının sebebini bu açıklayabilirdi."

"Ben... benim hiç aklıma gelmedi."

Grunya gözlerini adamdan kaçırmış olsa da Hall, kadının al al olmuş yanaklarını görebiliyordu. Az sonra başka bir gözlemde bulundu.

"Böylesi harika bir günbatımını dürüstlükten uzakta geçirmek ne kadar da kötü."

"Alçak," diye haykırdı kadın; ancak telaffuzunun ardında bir aşk iması gizliydi.

Ardından Grunya tekrar adama baktı ve bir kahkaha attı, adam da kadının kahkahasına ortak oldu. İkisi de günbatımının kusursuz olduğunu, dünyanın da harika bir yer olduğunu düşünüyordu.

Tam yazlık evin garajına girmek üzereydiler ki Hall, Dragomiloff'un evinin ne tarafta kaldığını sordu.

"Öyle birini ilk defa duyuyorum," dedi Grunya. "Dragomiloff mu? Edge Moor'da öyle birinin yaşamadığına eminim. Neden sordun ki?"

Hall, "Yeni taşınmış olabilirler," diye belirtti.

"Belki öyledir. İşte geldik. Grosset, Mr. Hall'un bavulunu al. Dayım nerede?"

"Kütüphanede, yazı yazıyor, hanımefendi. Akşam yemeğine kadar rahatsız edilmek istemediğini söyledi."

Grunya, Hall'a, "O zaman akşam yemeğinde tanışacaksınız," dedi. "Zaten ancak hazırlanırsın. Mr. Hall'a odasını göster, Grosset."

On beş dakika sonra Winter Hall yanında Grunya olmaksızın oturma odasına girdiğinde gece yarısı yanından ayrıldığı adamla kendisini karşı karşıya buldu.

"Burada ne işiniz var?" diye heyecanla sordu Hall.

Fakat Dragomiloff soğukkanlılığını kaybetmemişti.

"Tanıştırılmayı bekliyorum sanırım," dedi ve elini uzattı. "Ben Sergius Constantine. Grunya kesinlikle ikimizi de şaşırtmayı başardı."

"Ayrıca Ivan Dragomiloff'sun da?"

"Evet; ama bu evde değil."

"Fakat anlayamıyorum. Kızın olduğunu söylemiştin."

"Grunya yeğenim olduğunu düşünse de aslında benim kızım. Hayli uzun bir hikâye fakat akşam yemeğin-

den sonra kısaca anlatacağım. Tabii Grunya'dan kurtulduktan sonra. Ancak şunu şimdiden söyleyebilirim ki bu durum harika, hem de akıl almaz derecede harika. Grunya'ya göz kulak olması için seçtiğim sen, gördüğüm kadarıyla –tabii eğer yanılmıyorsam– çoktan onun sevgilisi olmuşsun. Yanılıyor muyum?"

Bocalayan Hall, "Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi. Kıvrak zekâsı hayatında ilk defa onu yarı yolda bırakmış, zihni, bu en akla hayale gelmeyecek durum karşısında afallayıp kalmıştı.

Dragomiloff sorusunu tekrarladı, "Yanılıyor muyum?"

Hall nihayet düzgün bir cevap verebildi, "Hayır, haklısınız. Onu seviyorum. Yani Grunya'yı. Fakat o biliyor mu... Sizin kim olduğunuzu?"

"Sadece çok büyük bir ithalatçı kuruluşun başındaki dayısı, yani Sergius Constantine olarak tanıyor. İşte geldi. Dediğim gibi, Tolstoy yerine Turgenyev'i tercih etmenizi doğru buluyorum. Ancak bu tabii ki Tolstoy'un yeteneğini küçümsediğim anlamına gelmez. Fakat Tolstoy'un felsefesini itici bulan kişilerin inancına göre... Ah, işte Grunya da geldi."

Kadının suratı asıktı, "Çoktan tanışmışsınız bile. Böylesi önemli bir karşılaşma ânında burada olmayı umuyordum," diyen Grunya azarlayan bir ifadeyle Hall'a bakarken Constantine'in kolu onun belini sarmıştı. "Bu kadar hızlı giyinebileceğinizi neden bana önceden haber vermediniz?"

Boştaki elini Hall'a uzattı.

"Gel, yemek yiyelim."

Constantine'in kolu Grunya'nın belini kavrarken, Grunya'nın eli de Hall'a kibarca kılavuzluk ediyordu. Bu halde hep beraber yemek odasına girdiler.

Yemek masasında otururlarken Hall, içinde bulunduğu durumun gerçek olmadığını kanıtlamak için ken-

dini çimdiklemek istiyordu. Şu an yaşananlar gerçek olamayacak derece grotesk bir absürdlüğe sahipti. Bazen kırgınlıkla, bazense gülümseyerek dayısı sandığı babasına bakan ve bu adamın dehşet verici Suikast Bürosu'nun hem fikir babası, hem de yöneticisi olduğunu rüyasında görse dahi inanmayacak olan sevdiği kadın Grunya; kendini aynı şekilde seven Grunya'nın, infazı için elli bin dolar ödediği adama yaptığı şakalara katılan Hall, yani kendisi; ve son olarak da her zamanki kendinden memnun, soğukkanlı, rahat ve taviz vermeyen soğuk yaradılışı eriyerek, içten gelen bir mutluluğa dönüşen Dragomiloff.

Yemekten sonra Dragomiloff hem bir misafir beklediğini hem de Hall'la erkek erkeğe konuşmak istediğini mazeret göstererek, şakadan babacan tavırlarla onun yaşındaki küçük bir kız için artık yatağa gitme vaktinin geldiğini kızına söyleyinceye kadar Grunya piyano çalıp şarkı söyledi. Gitmek üzere hızla yerinden fırlayan Grunya iki adama da iyi geceler dileyerek oradan ayrıldı. Kulakları çınlatan kahkahası yemek odasının açık kapısının ardından duyulabiliyordu. Ayağa kalkan Dragomiloff kapıyı kapatıp sandalyesine geri döndü.

Hall bir an önce bir cevap bekliyordu, "Dinliyorum."

Cevap geldi: "Babam Rus-Türk Savaşı'nda müteahhitti. Adı ise... şimdi adını boş ver. Yaptığı altmış milyon rublelik servet, tek oğlu olan bana miras kaldı. Üniversite yıllarımda aşırı uçtan fikirlerle tanıştım ve Genç Rus-lar'a[1] katıldım. Bir avuç ütopyacı ve hayalperesttik, haliyle başımızdan bela eksik olmuyordu. Birkaç defa hapishaneye girdim. Karım çiçek hastalığından vefat ederken, erkek kardeşi Sergius Constantine de aynı şekilde

1. 1862'de kurulan, çar ve tüm ailesinin öldürülmesi gerektiği savunan örgüt. (Ç.N.)

bu hastalıktan ölmüştü. Bu olay yaşadığım eski malikânemde gerçekleşmişti. Kurduğumuz son suikast planı dışarı sızınca, bu sefer beni Sibirya'ya sürdüler. Kaçmam kolay oldu. Muhafazakârlığı herkesçe bilinen kayınbiraderim benim adımla gömülmüştü. Ben de böylece Sergius Constantine oluverdim. Grunya henüz bebekti. Ülkeden rahatlıkla kaçmış olsam da, bütün mal varlığımın yetkililerin elinde kaldığını düşünüyordum. Burada –yani tahmin edebileceğinden daha fazla Rus ajanının olduğu New York'ta– adımın yarattığı etkiyi koruyabilmeyi başardım. İşte şimdi de karşındayım. Kayınbiraderimin mal varlığını satmak için bir kere Rusya'ya bile döndüm; tabii ki kayınbiraderimin adıyla. Bu hikâyeyi o kadar uzun zamandır devam ettiriyorum ki Grunya beni dayısı olarak tanıdı, ben de öyle kalmaya devam ettim."

Hall'un sorusu, "Peki ya Suikast Bürosu?" oldu.

"Bunun doğru olacağını düşündüğümden ve de biz Rusların iş yapmak yerine sadece düşünmeyi bildiğimiz suçlamasından rahatsızlık duyduğum için bu teşkilatı kurdum. Nitekim işe yaradı da, üstelik başarıyla ve kusursuzca. Aynı zamanda maddi açıdan da başarılı oldu. Hayaller kurabildiğim kadar, eylemde de bulunabileceğimi kanıtladım. Ancak Grunya gene de bana hayalperest diyor. Ama o hiçbir şeyin farkında değil. Bir dakika."

Yan odaya geçen Dragomiloff elinde geniş bir zarfla döndü.

"Diğer konuya geçelim. Beklediğim ziyaretçim infaz emrini vereceğim adamım. Aslında bunu yarın yapmaya niyetliydim ancak halihazırda burada olman işin gidişatını hızlandırdı. Uygulamanı istediğim talimatlar burada." Hall'a zarfı uzattı. "Grunya resmî olarak bütün evrakları, tapuları ve diğer gerekli belgeleri imzalamalı. Ancak onu yönlendirmelisin. Vasiyetim kasada. Ben öle-

ne veya geri dönene kadar tüm birikimlerimi idare etmelisin. Para veya başka bir şey için telgraf çekecek olursam, talimatlarda yazanlara göre davranmalısın. Zarfın içinde kullanacağım şifreyi görebilirsin. Aynı şekilde organizasyon da bu şifreyi kullanıyor.

Yaşanabilecek acil bir durum için Büro adına ayırdığım yüksek bir meblağ var. Bu,üyelere ait. Bu parayı sana emanet edeceğim. Üyeler ihtiyaç duydukları zaman ondan faydalanabilecek." Suratına yapmacık bir hüzün ifadesi veren Dragomiloff gülümsedi. "Bana ulaşabilmek onlara epey pahalıya patlayacak ne yazık ki."

Hall haykırdı, "Tanrı aşkına be adam! Onlara savaş için gereken kaynakları sunuyorsunuz. Halbuki yapmanız gereken onların bu paraya erişebilmesini engellemek."

"Bu adil olmazdı, Hall. Yapım gereği bu oyunu adil oynamalıyım. Senin de talimatlarıma harfiyen uymanı ve oyunu tıpkı benim gibi adil bir şekilde oynamanı rica ediyorum. Anlaştık mı?"

"Fakat siz benden sevdiğim kadının babasını öldürecek olan insanlara yardım etmemi bekliyorsunuz. Saçmalık bu. Korkunç bir şey. Bu süreci derhal durdurun. Organizasyonu dağıtın ve bir daha arkanıza bakmayın."

Ancak Dragomiloff oldukça kararlı görünüyordu.

"Kararımı verdim. Bunu siz de biliyorsunuz. Doğru olduğuna inandığım şeyi yapmalıyım. Talimatlarıma uyacak mısınız?"

"Siz bir canavarsınız! Manasız ve delice bir doğruculuk saplantısına kapılmış inatçı, kibirli bir canavarsınız. Yozlaşmış bir bilgenin zekâsına sahipsiniz, yolundan sapmış etiğin ta kendisisiniz, siz... siz..."

Fakat Winter Hall söyleyebileceği abartılı başka sözcükler bulmayı başaramayınca bir şeyler geveledikten sonra konuşmayı kesti. Dragomiloff sabırla gülümsedi.

"Talimatlarımı harfiyen yerine getireceksiniz, değil mi?"

Öfkelenen Hall, "Evet, evet, evet. Onlara uyacağım!" dedi haykırarak. "Kendi bildiğiniz gibi hareket edeceğiniz çok açık. Sizi durdurmanın bir yolu yok. Ancak neden bu gece? Bir delinin kalkışacağı bu maceraya başlamak için yarın çok mu geç?"

"Hayır ama ben başlamak için sabırsızlanıyorum. Ayrıca tam da doğru kelimeyi seçtiniz. Macera. Olay bu. Delikanlılık çağlarımda, insanoğlu için dünya çapında özgürlük hayalleri kuran genç bir Rus Bakuninci olduğum zamanlardan beri hiçbir maceraya atılmadım. Peki o günlerden beri ne yaptım? Bir düşünce makinesine dönüştüm. İş hayatında başarılı oldum. Bir servet yaptım. Suikast Bürosu'nu yarattım ve onu işlettim. Hepsi de bu kadar zaten. Yaşamış sayılmam. Çünkü maceraya atılmadım. Olsa olsa ördüğü ağın ortasında duran, koca bir beyne sahip ve tek yaptığı planlar kurmak olan sıradan bir örümcektim. Fakat şimdi ağdan kurtuluyor ve maceranın peşine düşüyorum. Şaşıracaksınız ama, hayatım boyunca tek bir kişiyi bile öldürmediğimi biliyor muydunuz? Ne de başka birinin öldürüldüğünü gördüm. Asla bir tren kazası yaşamadım. Şiddet namına hiçbir şey bilmiyorum; rahatlıkla şiddet uygulayabilecek bir güce sahip olan ben, arkadaşlarıma yardım etmek, boks, güreş veya benzeri faaliyetler dışında buna asla başvurmadım. Artık beynimle olduğu kadar bedenimle de yaşayacak ve kendime yeni bir rol biçeceğim. Cesaret!"

Kuvvetli solgun elini ileri doğru uzatarak ona öfkeyle baktı.

"Grunya size bu parmaklarla gümüş doları bükebildiğimi söyleyecektir. Sadece bunun için mi yaratıldılar peki? Dolarları bükmek için mi? Kolunuzu uzatsanıza."

Parmak uçları ve başparmağıyla Hall'un ön kolunu bilekten dirseğe ucundan yakaladı. Parmaklarını basmasıyla beraber Hall ezilen koluna şiddetle saplanan ani acıdan dolayı irkildi. Sanki adamın parmak uçları ile başparmağı kendi kolundaki deri ve kemiği delip geçmişti. Ardından Hall'un kolu yanına düştü, Dragomiloff ise zalimce gülümsüyordu.

"Kalıcı bir hasar olmayacak," dedi, "ancak aşağı yukarı bir hafta boyunca kararıp moraracak. Şimdi neden bu örümcek ağından kurtulmak istediğimi anlıyor musunuz? Yıllarca ot gibi yaşadım. Bu parmakları imza atmak ve kitap sayfalarını çevirmek için kullandım. Ağımdan verdiğim emirlerle başkalarını maceralara yolladım. Şimdi o adamlara karşı mücadele etmeliyim ve edeceğim de. Müthiş bir mücadele olacak. Kusursuz işleyen bu makineyi bulan benim zekâmdı. Onu ben yarattım. Şimdiye kadar yöneltilip de yok etmeyi başaramadığı tek bir kişi dahi yok. Bu sefer yöneltileceği kişi ise benim. Soru şu: *Bu makine benden de mi üstün, yani yaratıcısından?* Yaratıcısını yok edecek mi, yoksa yaratıcısı onu alt etmeyi başaracak mı?"

Aniden konuşmasını durdurup saatine baktıktan sonra zile bastı.

Zile karşılık veren uşağa, "Arabayı kapının önüne getir," dedi. "Odamda bulacağın bavulu da arabaya yerleştir."

Uşak çıkınca bakışlarını Hall'a çevirdi.

"Ve işte hicretim başlıyor. Haas her an burada olabilir."

"Haas da kim?"

"İstisnasız ve tartışmasız olarak sahip olduğumuz en yetenekli çalışanımız. En zorlu ve tehlikeli işler her zaman ona verilmiştir. O bir kökten etikçi, bir Danit[1]. Yı-

1. Gizli bir Mormon örgütü. Kilisenin her türlü emrini yerine getireceklerine dair ant içerlerdi. (Ç.N.)

kım için gönderilen hiçbir melek onun kadar dehşet verici olamamıştır. O etrafını yakan bir alev. İnsan bile değil, resmen alev. Kendiniz de göreceksiniz. İşte geldi."

Bir an sonra adam içeri girmişti. Hall ilk görüşte adamın suratı karşısında şaşkına döndü; sadece kâbuslarda görülebilecek cinsten alev gibi yanan bir çift gözün olduğu, avurtları çökmüş çukur yanaklara sahip, eriyip bitmiş ve harap haldeki bir surat. Bu gözlerdeki ateş o kadar güçlüydü ki sanki adamın bütün suratını alevler kaplamıştı.

Hall adamla tanıştırılırken tokalaşmaları esnasında kendininkini sıkan elin sıkı, hatta acımasızca sıkı tutuşu karşısında hayrete düştü. Adam bir sandalye çekip otururken Hall onun hareketlerini izliyordu. Adam kedi gibi hareket ediyordu. Hall'un adamın bir kaplan gibi kaslı olduğundan şüphesi yoktu fakat tüm bunları maskeleyen o solgun ve pörsümüş suratın görüntüsü karşısında insan, vücudun geri kalanının çökmüş, kırılgan bir iskeletten ibaret olduğu izlenimine kapılabilirdi. Vücudu kırılgan görünüyor olabilirdi ancak Hall pazıların ve omuz kaslarının şişkinliğini seçebiliyordu.

"Senin için bir işim var Mr. Haas," diyerek söze başladı Dragomiloff. "Büyük bir ihtimalle şimdiye dek üstleneceğin en zor ve tehlikeli görev olacak."

Dragomiloff'un bu iması üzerine Hall, adamın gözlerinin daha bile parlak bir alevle tutuştuğuna yemin edebilirdi.

Dragomiloff devam etti, "Bu iş benim olurumu aldı. Doğru, hem de özüne kadar doğru bir iş. Bu adam ölmeli. Büro onun ölümü için elli bin dolar aldı. Âdetlerimize göre bu paranın üçte biri sana gidecek. Ancak korkarım bu iş o kadar zor olacak ki, bu seferlik paranın yarısını senin almana karar verdim. İşte, giderlerin için beş bin dolar–"

"Bu alışılmadık bir miktar," diye söze karıştı Haas. Kendini saran alev sanki dudaklarını kavurmuştu da şimdi diliyle onları yalıyordu.

Dragomiloff'un karşılığı, "Öldürmen gereken adam da alışılmadık biri," oldu. "Sana yardım etmeleri için bir an önce Schwartz ve Harrison'ı da çağırmak zorundasın. Eğer ki bir süre sonra adamı öldürmeyi başaramazsa–"

Duyduklarına inanamayan Haas öfkeyle bir şeyler geveledi. Adamı yakıp kül eden alevlerin artan sıcaklığını, çökmüş fakat hırslı suratından fark etmek mümkündü.

"Eğer belirli bir süre sonunda başarısız olursanız, tüm teşkilattan yardım isteyin."

"Kim bu adam?" Sabırsızlanan Haas'ın sözleri ağzından neredeyse anlaşılmayacak şekilde çıkmıştı.

"Bir saniye." Dragomiloff, Hall'a döndü. "Grunya'ya ne söyleyeceksiniz?"

Hall bir süre düşündü.

"Kısmen doğruyu söylemek en iyisi. Henüz sizinle tanışmadan önce Grunya'ya teşkilattan kabaca bahsettim. Ona tehditler aldığınızı söyleyebilirim. Bu yeterli olacaktır. Ve bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Grunya'nın diğer ayrıntıları bilmesine gerek olmayacak."

Dragomiloff adamı başıyla onayladı.

Dragomiloff, "Mr. Hall yardımcım olarak hizmet verecek," diyerek durumu Haas'a açıkladı. "Şifre onda. Para ve diğer her şey için gereken tüm başvurular kendisine yapılacak. Süreç hakkında onu arada bir bilgilendirin."

Haas tekrar, "Adam kim?" diye sordu öfkeyle.

"Bir dakika, Mr. Haas. Kafana iyice yerleşmesini istediğim bir nokta var. Ettiğin yemini hatırla. Öldürmen gereken kişi kim olursa olsun, görevini yerine getirmelisin. Her ne olursa olsun, kendi hayatını tehlikeye atmaktan kaçınman gerektiğini de biliyorsun. Başarısızlığın ne

manaya geldiğini ve böyle bir durumda tüm yoldaşlarının seni öldürmekle yükümlü olduğunu da biliyorsun."

"Bunların hepsinin farkındayım," diyerek söze karıştı Haas. "Tekrar hatırlatmanın manası yok."

"Bu kısmı kesinlikle anladığından emin olmak istiyorum sadece. Öldüreceğin kişi kim olursa olsun–"

"Kim olursa olsun; baba, kardeş, eş –hatta şeytanın veya Tanrı'nın ta kendisi– durumu anlıyorum. Kim bu adam? Onu nerede bulurum? Beni tanırsınız. Yapacak bir şeyim oldu mu, derhal işe koyulmak isterim."

Dragomiloff hoşnut bir gülümsemeyle Hall'a baktı.

"Sana da söylediğim gibi, bu iş için en iyi çalışanımı seçtim."

Sabırsızlanan Haas, "Zamanımızı boşa harcıyoruz," diye homurdandı.

"Pekâlâ," dedi Dragomiloff ona. "Hazır mısın?"

"Evet."

"Doğrudan mı söyleyeyim?"

"Doğrudan."

"Ben, Ivan Dragomiloff, öldürmen gereken kişiyim."

Haas hiç ummadığı bu sözler karşısında bocaladı.

"Siz mi?" dedi Haas kısık bir sesle, sanki yüksek sesler boğazında yanıp kül olmuştu.

"Ben," diye cevapladı Dragomiloff kısaca.

"O zaman bundan daha iyi bir zaman bulunamaz." Sözlerini hızla tamamlayan Haas, bu arada elini de yan cebine götürüyordu.

Ancak onun sözlerinden daha hızlı olan bir şey vardıysa, bu da adamın üzerine sıçrayan Dragomiloff'tu. Hall henüz sandalyesinden kalkamadan olay neticelenmiş ve tehlike atlatılmıştı. Hall, Dragomiloff'un iki başparmağının ucunu da bükmüş halde Haas'ın ense kökünün iki tarafındaki çukurların içine doğru sertçe bastırmış oldu-

ğunu gördü. Her şey o kadar hızlı yaşanmıştı ki sanki iki taraf da aynı anda harekete geçmişti. Dragomiloff'un başparmaklarının ilk temasıyla beraber Haas'ın silahının olduğu cebe doğru giden eli hareket etmeyi kesmişti. Bunun üzerine çaresizlikle fırlayan elleri çırpınarak Dragomiloff'un ellerini yakalamıştı. Haas'ın surat ifadesi müthiş kuvvetli ve derinden gelen bir acıyla şekil değiştirmişti. Bir dakika boyunca kıvranan ve debelenen Haas'ın gözleri kapandı, elleri yana düştü ve vücudu gevşedi. Dragomiloff adamı yavaşça zemine yatırırken, Haas'ın alevleri geçirdiği baygınlık içinde sönmüştü.

Adamı yüzüstü çeviren Dragomiloff, çıkardığı mendille adamın ellerini arkadan bağladı. Dragomiloff bu işi hızla görüyor, bir yandan da konuşuyordu.

"Dikkatle izle Hall, bu tarih boyunca ameliyatlarda kullanılmış olan ilk anestezi yöntemidir. Tamamen mekanik bir harekettir. Şah damarlarına bastırılan başparmaklar, beyne giden kan akışını durdururlar. Japonlar yüzyıllar boyunca bu tekniği ameliyatlarda kullandılar. Eğer baskıyı birkaç dakika daha devam ettirseydim, adam şimdi ölmüştü. Ancak bu haliyle birkaç saniye içinde bilinci yerine gelecektir. Bak! Hareket etmeye başladı bile."

Haas'ı sırtüstü çevirdi; adam kırpıştırarak açtığı gözlerini şaşkınlıkla Dragomiloff'un yüzüne çevirdi.

"Zor bir iş olduğunu size söylemiştim, Mr. Haas," dedi adamı ikna etmek isteyen Dragomiloff. "İlk denemenizde başarısız oldunuz. Korkarım ki bu başarısızlığınız defalarca tekrarlanacak."

Adamın cevabı, "Sanırım paramı alana kadar bana kök söktüreceksiniz," oldu. "Gerçi neden öldürülmek istediğinizi de anlamıyorum ya."

"Fakat ben öldürülmek istemiyorum ki."

"O zaman Tanrı aşkına, neden bana bu emri verdiniz?"

"O kısmı beni ilgilendirir, Mr. Haas. Sizi ilgilendiren kısım ise beni öldürmek için elinizden gelenin en iyisi yapmak. Boğazınızın durumu nasıl?"

Yerde sırtüstü yatan adamın kafasını ileri geri oynattı. "Ağrıyor," dedi.

"Bu senin de öğrenmen gereken bir numara."

Haas ona hak verdi, "Öyle olduğunun şu an farkına vardım, üstelik başparmaklarımı da tam olarak nereye bastırmam gerektiğini öğrendim. Bana ne yapacaksınız?"

"Beraberce arabaya bindikten sonra seni yol kenarında atacağım. Bu gece hava sıcak, o yüzden üşütmezsin. Eğer seni burada bırakırsam, ben işe koyulmadan Mr. Hall seni çözebilir. Son olarak bir de cebindeki şu silah için seni rahatsız edeceğim."

Yere doğru uzanan Dragomiloff, söz konusu cepten otomatik bir tabanca çıkardı.

Tabancayı inceleyen Dragomiloff, "Önemli bir iş için hazırlanmış, horozu indirilmiş ve ateşe hazır," dedi. Tek yapması gereken başparmağıyla güvenliği indirip tetiğe basmaktı. "Benimle arabaya kadar yürür müsün, Mr. Haas?"

Haas olumsuz anlamda başını salladı.

"Burası yol kenarına nazaran daha rahat."

Dragomiloff cevap olarak adamın boynuna doğru eğilerek başparmaklarının korkunç kavrayışını hafifçe adamın boğazına değdirdi.

Nefesi kesilen Haas, "Yürüyeceğim," dedi.

Elleri arkadan bağlı olmasına rağmen hızla ve kolaylıkla, anlaşıldığı kadarıyla da fazla çaba sarf etmeksizin, ayakları üzerinde doğruldu. Haas'ın bu hareketi Hall'un adamda olduğunu düşündüğü kaplanvari kasların varlığını sezdiriyordu.

"Sorun yok," diye homurdandı Haas. "Yakındığım falan yok, zaten dersimi de aldım. Ancak beni habersiz yakaladınız. Size tek bir şey söyleyeceğim, bunu bir daha asla tekrar yapamayacaksınız ya da buna benzer herhangi bir şeyi."

Dragomiloff, Hall'a doğru dönüp konuşmaya başladı. "Japonlar tam yedi adet ölüm dokunuşu olduğunu iddia etseler de ben sadece dört tanesini biliyorum. Bu adam ise beni fiziksel bir mücadelede alt edebileceğine dair hayaller kuruyor. Mr. Haas, izin ver de sana bir şey anlatayım. Avucumun dış kısmını görüyorsun. Ölüm dokunuşlarını ve diğer hareketleri bir kenara koysak bile, avucumun bu kısmını satır gibi kullanarak kemiklerini kırabilir, eklemlerini yerinden çıkarabilir, veya tendonlarını kopartabilirim. Her zaman düşünmekten başka işe yaramayan bir makine olarak tanıdığın biri için hiç de fena değil, ha? Hadi artık; işe koyulalım. Maceraya başlamak için bu yoldan lütfen. Görüşürüz, Hall."

Arkalarından kapanan giriş kapısına bakan sersemlemiş haldeki Hall, bakışlarını etrafındaki modern tarzda döşenmiş odada gezdirdi. İçinde bulunduğu durumun gerçeküstülüğü hiç olmadığı kadar çevresini sarmıştı. Oysaki odanın bir köşesinde kuyruklu piyano, diğer yandaki okuma masasının üzerinde ise güncel dergiler vardı sadece. Hatta kendini toparlayabilmek için bu dergilerin bilindik isimlerine bile gözucuyla şöyle bir baktı. Acaba birkaç dakika içinde uyanacak mıyım, diye düşündü. Sehpanın altındaki rafta yer alan kitapların isimlerine –Dragomiloff'a ait oldukları hemen anlaşılıyordu– göz gezdirdi. Birbirleriyle alakası olmayan bu kitaplar yan yana duruyorlardı; Mahan'dan *Problem of Asia*, Buckner'ın *Force and Matter*'ı, Wells'in *Mr. Polly*'si, Nietzche'den *İyinin ve Kötünün Ötesi*'nde, Jacob'ın *Many Cargoes*'u, Veblen'in *Aylak Sı-*

nıfın Teorisi ile Hyde'ın *From Epicurus to Christ*'ı[1] ile Henry James'in son romanı. Tüm bu eserler, hayatının kitaplar üzerine olan sayfasını kapatarak akıl almaz çılgınlıktaki bir maceraya yelken açan tuhaf bir zekâ tarafından terk edilmişlerdi.

1. (İng.) Sırasıyla; Asya Sorunu, Güç ve Madde, Pek Çok Yük, Epikuros'tan İsa'ya. (Y.N.)

7

Ertesi sabah Hall, "Dayını daha fazla beklemenin anlamı yok," dedi Grunya'ya. "Kahvaltımızı edip kasabaya doğru yola çıkmalıyız."

Duyduklarına sahiden şaşıran Grunya, "Biz mi?" diye sordu. "Ne için?"

"Evlenmek için. Dayın ayrılmadan önce beni senin gayriresmi koruyucun ilan etti. Bunu yasallaştırmanın yapılacak en doğru hareket olduğunu düşünüyorum; tabii senin buna ciddi bir itirazın yoksa."

Grunya'nın yanıtı, "Tabii ki var," oldu. "İlk olarak, bir şeyin bana zorla dayatılmasından hiç hoşlanmam. Bu, seninle evlenmek gibi memnuniyet verici bir şey olsa bile. İkinci olarak ise gizemden nefret ederim. Dayım nerede? Neler oldu? O nereye gitti? Sabah erkenden şehre gitmek için trene mi bindi? Eğer öyleyse neden pazar günü şehre gitmek zorunda kaldı?"

Hall hüzünle kadına baktı.

"Grunya, sana cesur olmanı söyleyecek veya benzeri palavraları sıkacak değilim. Seni tanıdığım için bunun manasız olduğunu biliyorum." Kadının suratında belirmeye başlayan endişe ifadesini fark edince konuşmasını hızlandırdı. "Dayının ne zaman döneceğini bilmiyorum. Bir gün dönecek mi, ya da sen onu bir daha görebilecek

misin, bunları da bilmiyorum. Dinle beni. Sana bahsettiğim şu Suikast Bürosu'nu hatırlıyor musun?"

Kız başıyla onayladı.

"Bir sonraki kurbanları olarak dayını seçtiler. O da kaçabilmek için ortadan kayboldu. Olan bu."

"Ah! Fakat bu olacak iş değil!" diye haykırdı Grunya. "Sergius Dayı'm! Yirminci yüzyılda yaşıyoruz. Artık bu işler böyle yürümüyor ki. Bence bu, ikinizin beni kandırmak için ortaklaşa yaptığı bir şaka."

Eğer kadın olayla ilgili tüm gerçekleri bilseydi acaba ne yapardı, diye düşünen Hall keyifsizce sırıttı.

Hall, "Onurum üzerine yemin ederim ki bu doğru," diyerek ikna etmeye çalıştı kadını. "Dayını bir sonraki kurbanları olarak seçtiler. Senin de hatırlayacağın gibi dayın dün akşamüstü sürekli bir şeyler yazıp durdu. Birileri onu uyarmıştı, dayın da işlerini düzene sokuyor ve benim için talimatlar hazırlıyordu."

"Peki ya polis? Neden bu canilerden korunmak için onlara başvurmadı?"

"Dayın kendine has bir adam. Polisin yapacağı önerileri dinlemeyecekti. Ayrıca bana polisleri bu işten kesinlikle uzak tutmam için yemin ettirdi."

Söze karışan Grunya, "Ama bana yemin ettirmedi," dedikten sonra kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Derhal polisi arayacağım."

Hall kadını bileğinden tutunca Grunya aniden adama doğru döndü.

"Dinle hayatım," dedi kadını sakinleştirmeye çalışan Hall. "Bu yaşananların delilik olduğunu biliyorum. Akla hayale gelmeyecek cinsten düpedüz bir çılgınlık. Öyle olsa bile hepsi tamamen doğru. Dayın polisin bu işe karışmasını istemiyor. Bana verdiği emir bu. Eğer onun bu dileğine ihanet edeceksen, bunun nedeni sana yaşananları anlatma hatasına düştüğüm için olacak. Fakat ben hata yapmadığımdan eminim."

Hall kadının bileğini bıraktı. Grunya ise kapının eşiğinde tereddüt içinde duruyordu.

"Bu gerçek olamaz!" diye bağırdı Grunya. "Akıl alacak gibi değil! Bu... bu... bu bir şaka!"

"Bu yaşananlar benim için de inanması güç şeyler ancak inanmak zorundayım. Dayın dün bavulunu hazırlayıp buradan ayrıldı. Onun gidişini izledim. Benimle vedalaştı. Beni, senin ve kendi işlerinin başına geçirdi. Al işte, bu konuda bana verdiği talimatlar burada."

El çantasını alan Hall, çantadan üzerinde Sergius Constantine'e ait olduğu aşikâr bir elyazısıyla yazılmış birkaç kâğıt çıkarıp Grunya'ya uzattı.

"İşte, burada da doğrudan sana yazılmış bir not var. Çok acelesi vardı tahmin edebileceğin gibi. İçeri gel ve kahvaltımızı yaparken oku."

Hüzün verici bir kahvaltıydı. Grunya bir fincan kahveden başka bir şeye dokunmamış, keyfi kaçan Hall ise önündeki yumurtayla oynayıp durmuştu. Hall'a yollanan bir telgraf nihayet Grunya'yı ikna etmeyi başarabilmişti. Telgrafın şifreli olması, şifre anahtarının da Hall'da olması kadını razı etmiş olsa da ortadaki gizemi yok etmeyi başaramamıştı.

Hall telgrafı çevirmeye koyuldu:

Zaman zaman benden haber alacaksın. Grunya'ya sevgilerimi ilet. Ona evliliğiniz için onay verdiğimi ilet. Gerisi ona kalmış.

"Telgraflar sayesinde dayının hareketlerini takip edebileceğimi umuyorum," diye açıkladı Hall. "Hadi, şimdi de gidip evlenelim."

"O bir hayvan gibi avlanılırken mi? Asla! Bu konuda bir şeyler yapılmalı. Bir şeyler yapması gereken de biziz. O katillerin inine girip hepsini öldüreceğini ummuştum. Onları yok ettikten sonra da dayımı kurtaracağını."

"Sana her şeyi anlatamam," dedi Hall nazikçe. "Fakat onları yok etme planının bir parçası bu. Ben bu şekilde planlamamıştım fakat olaylar kontrolümden çıktı. Sana en fazla bu kadarını anlatabilirim. Eğer dayın bir sene boyunca kaçabilirse, bunun ardından ona dokunulmayacak; bir daha asla tehlike altında olmayacak. Zaten bana kalırsa bu süre boyunca onu kovalayanları atlatacaktır. Ben de bu süre boyunca ona yardım etmek için gücüm dahilindeki her şeyi yapacağım; her ne kadar verdiği bazı talimatlar –şartlar ne olursa olsun polisi işe karıştırmamam gibi– beni kısıtlasa da."

Grunya nihai kararını verdi, "O zaman bu bir yıl geçtikten sonra seninle evleneceğim."

"Pekâlâ. O zaman bugün şehre mi gideceksin, yoksa burada mı kalacaksın?"

"Bir sonraki trene bineceğim."

"O zaman ben de öyle yapacağım."

"O halde beraber gideriz," diyen Grunya'nın yüzünde, silik de olsa, o sabahın ilk gülümsemesi belirdi.

Hall için yorucu bir gün oldu. Kasabaya ulaştıklarında Grunya'dan ayrılarak Dragomiloff'un işlerinin ve verdiği talimatların peşine düştü. S. Constantine & Co.'nun idarecisi, patronun elyazısıyla kendi adına yazılmış mektuba rağmen Hall'dan şüphelenmeye inatla devam ediyordu. Bunun üstüne Hall adamı ikna etmek için Grunya'yı aramış olsa bile, adam bu sefer de telefonun diğer ucundakinin Constantine'in yeğeni olmayabileceğinden kuşkulanmıştı. Bu yüzden Grunya oraya giderek Hall'un sözlerinin doğruluğunu bizzat ispat etmek zorunda kalmıştı.

Bu işi hallettikten sonra Grunya ve Hall yemeğe çıktılar. Grunya'nın yanından ayrılan Hall, adamın eşyalarını toplamak için Dragomiloff'un konutuna gitti. Grunya'nın sağır ve dilsiz uşağın dolaştığı odalardan haberi

olmadığına emin olan Hall, kadının ağzını bunun için aradığında haklı olduğunu görmüştü.

Sağır ve dilsiz uşakla bir sorun yaşamadı. Dudaklarını okuyabilsin diye doğrudan adamın suratına bakarak konuşan Hall, bunun herhangi biriyle iletişim kurmaktan daha zor olmadığını fark etmişti. Buna karşın sağır, Hall'a bir şey anlatmak istediği zaman bunu yazmaya mecburdu. Dragomiloff'un yazdığı mektubu uşağa verir vermez adam onu doğrudan burnuna yaklaştırmış ve dikkatle, derin derin koklamıştı. Bu sayede mektubun sahte olmadığından emin olan adam, Hall'u geçici olarak konutun efendisi olarak kabul etmişti.

O gece Hall'un üç ziyaretçisi vardı. İlki Suikast Bürosu'nun çalışanlarından olduğunu söyleyen ve kendini Burdwell olarak tanıtan tombul, uzun favorili, güler yüzlü bir adamdı. Çalışanların eşkallerinin belirtildiği listeye bakan Hall, adamın olduğunu iddia ettiği kişi olarak olmasa da kimliğini tespit etti.

"Adınız Burdwell değil," dedi Hall.

Cevap, "Biliyorum," oldu. "Belki kim olduğumu siz bana söyleyebilirsiniz."

"Tabii ki. Adınız Thompson. Sylvanius Thompson."

Adam neşeyle, "Bu isim bayağı tanıdık geliyor," dedi. "Belki daha fazlasını da anlatabilirsiniz."

"Beş yıldır örgütle bağlantınız var. Toronto'da doğdunuz. Kırk yedi yaşındasınız. Barlington Üniversitesi'nde sosyoloji profesörüyken ekonomi konusundaki öğretileriniz üniversitenin kurucusunu gücendirdi. Örgütten on iki kere iş aldınız. Bunları tek tek saymamı ister misiniz?"

Sylvanius Thompson adamı uyarmak için elini kaldırdı.

"Bu tür şeylerden bahsetmeyiz."

Hall sertçe, "Bu odadayken bahsederiz," dedi.

Eski sosyoloji profesörü yanlış sözlerine gelen düzeltmeyi derhal kabul etti.

"Hepsini tek tek saymaya gerek yok," dedi Thompson. "İlkini ve sonuncusunu verin ki böylece sizinle iş konuşabileceğimi bileyim."

Hall tekrar elindeki listeye baktı.

"İlk işiniz Sig Lemuels isimli bir sulh ceza hâkimi. Örgüte girebilmek için ilk testiniz bu olmuştu. Sonuncusu ise Bertram Festle'dı. Bar Point'teki yatının güvertesine çıkarken güya düşüp boğulmuştu."

"Harika." Sylvanius Thompson sigarasını yakmak için biraz durdu. "Sadece emin olmak istemiştim. Burada daha önce Şef dışında kimseyle görüşmemiştim, o yüzden karşımda bir yabancı bulmayı ummuyordum. İşimize dönelim. Uzun süredir bir iş almadım, haliyle maddi durumum iyi değil."

Dragomiloff'un talimatlarını Hall daktiloda tekrar yazmıştı. Çıkardığı kâğıtlardan birini aldıktan sonra bir paragrafı birini dikkatle okudu.

"Şu an elimizde size göre bir iş yok," dedi. "Ancak bir süre daha idare etmeniz için size iki bin dolar veriyorum. İlerde verebileceğiniz hizmetler için bir avans. İrtibatı kesmeyin; çünkü her an ihtiyaç duyulabilirsiniz. Büro'nun altından kalkması gereken çok büyük bir sorunu var. Bu yüzden tüm çalışanlara her an ihtiyaç duyulabilir. Hatta bana verilen yetkiyle şunu söyleyebilirim ki örgütün varlığının ta kendisi tehlike altında. Makbuzunuz lütfen."

Makbuzu imzalayan eski profesör, purosunu tüttürerek oradan kalkmak gibi bir niyeti olmadığını göstermişti.

Hall doğrudan, "İnsan öldürmeyi seviyor musunuz?" sordu.

Thompson yanıtladı, "Bana kalırsa sakıncası yok. Ancak bayıldığımı da söyleyemeyeceğim. Ama insanın bir şekilde hayatını kazanması lazım. Karım ve üç çocuğum var."

Hall bir sonraki sorusunu yöneltti, "Hayatınızı bu şekilde kazanıyor olmanızı doğru buluyor musunuz?"

"Kesinlikle; aksi halde zaten bu işi yapıyor olmazdım. Kaldı ki, ben bir katil değilim. Bir infazcıyım. Büro birini ortadan kaldırdıysa bunun için bir sebep vardır. Hem de haklı bir sebebi. Sizin de bildiğiniz gibi, sadece topluma karşı ciddi bir suç işleyen insanlar ortadan kaldırılıyor."

"Konu hakkında fazla bilgim olmadığını söylemekte bir sakınca görmüyorum, profesör. Her ne kadar Büro'nun yönetimini geçici olarak üstlenmiş ve bana verilen katı talimatların altında hareket ediyor olsam da, bu işler hakkında pek bilgim olmadığı doğru. Lütfen söyleyin, Şef'e olan inancınız konusunda hata yapmış olabilir misiniz?"

"Anlayamadım."

"Etik inancınızdan bahsediyorum. Vardığı yargılarda hata yapmış olamaz mı? Mesela Şef'in öldürmeniz –lütfen beni affedin– infaz etmeniz için seçtiği biri, topluma karşı büyük bir suç işlememiş, ya da yaptığı söylenen art niyetli işler konusunda tamamen suçsuz biri olabilir mi mesela?

"Hayır genç adam, bunun olmasına imkân yok. Bana verilen her işte, ilk yaptığım kanıtları istemek ve bunları dikkatle değerlendirmek –ki diğer üyelerin de bunu yaptığını varsayıyorum– oluyor. Hatta bir keresinde kafama takılan bir nokta olduğu için bir işi reddetmiştim. Ciddiyim. Gerçi sonradan yanıldığım ispatlanmış olsa da, sizin de görebileceğiniz gibi prensiplerime bağlı kalmıştım. Eğer bu Büro'nun temelleri sarsılmaz doğrulara dayanı-

yor olmasaydı, bir yıla kalmaz yıkılıp giderdi. Mesela ben, Büro'nun ve benim Büro adına yaptığım işlerin haklı sebepleri olmadığına inanmış olsaydım, ne karımın gözlerinin içine bakabilir ne de günahsız çocuklarımı kucaklayabilirdim."

Eski profesörün ayrılmasının ardından gelişmelerle ilgili raporları getiren Haas hırslı ve de öfkeli görünüyordu.

Haas, "Şef, Chicago'ya doğru yola çıktı," diyerek sözlerine başladı. "Herhangi bir engelle karşılaşmadan arabasıyla doğrudan Albany'ye gitti ve New York Tren Garı'nda ortadan kayboldu. Yataklı vagon için aldığı bilet Chicago içindi. Onu yakalamak için çok geç kaldığımdan, şehirdeki adamımız Schwartz'a telgraf çektim ve o da bir sonraki trenle Şef'in peşine takıldı. Ayrıca Chicago Bürosu'nun yöneticisine de telgraf çektim. Onu tanıyor musunuz?"

"Evet; Starkington."

"Ona çektiğim telgrafta durumu anlattım ve Şef'in peşine birkaç kişiyi takmasını söyledim. Ardından ise Harrison'ı almak için New York'a geldim. Onunla beraber yarın sabah erkenden Chicago'ya doğru yola koyulacağız. Bu esnada eğer ki Starkington'dan ses çıkmazsa bu, Şef'i yakaladıkları anlamına gelir."

Hall itiraz etti, "Fakat sana verilen yetkileri aşıyorsun. Drag, yani Şef'in sana sadece Schwartz ve Harrison'dan destek alacağını, örgütün diğer üyelerinin ise sizin başarısız –hem de uzun bir süre boyunca– olmanız durumunda göreve çağrılacağını özellikle söylediğini kendi kulaklarımla duydum. Ancak siz henüz başarısız olmadınız. Hatta henüz işe başlamadınız bile."

"Anlaşılan o ki işleyişimiz hakkında çok az bilgin var," dedi Haas. "Takip ettiğimiz biri başka bir şehre geçtiği zaman, o şehirlerde olan diğer üyelerimizden yardım istemek kurallarımızdan biridir."

Hall tam bir şeyler söylemek üzereydi ki sağır ve dilsiz uşak elinde Dragomiloff'a yollanmış bir telgrafla odaya girdi. Telgrafı açan Hall mesajın Starkington'dan geldiğini gördü. Hall şifreyi çözdükten sonra mesajı Haas'a da okudu.

Haas kafayı mı sıyırdı? Kendini infaz ettirmek için onu görevlendirdiğini, senin Chicago'ya geldiğini, benim de senin işini bitirmem için iki çalışanı görevlendirmemi söyleyen bir telgraf aldım Haas'tan. Haas daha önce hiç yalan söylemedi. Delirmiş olmalı. Tehlike oluşturabilir. Onunla ilgilen.

Haas'ın buna yorumu, "Daha bir saat önce Harrison da bana aynı şeyleri söyledi," oldu. "Fakat ben ne yalan söylüyorum, ne de delirdim. Bu işi yoluna koymalısınız Mr. Hall."

Haas'ın da yardımıyla Hall adama bir cevap yazdı.

Haas ne bir çılgın ne de bir yalancı. Söyledikleri doğrudur. Sizden talep edildiği gibi işbirliği yapınız.

Winter Hall, Geçici Yönetici

"Ben yollarım," diyen Haas ayrılmak üzere ayağa kalktı.

Bundan birkaç dakika sonra Grunya'yı arayan Hall, kadına dayısının Chicago'ya gitmekte olduğunu haber verdi. Telefon görüşmesini takiben Hall, Haas'ın söylediklerini onaylatmak için gizlice oraya gelen Harrison'la görüştü. Adam oradan ayrılırken ikna olmuştu.

Tek başına kalan Hall durum değerlendirmesi yaptı. Kitaplarla dolup taşan raflara ve masaya göz gezdirmeye başlayınca, en başta hissettiği o duygu tekrar belirdi.

Etikle kafayı bozmuş insanlardan oluşan bu Suikast Bürosu nasıl mümkün olabilirdi? Bu bir yana, kendisi, yani Suikast Bürosu'nu yok etmeyi kafasına koymuş olan biri, nasıl oluyordu da bu örgütün karargâhından onu yönetiyor, onun kurucusu ve sevdiği kadının babası olan kişiyi sırf bu kadının hatırı için kurtarmaya çalışırken, bir yandan da aynı adamın takibini ve büyük ihtimalle öldürülmesini idare edebiliyordu. Bu nasıl olabiliyordu?

Sanki tüm bunların gerçek olduğunu Hall'a kanıtlamak istermiş gibi Chicago şubesinin yöneticisinden ikinci bir telgraf daha geldi.

Sen de kimsin?

Gelen telgraf derhal bir cevap bekliyordu.
Hall'un cevabı şöyleydi:

Şef tarafından geçici olarak atanan yönetici.

Hall birkaç saat sonra Chicago'dan gelen üçüncü bir telgrafla uykusundan uyandı.

Şu an olanların hiçbiri usule uygun değil. Bundan sonra seninle iletişim kurulmayacak. Şef nerede?

Starkington

Şef Chicago'ya gitti. Gelen trenleri takip edin ve Şef'ten, Haas'a verdiği emirleri doğrulamasını isteyin. Asla iletişim kurmayacak olsanız bile umurumda değil.

Hall cevabı yolladı.

Ertesi günün öğlen saatlerinde, Starkington'ın mesajları uzunca ve hızla gelmeye başlamıştı.

Şef'le görüştüm. Her şeyi teyit etti. Beni bağışla. Kolumu kırıp kaçtı. Onu yakalamaları için Chicago'dan dört adamımızı ayarladım.

Schwartz az önce vardı.

Şef'in batıya hareket ettiğini düşünüyoruz. St. Louis, Denver ve San Francisco'ya ona karşı tetikte olmaları için mesaj yolluyorum. Bu iş pahalıya patlayabilir. Olası giderler için para yollayın.

Dempsey'nin üç kaburgası kırıldı ve sağ kolu felce uğradı. Felci kalıcı değil. Şef kaçtı.

Şef halen Chicago'da ama yerini tespit edemiyoruz.

St. Louis, Denver ve San Francisco cevap yolladı. Delirdiğimi söylüyorlar. Lütfen onlara durumu teyit eder misiniz?

Starkington'dan gelen bu son telgraftan önce, adamın bahsettiği üç şehirden telgraflar ulaşmıştı Hall'a. Adamın akıl sağlığından duyulan şüphelerin dile getirildiği bu telgraflara Hall'un verdiği cevap, Starkington'a ilk attığı yanıtla aynıydı.

Bu karmaşa süregiderken Hall'un aklına bir fikir geliverdi. Starkington'a ortalığı iyice karıştıracak uzunca bir telgraf yolladı.

Şef'i takip etmeyi kesin. Chicago çalışanlarını toplantı için çağır ve şunları değerlendirmelerini iste. Şef'in infaz kararı anlamsız. Şef bu yargıya kendi vardı. Neden? Delirmiş olmalı. Hiçbir hatası olmayan birini öldürmek doğru olmaz. Şef yanlış ne yaptı? İnfazı uygun bulma nedeniniz ne?

Yazdıklarının kafaları karıştırdığı ve de Chicago şubesinin faaliyetini durdurduğu, Hall'a gelen cevapla onaylandı.

Konuyu değerlendirdik. Haklısınız. Şef'in kendi hakkındaki yargısı geçersiz. Şef yanlış bir şey yapmadı. Onu kendi başına bırakmalıyız. Dempsey'nin kolu daha iyi. Herkes Şef'in kafayı sıyırdığı konusunda hemfikir.

Neşeyle dolan Hall kendisiyle övünüyordu. Etikle kafayı bozan bu delileri, deliliğin doruklarına taşımıştı. Dragomiloff artık güvendeydi. O gece Grunya'yı tiyatroya götürdü ve ardından çıktıkları akşam yemeğinde ise kadını, dayısı adına iyimser ve ümitli olması için cesaretlendirdi. Fakat eve döndüğü zaman karşısında onu bekleyen bir tomar telgraf buldu.

Chicago'dan Şef'in infazının durdurulması yönünde telgraf aldık. Sizin son telgrafınızla çelişiyor. Hangi karara uyulacak?

St. Louis

Chicago şimdi de Şef için iletilen emirlerin geçersiz olduğunu söylüyor. Kurallarımız gereği şimdiye dek hiçbir emir geçersiz sayılmamıştı. Sorun ne?

Denver

Şef nerede? Neden bizimle temasa geçmiyor? Son telgraflarında Chicago daha önceki telgrafların aksi bir tutum sergiliyor. Herkes kafayı mı yedi? Ya da bu bir şaka mı?

San Francisco

Şef halen Chicago'da. State Caddesi'nde Carthey'le görüştü. Kendisini takip etmesi için Carthey'yi ayartmaya çalışmış. Ardından Carthey'yi takip edip, onu azarlamış. Carthey kesinlikle bir şey yapmayacağını söyleyince Şef öfkelenmiş ve öldürme emrinin yerine getirilmesi için ısrar etmiş.

Starkington

Şef tekrar Carthey'yin karşısına çıktı. Sebepsiz yere Carthey'ye saldırdı. Carthey'yin durumu iyi.

Starkington

Şef beni aradı. Sert bir şekilde azarlandım. Yolladığınız mesaj nedeniyle fikrimizin değiştiğini söyledim. Şef öfkelendi. O delirdi mi?

Starkington

Müdahalen her şeyi mahvediyor. Ne hakla karışıyorsun? Bu durum düzeltilmeli. Ne yapmaya çalışıyorsun? Cevapla.

Drago

Doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Kendi yazdığın kuralları ihlal edemezsin. Çalışanların infazı gerçekleştirmek için haklı bir gerekçeleri yok.

Hall'un cevabı böyleydi.

Dragomiloff'un geceyi kapatan son sözü ise şuydu:

Saçmalık.

8

Hall, Dragomiloff'un bir sonraki hamlesiyle ilgili telgrafı ertesi sabah saat on birde alacaktı. Mesaj doğrudan Şef'in kendisine aitti.

Bu mesajı tüm şubelere yolladım. Chicago şubesi ise bizzat elden teslim ettiğimi onaylayacaktır. Örgütümüzün haksız davrandığını düşünüyorum. Şimdiye kadar yaptığı tüm işlerin de haksızca yapıldığına inanıyorum. Tüm üyelerin de, bilerek ya da bilmeyerek, davranışlarında haksız olduklarını inanıyorum. Bunu onayınız olarak görün ve görevinizi yapın.

Kısa süre sonra şubelerin verdiği kararları ileten telgraflar Hall'un önünde yığılmaya başlamış, o da gülümseyerek bunları Dragomiloff'a yönlendirmeye koyulmuştu. Şubelerin tümü Şef'i öldürmek için geçerli bir sebepleri olmadığında hemfikirlerdi.

"Bir inanç, günah değildir," demişti New Orleans.

Boston'ın konuya katkısı şöyleydi, "Suç olan, inancın yanlış olması değil, o inancın samimiyetsiz oluşudur."

"Şef'in içten gelen inancında haksız bir yan yok," kararını vermişti St. Louis.

"Etik fikir ayrılıkları onay için herhangi bir sebep teşkil etmez," diye bildirdi Denver.

Bu arada San Francisco şubesi ise küstahça şunu belirtiyordu, "Şef'in yapması gereken en doğru hareket yönetimi bırakmak ya da tüm bu yaşananları unutmaktır."

Dragomiloff, yanıtını tüm şubelere telgrafla bildirdi.

İnancım eyleme geçmek üzere. Örgütün haksızlığına inanan ben, onun kökünü kazıyacağım. Çalışanlarını bizzat yok edeceğim, eğer gerekirse de polise başvuracağım. Bu dediklerimi Chicago şubesi onaylayacaktır. Kısa süre içinde şubelerin bana karşı harekete geçmeleri için onlara daha da sağlam bir gerekçe sunacağım.

Hall büyük bir merakla gelecek cevapları bekliyor, doğrucu delilerden oluşan bu topluluğun bundan sonra vereceği kararın ne olacağını kestirecek yetenekten yoksun olduğunu kendine itiraf ediyordu. Gelen telgraflardan şubelerin farklı sonuçlara ulaştığı görülüyordu. Nitekim San Francisco:

"Onaylanmıştır. Talimatları bekliyoruz," diyordu.

Denver ise şunu öneriyordu:

"Chicago şubesinin Şef'in akıl sağlığını kontrol etmesini tavsiye ediyoruz. Burada oldukça iyi hastanelerimiz var."

New Orleans durumdan şikâyetçiydi:

"Hepiniz delirdiniz mi? Elimizde yeteri kadar bilgi yok. Birileri lütfen bu durumu düzeltebilir mi?"

Boston ise şöyle diyordu:

"Bu kriz zamanında hepimiz soğukkanlı olmalıyız. Muhtemelen Şef'in sağlık sorunu var. Herhangi bir karara varmadan önce bundan emin olunmalı."

Bunun ardından Haas, Schwartz ve Harrison'a telgraf çeken Starkington, onların New York'a dönmesini söylüyordu. Hall buna katılsa da, Starkington'ın durumu

iyice karıştıran yeni telgrafı gelene kadar henüz cevabını yollamamıştı.

"Carthey az önce öldürüldü. Polis katili arasa da ellerinde ipucu yok. Bizim kanımız bundan Şef'in sorumlu olduğu yönünde. Lütfen bunu tüm şubelere iletin."

Şubelerin iletişim için kullandıkları ana kanal olan Hall, telgraflardan oluşan bir okyanusun içinde neredeyse boğulacaktı. Yirmi dört saat sonra Chicago'nun iletti-ği bilgiler öncekilerden bile korkutucuydu.

Schwartz bugün öğleden sonra saat üçte boğazlandı. Bu seferkinin Şef olduğuna dair bir şüphemiz yok. Polis onu arıyor. Haliyle biz de. Haas da ortadan kayboldu. Tüm şubeler tetikte olsun. Başımız belada. Diğer şubelerin onayı olmaksızın hareket-e geçiyorum ancak onlardan da aynısını bekliyorum.

Bunu onaylayan telgraflar derhal Hall'a yağmaya başladı. Dragomiloff istediğini elde etmişti. En sonunda etik manyakları harekete geçmiş ve onun peşine düşmüşlerdi.

Şaşkınlık içindeki Hall ise başkasının verdiği bir sözü el üstünde tuttuğu için kendi etik yaradılışına lanetler okuyordu. Kitaplar ve işi arasında geçirdiği sakin hayatını bir kenara atan ve katil ruhlu bir manyağa dönüşen Dragomiloff'un gerçekten de delinin teki olduğuna artık emindi. Bir manyağa bazı konularda söz vermiş olmak aklına şu soruyu getirmişti; verilen bu sözleri tutmamak için, etik olsun ya da olmasın, adamın deli oluşu haklı bir gerekçe sayılır mıydı? Sağduyusu, Hall'un, polise haber vermekte, Suikast Bürosu'nun tüm elemanlarını tutuklatturmakta, yaklaşan katliamı engellemek için her yolu denemesinde haklı olduğunu söylüyordu. Ancak sağduyusundan daha önemli olan etik anlayışıydı ve bu yüzden bazen kendisinin de en az uğraştığı bu deliler kadar delirmiş olduğunu düşünüyordu.

Yaşadığı kafa karışıklığının üstüne ek olarak bir de verdiği telefon numarasından ofisin adresini bulmayı başaran Grunya çıkageldi.

"Veda etmeye geldim," diyerek sözlerine başladı kadın. "Burada ne kadar rahat odalarınız var. Ayrıca uşak da çok ilginç bir tip. Bana tek kelime dahi etmedi."

"Veda mı?" diye sordu merakla Hall. "Edge Moor'a geri mi dönüyorsun?"

Hayır anlamında başını sallayan Grunya, alayla gülümsedi.

"Hayır, Chicago'ya gidiyorum. Dayımı bulacağım ve elimden gelirse ona yardım edeceğim. Son haberler ne? Hâlâ Chicago'da mı?"

"En son öyleydi..." Hall tereddüt etti. "Evet, son duyduğuma göre hâlâ Chicago'dan ayrılmamıştı. Fakat sen ona yardım edemezsin. Gitmen pek akıllıca olmaz."

"Yine de gideceğim."

"Lütfen tavsiyelerime kulak ver."

"Bir yıl dolmadan olmaz, tabii işle ilgili meseleler hariç. Hatta küçük işlerimi sana devretmek için gelmiştim. Öğleden sonra Twentieth Century'yle[1] gidiyorum."

Grunya ile tartışmanın manası yoktu, zaten kadının durumunu anlayabilen Hall onunla münakaşa etmek istemiyordu. Bu yüzden bir sevgilinin yapması gerektiği gibi kadınla vedalaştı ve Suikast Bürosu'nun karargâhındaki delice işlerle uğraşmaya devam etti.

Yirmi dört saat boyunca kayda değer hiçbir şey olmadı. Ancak daha sonra Starkington'ın telgrafının ardından mesajlar çığ gibi Hall'un üzerine yığıldı.

1. 1902-1967 yılları arasında faal olan Yirminci Yüzyıl adındaki demiryolu şirketi. (Ç.N.)

Şef halen burada. Bugün Harrison'ın boynunu kırdı. Polis Schwartz'ın ölümüyle bunun arasında bağlantı kuramadı. Lütfen tüm şubelerden yardım talep edin.

Hall herkese bu yardım çağrısını yolladıktan bir saat sonra Starkington'dan şu mesajı aldı:

"Gizlice hastaneye girerek Dempsey'yi öldürdü. Şehri kesinlikle terk etti. Haas takipte. St. Louis dikkatli olsun."

Boston, Hall'u uyarıyordu, "Rastenaff ve Pillsworthy derhal işe koyulsun."

"Lucoville, Chicago'ya yollandı," yazıyordu New Orleans'ın telgrafında.

"Kimseyi yollayamıyoruz. Şef'in buraya varmasını bekliyoruz," diye bilgilendiriyordu St. Louis.

Bunun ardından ise kederli Grunya'nın Chicago'dan telgraf geldi.

"Yeni bir gelişme var mı?"

Hall buna cevap vermemişti fakat kısa bir süre sonra Grunya'dan ikinci telgrafını aldı.

"Eğer yeni bir şey duyduysan lütfen bana da aktar."

Hall cevapladı:

"Chicago'yu terk etti. Büyük ihtimalle St. Louise'e gidiyor. İzin ver de sana eşlik edeyim."

Bu mesajına herhangi bir cevap alamayınca, kendi öz kızı ile dört farklı şehrin suikastçıları tarafından kovalanan ve onu St. Louis'de bekleyen suikastçılar inine doğru yol alan Suikastçılar Şefi'nin firarını düşünmeye koyuldu.

Böylece bir gün geçti, ardından bir gün daha. Suikastçılardan oluşan keşif kolu St. Louise'e varmıştı ancak Dragomiloff gözden kaybolmuştu. Haas'ın kaybolduğu bildirilmişti. Grunya da dayısının izini bulamıyordu. Boston'da sadece şubenin yöneticisi kalmış, eğer yeni gelişmeler yaşanırsa kendisinin de St. Louise'e gide-

ceğini Hall'a haber vermişti. Chicago'da ise sadece kolu kırık haldeki Starkington vardı.

Ancak bu kırk sekiz saatin sonuna doğru Dragomiloff tekrar saldırdı. Ertesi günün erken saatlerinde Rastenaff ve Pillsworthy, St. Louise'e varmışlardı. Düşük kalibre mermilerle delinmiş olan bedenleri, adli tıp tarafından yollanan iki kişinin yardımıyla yataklı vagonlarda taşınmışlardı. St. Louis şubesinin iki elemanı da aynı şekilde öldürülmüşlerdi. Bu bilgiler hayatta kalmayı başaran tek kişi olan şube yöneticisi tarafından aktarıldı. Haas tekrar ortaya çıkmış olsa da, kaybolduğu dört gün boyunca neler yaşadığını anlatma zahmetine girmemişti. Dragomiloff ise tekrar gözden kaybolmuştu. Teselli edilebilmesi olanaksız haldeki Grunya ise Hall'u telgraf bombardımanına tutuyordu. Sakatlığına rağmen Starkington da aynını yapmaktaydı. San Francisco, Şef'in bir sonraki hedefinin Denver olduğu konusunda hemfikir olduğu için iki adamını takviye amacıyla oraya yolladı; aynı fikirde olan Denver ise iki adamını da tetikte bekletiyordu.

Tüm bu gelişmeler Büro'nun acil durum için ayrılan para kaynağında büyük bir gedik oluşturmuştu. Hall ise elindeki talimatlara dayanarak bir sürü farklı kişiye ardı ardına yüklü meblağlar yollamaktan gayet memnundu. "Eğer olaylar bu hızda gitmeye devam ederse," diye düşündü Hall, "Büro yıl sonunu göremeden iflas edecek."

Ardından olaylar bir süre duruldu. Bütün elemanlar Batı'ya gidip kendi aralarında temasa devam ettikleri için, Hall'a yapacak pek bir şey kalmamıştı. Bu belirsizlik ve tembellik haline en fazla bir gün boyunca tahammül edebildi; gerekli parasal ayarlamaları yapıp sağır ve dilsiz uşağa da gelen telgrafları kendisine aktarmasını söyledikten sonra Büro'nun karargâhını kapattı ve St. Louis'e gitmek için bilet aldı.

9

Hall, St. Louis'e vardığında olayla ilgili herhangi bir değişiklik olmadığını gördü. Dragomiloff tekrar ortaya çıkmamıştı ve herkes bir şeyler olmasını bekliyordu. Murgweather'ın evindeki toplantıya Hall da katıldı. St. Louis şubesinin başındaki Murgweather, ailesiyle beraber banliyöde lüks bir evde yaşıyordu. Hall oraya vardığında bütün ekip toplanmıştı. Hall, bir anda parlayacak gibi görünen ateşli Haas'ı derhal tanıdı, kolundaki askıdan ve atelden de Starkington'ı tanıyabildi. Hall diğerleriyle tanışırken, New Orleans şubesinde çalışan Lucoville derhal bir açıklama istiyordu, "Bu herif de kim?" diye sordu.

Murgweather açıklamaya çalıştı, "Geçici olarak Büro'nun yöneticisi."

"Bu benim için kabul edilemeyecek kadar ters bir durum," dedi birden parlayan Lucoville. "Bu adam bizden biri değil. Şimdiye dek kimseyi öldürmedi. Herhangi bir testi de geçmedi. Böyle birinin aramızda olmasının eşi benzeri görülmemiş bir durum olması bir yana, bizimki gibi riskli işlerle uğraşan kişiler için onun varlığı bir tehdit. Bununla ilgili olarak iki noktaya daha değinmek istiyorum. İlk olarak hepimiz kendisini şöhreti sebebiyle tanıyoruz. Yaptığı işlerle ilgili söyleyebileceğim kötü bir sö-

züm yok. Kitaplarını ilgiyle okudum ve açıkçası onlardan bir şeyler de kazandım. Kendisinin sosyolojiye olan katkıları çok açık ve de oldukça özgün. Öte yandan ise, o bir sosyalist. Onun için, 'Milyon Dolarlık Sosyalist,' diyorlar. Peki bu ne demek? Bizimle ilgili bir bilgisi, ya da yönetim ilkelerimiz hakkında fikri yok demek. Kanunların kör bir takipçisi demek. Kanun denen o puta tapıyor demek. Cehalet bataklığında sürünüyor ve kanunlara ibadet ediyor. Ona göre kanunları tanımayan kişiler, kanunlara karşı en büyük suçu işleyenlerin ta kendisidir. Haliyle onun buradaki varlığı iyiye işaret değil. Taptığı bu put yüzünden bizi yok etmek zorunda. Buna inancının tabiatı gereği mecbur. Hem karakterinin hem de felsefesinin neticesi olarak bunu yapması gerekiyor. İkinci olarak ise, onca zaman arasında, teşkilatımıza sızmak için bu kriz dönemini tercih ediyor. Sırlarımıza ulaşmasını kim sağladı? Bunu yapan tek kişi olabilir; bu kişi de bizi yok etmeyi kafasına takmış olan, şimdiden altı adamımızı öldürmüş ve bizi polise ifşa etmekle tehdit eden Şef'ten başkası olamaz. Durum çok fena, hem de çok ama çok fena. Hem onun için hem de bizim için. Saflarımızın arasındaki düşman bu adam. Tavsiyem odur ki bu adamı öldürme–"

"Kusura bakma, sevgili Lucoville," diye söze karıştı Murgweather. "Bu tartışma yersiz. Çünkü Mr. Hall benim konuğum."

New Orleans şubesinin çalışanlarından biri, "Şu an hepimiz kafayı yemek üzereyiz!" dedi sertçe. "Konuk olsun veya olmasın, şu an görgü kurallarına ayıracak zamanımız yok. Bu adam bir casus. Bizi yok etmeye kararlı. Kendisini açıkça suçluyorum. Söyleyecek bir şeyi var mı?"

Etrafını saran kuşku dolu yüzlerin üzerinde bakışlarını gezdiren Hall, Lucoville hariç hiçbirinin öfkeli görünmediğini fark etti. Aslında, diye karar verdi, bunlar sadece kızgın filozoflardı.

Murgweather'ın lafa karışmak için gösterdiği nafile çaba engellendi.

Adamdan derhal bir açıklama bekleyen Boston şubesinin yöneticisi Hanover, "Suçlamalar karşısında ne diyeceksiniz Mr. Hall?" diye sordu.

Hall'un karşılığı, "Eğer oturmama izin verirseniz, memnuniyetle cevaplayacağım," oldu.

Etraftan özür dileyen sesler yükseldikten sonra Hall'u çember oluşturacak şekilde yerleştirilen koltuklardan birine oturttular.

"Cevabım, tıpkı şahsıma yöneltilen suçlamalar gibi iki başlık altında olacak," diyerek sözlerine başladı Hall. "İlk olarak, örgütünüzü yok etmek konusunda kararlı olduğumu söyleyerek söze başlamak istiyorum."

Bu açıklamanın saygılı bir sessizlikle karşılandığını gören Hall, bu insanların felsefeci ve deli olmalarına rağmen gene de oldukça tutarlı olduklarını düşündü. Suratlarında ne hissettiklerine karşı en ufak bir duygu emaresi yoktu. Hall'un söyleminin geri kalanını bilginlere yakışan bir dikkatle dinlediler. Lucoville'in az önceki çıkışının bile anlık bir öfkenin ürünü olduğunu anlamıştı; çünkü adam tıpkı diğerleri gibi şu an karşısında sakince oturuyordu.

Hall sözlerine devam etti, "Örgütünüzü yok etmekteki kararlılığımın sebebi, şu an anlatamayacağım kadar uzun bir hikâye. Ancak kısaca şunu söyleyebilirim ki Şef'inizin şu anki davranışlarına sebep olan benim. Onun ve tabii sizlerin de ne kadar etikçi olduğunu anladığım an, Şef'e kendisini ortadan kaldırması için elli bin dolar verdim. Ona, bunu onaylaması için –tabii ki etik açıdan– bir sebep de verdim. Şef de işin infaz kısmını ben oradayken Mr. Haas'a devrettti. Haklı değil miyim Mr. Haas?"

"Haklısınız."

"Ve yine ben oradayken, Şef, sizi yöneticiliğim hakkında da bilgilendirdi. Haksız mıyım?"

"Haklısınız."

"Şimdi ikinci başlığa geliyorum. Şef neden bana Büro'nun karargâhının yönetimini devredecek kadar güveniyordu? Bu sorunun cevabı doğrudan doğruya konunun özüne iniyor. Şef etik konusunda en az sizin kadar takıntılı olduğumu biliyordu. Verdiğim sözü tutmamak gibi bir şey yapmamım da imkânsız olduğunun farkındaydı. Zaten sonrasında yaptığım işlerle bunu kanıtladım. Yönetici vekilliği görevini en iyi şekilde yerine getirmek için elimden geleni yaptım. Bütün telgrafları, genel çağrıları ve emirleri ilettim. Şahsıma gelen tüm maddi talepleri karşıladım. Kabul ettiğim bu görevi yapmaya devam edecek olsam da, savunduğunuz tüm değerleri –etik açıdan– dehşet verici ve tiksinç buluyorum. Haklı olduğunu düşündüğüm neyse onu yapıyorum. Haksız mıyım?"

Hall'un sözlerinin ardından gelen şaşkınlık uzun sürmedi. Ayağa kalkan Lucoville, Hall'a doğru ilerledi ve sakince elini uzattı. Diğerleri de onu takip etti. Ardından Starkington, Dempsey'nin eşi ile Harrison'ın karısı ve çocuklarına destek olması amacıyla Büro'nun kaynaklarından uygun miktarda para yardımı yapılması talebinde bulundu. Bu konu hızla neticeye bağlandıktan sonra yollanacak miktar kararlaştırıldı, Hall çekleri yazdı ve iletmesi için Murgweather'a verdi.

Ardından ele alınan konu ise içinde bulundukları kriz ve de firardaki Şef'le en iyi nasıl başa çıkabilecekleriydi. Hall bu tartışmaya katılmadı; böylece koltuğuna yaslanarak kafayı sıyırmış bu ilginç adamları gözlemleme ve inceleme fırsatını bulabildi. Yedi kişiydiler. Haas ve Lucoville dışındakilerin hepsi orta yaşlı, burjuva ve iyi eğitimli bir görünüme sahiptiler. Hall onların soğukkanlı katiller, parayla tutabileceğiniz suikastçılar olduk-

larına inanmakta zorlanıyordu. Aynı şekilde, bu adamların kendilerine karşı açılan ölümcül bir savaştan nasıl kurtulmayı başardıklarını anlamak da imkânsızdı. Ekibin yarısı ortadan kaldırılmıştı. Boston'dan tek kurtulan Hanover, New York'tan Haas, Chicago'dan Starkington; güler yüzü ve uzun favorileriyle St. Louis'in tek hayatta kalanı, ayrıca da ev sahipleri olan Murgweather.

Aralarındaki tartışmaya verilen kısa arada Hall'un ev sahibi onun kulağına doğru eğilerek, "Son kitabınızı keyifle okudum," diye fısıldadı. "Zanaat bazında bir örgütlenme yerine, endüstri bazında bir örgütlenme yönünde öne sürdüğünüz savlar kuşku götürmez nitelikteydi. Ancak benim fikrime göre, azalan verim kanunu hakkındaki yorumlarınız hayli tutarsızdı. Sizinle o konuda tartışmak istediğim şeyler var."

Ve bunları diyen adam bir suikastçıydı! Hatta hepsi öyleydi! Hall'un buna inanabilmesinin tek yolu bu adamların deli olduğunu kabul etmekti. Toplantıdan sonra elektrikli arabasıyla şehre gidip Haas'la konuştuğunda, karşısındaki adamın eski bir Yunanca ve İbranice profesörü olduğunu öğrenince hayretler içinde kaldı. Lucoville'in de Şark araştırmaları konusunda uzman olduğu ortaya çıktı. Hanover'ın ise bir zamanlar New England'daki en seçkin akademilerden birinde rektörlük yaptığını, Starkington'ın da iyi bir şöhrete sahip eski bir gazete editörü olduğunu öğrendi.

"Ancak neden, mesela siz, böylesi bir hayat yaşamayı tercih ettiniz?" diye sordu Hall.

Oteller bölgesine vardıkları elektrikli arabanın üstü açıktı. Henüz dağılan tiyatrolar yüzünden kaldırımlar kalabalıktı.

"Çünkü doğru olan bu," diye yanıtladı Haas. "Ayrıca geçim kaynağı olarak Yunanca ve İbraniceden daha kazançlı. Eğer hayata tekrar gelecek olsaydım–"

Fakat Hall bu cümlenin sonunu asla duyamayacaktı. Araba bir an için yaya geçidinde durmuştu ki, Haas gördüğü bir şey üzerine irkildi. Tek bir laf dahi etmeyen ve ayrılacağına dair en ufak bir belirti bile göstermeyen Haas, göz açıp kapayıncaya dek arabadan fırladı ve yoğun kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Ertesi sabah Hall neler olduğunu anladı. Gazeteler, olay yaratacak gizemli bir cinayet teşebbüsünü haber yapmışlardı. Haas, delinmiş bir akciğerle hastanede yatıyordu. Doktorların yaptığı araştırma, Haas'ın hayatını, kalbinin vücudunda olağandışı bir konumda bulunmasına borçlu olduğunu ortaya çıkarmıştı. Eğer ki kalbi normalde olması gereken yerde olsaydı, diyordu doktorların raporu, mermi ya da ateşlenen nesne doğruca onu delip geçecekti. Ancak ortadaki gizem bu kadarla sınırlı değildi. Kimse silah sesi duymamıştı. Haas o yoğun kalabalığın içinde birden yere yığılıvermişti. Kalabalığın içinde hemen Haas'ın yanında bulunan bir kadının ifadesine göre, adam yere kapaklanmadan az önce hayal meyal, güçlükle duyulan metalik bir ses işitilmişti. Haas'ın önündeki bir adam ise ifadesinde bu metalik sesi duymuş olabileceğini söylese de, bundan emin değildi.

"Polisin kafası karışmış durumda," yazıyordu gazetede. "Şehre yeni gelmiş olan kurbanın da kafası aynı derecede karışık. İddiasına göre hayatına kast edebilecek birini veya birilerini tanımıyor. Ayrıca metalik sesi de duymadığını söylüyor. Olayla ilgili tek hatırladığı vücuduna şiddetle giren tuhaf nesne. Komiser Muavini O'Connell kullanılan silahın bir havalı tüfek olduğunu düşünse de, havalı tüfekler hakkında bilgisi olduğunu söyleyen Başkomiser Randal bu türden bir silahın yoğun kalabalık içinde fark edilmeden kullanılamayacağı gerekçesiyle bu iddiayı reddediyor."

Birkaç dakika sonra Murghweather, "Şüphesiz ki

bunu yapan Şef'ti," diyordu Hall'u ikna etmek istercesine. "O halen şehirde. Rica etsem Denver, San Francisco ve New Orleans'ı bu durumdan haberdar edebilir misin? Kullanılan silah Şef'in kendi icadı. Şimdiye dek onu birkaç defa Harrison'a ödünç vermiş, o da işi bittikten sonra her zaman silahı Şef'e iade etmişti. Basınçlı hava haznesi kolun altına ya da vücudun o an gerek duyulan kısmına, kayışla bağlanıyor. Ateşleme mekanizması oyuncak bir silahınkinden daha büyük olmadığı gibi, ayrıca avucun içinde kolaylıkla saklanabiliyor. Şu andan itibaren çok dikkatli olmalıyız."

"Ben tehlikede değilim," dedi Hall. "Sadece Büro'nun geçici olarak yöneticiliğini üstlendim, yani sizden biri değilim."

"Haas'ın iyileşecek olmasına sevindim," dedi Murgweather. "O çok kıymetli biri, ayrıca bir fikir adamı da. Onun zekâsını büyük bir hayranlıkla takdir ediyorum. Gerçi bazen aşırı ciddi olabiliyor ve korkarım ki insanları öldürmekten bariz bir haz duyuyor."

Hall hemen, "Siz duymuyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır, Haas dışında hiçbirimiz bu durumdan zevk almıyoruz. Fakat onun yaradılışı böyle. İnanın bana, Mr. Hall, şu âna kadar bana Büro tarafından verilen görevlerin hepsini sadakatle yerine getirdim ancak yaptığımız eylemlerin etik açıdan doğruluğuna inanıyor olsam da, infazları gerçekleştirirken vicdan azabı hissetmediğim tek bir sefer dahi olmadı. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama üstesinden gelemiyorum. Yaptığım ilk işte neredeyse kusacak noktaya gelmiştim. Sadece bu konu üzerinde detaylı bir araştırma yazısı bile kaleme aldım. Yayımlanma amacıyla değil tabii ki; ancak üzerine araştırmalar yapmak için ilginç bir alan. Eğer ilginizi çekecekse, bir gün evime gelip yazdıklarıma şöyle bir göz gezdirmenizden memnuniyet duyarım."

"Teşekkürler, gelmek isterim."

"Bu merak uyandıran bir durum," diyerek sözlerine devam etti Murgweather. "İnsan hayatının kutsallığı sosyal bir tasavvurdur. Doğayla iç içe yaşayan ilkel insan hemcinslerini öldürürken vicdan azabı yaşamıyordu. Teorik olarak benim vicdan azabı hissetmemem gerekiyor. Ama gelin görün ki hissediyorum. Sorulması gereken şu: Bunu hissetmemi sağlayan sebep ne? Medeniyete varan Bu evrim süreci, beyin hücrelerimizin içine bu tasavvuru mu yerleştirdi? Yoksa henüz özgür düşünen biri haline gelmeden önce, çocukluğum ve ergenliğim esnasında aldığım eğitimin bir neticesi mi bu? Veya bu saydıklarımın ikisi de buna yol açmış olabilir mi? Oldukça tuhaf bir durum."

Hall, "Öyle olduğuna eminim," dedi soğuk bir ifadeyle. "Peki Şef hakkında ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Onu öldürmeyi. Elimizden sadece bu gelir çünkü yaşama hakkımızı korumalıyız. Ne var ki bu bizim için yeni durum. Şimdiye dek öldürdüğümüz kişilerin hiçbiri tehlikede olduklarını bilmiyorlardı. Ayrıca aralarından peşimize takılan da olmamıştı. Fakat Şef amacımızı biliyor, üstelik de bizi yok ediyor. Daha önce hiç avlanmamıştık. Şimdiye dek bizden daha avantajlı olduğu kesin. Her neyse, artık yola koyulmam gerek. Hanover'a çeyrek geçe buluşabileceğimizi söylemiştim."

"Fakat korkmuyor musunuz?" diye sordu Hall.

"Neyden?"

"Şef'in sizi öldürmesinden?"

"Hayır, çok da önemli değil bu. Görüyorsunuz ya, kendimden oldukça eminim. Çünkü kendi deneyimlerimden yola çıkarak, birçok kişinin hayatını sonlandırmış olan birinin, yaşadıkları yüzünden ölmekten iyice korkar hale geldiği kanısını çürüttüm. Bu hiç doğru değil. Çünkü aksini kanıtladım. Öldürdüğüm kişi sayısı arttıkça –be-

nim hesabıma göre on sekiz kişi– ölüm benim için çok daha basit bir hal aldı. Size önceden bahsettiğim vicdan azabını, yaşamın kendisi için duyuyordum. Bu azaplar ölüme değil, hayata dairdi. Taslak halinde olsalar da bu konu üzerine yazdığım birkaç düşüncem var. Eğer bir ara onlara şöyle bir göz gezdirmek isterseniz..."

"Evet, tabii ki," diyerek adama söz verdi Hall.

"Bu gece diyelim o zaman. Saat on birde. Eğer gelişmeler yüzünden gecikirsem sizi çalışma odama götürmelerini söyleyin. Söz konusu taslağı ve öldürmek üzerine yaptığım araştırmayı masamın üzerine bırakacağım. Onları seslice okuyup ardından sizinle tartışmayı tercih ederdim. Ancak zamanında varamazsam, aklınıza gelen herhangi bir eleştiriyi bir kâğıdın üzerine not edin."

10

"Benden sakladığın çok şey olduğunu biliyorum ama bunu neden yaptığını anlamıyorum. Sergius Dayı'mı kurtarmam konusunda bana yardım etmeye isteksiz değilsindir herhalde?"

Grunya'nın bu son cümlesi bir yardım çığlığı gibiydi. Kadının içtenlikle parlayan gözleri ilk defa Hall'un yüreğine dokunamamıştı.

Hall, "Sergius Dayı'nın pek de kurtarılmaya ihtiyacı yok gibi," diye söylendi kötümser bir ses tonuyla.

Duydukları karşısında derhal şüphelenen Grunya, "Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye haykırdı.

"Hiçbir şey, seni temin ederim ki hiçbir şey. Sadece şimdiye dek kaçmayı başardığını kastetmiştim."

Grunya ısrarcıydı, "Fakat kaçmayı başardığını nasıl bilebiliyorsun? Ölmüş olamaz mı? Chicago'yu terk ettiğinden beri ondan haber alamadık. Nasıl oluyor da o canavarların onu öldürmemiş olduğunu biliyorsun?"

"St. Louis'de görülmüş–"

"İşte!" diye heyecanla adamın sözünü kesti Grunya. "Benden bir şeyler sakladığını biliyordum. Şimdi dürüst ol, bir şeyler saklıyorsun değil mi?"

Hall itiraf etti, "Evet, saklıyorum. Fakat bunu dayının talimatları doğrultusunda yapıyorum. Ona en ufak bir

yardımının dahi dokunamayacağı konusunda bana inan. Onu bulamazsın bile. Şu an için New York'a dönmen daha akıllıca olur."

Grunya bir saat boyunca adamı sorguya çekti, Hall ise boşuna ona akıl vermeye çalıştı. En sonunda ayrılırlarken ikisi de birbirine öfkeliydi.

Saat on bire yaklaşırken Hall, Murgweather'ın evinin kapısını çaldı. Aşağı yukarı on beş veya on dört yaşlarında, yataktan kalktığı belli olan hizmetçi kız, kapıyı uykulu gözlerle açtıktan sonra Hall'u içeri davet ederek, onu Murgweather'ın çalışma odasına götürdü.

Odanın kapısını açan kız, "Kendisi içeride," dedikten sonra Hall'un yanından ayrıldı.

Odanın en uzak köşesindeki masada, kısmen bir okuma lambasının ışığı altında, çoğunlukla da gölgelerin içinde kalmış olan Murgweather oturuyordu. Çapraz halde masanın üstünde duran kollarının üzerine başı düşmüştü. Hall ona bir şeyler söyleyip ardından adamın omzuna dokunsa da, Murgweather'dan herhangi bir karşılık alamıyordu. Hall güler yüzlü suikastçının elini tuttuğunda, onun soğuk olduğunu fark etti. Yerdeki bir leke ve adamın spor ceketinin omuz kısmının altında açılmış olan bir delik, tüm hikâyeyi anlatıyordu. Murgweather'ın kalbi olması gereken yerdeydi. Cesedin hemen arkasındaki açık pencere, işin nasıl gerçekleştiğini açıkça gösteriyordu.

Hall ölü adamın kollarının altındaki müsvedde yığınını çekti. Murgweather yazdıklarını dikkatlice incelerken öldürülmüştü. Hall yazının başlığını okudu "Ölüm Hakkında Sıradan Bazı Düşünceler" ve ardından adamın bahsettiği araştırmayı bulana kadar etrafı aradı, "Bazı Tuhaf Psikolojik Niteliklere Dair Kesin Olmayan Açıklamalar".

Hall, Murgweather'ın cesedinin yanında aleyhine kullanılabilecek böyle bir kanıtla beraber bulunmasının ailesine zarar vereceğini düşündü. Araştırmayı ve müs-

veddeleri şöminede yaktıktan sonra okuma lambasını kapattı ve gizlice evden ayrıldı.

Ertesi sabahın erken saatlerinde yaşanan gelişmeleri Starkington, Hall'a kendi ofisinde aktardı. Ancak gazeteler cinayeti öğleden sonraya kadar manşetlerine taşımamışlardı. Küçük hizmetçi kız sorguya çekilmişti. Gözleri her ne kadar o an uykulu gözükmüş olsa da, önceki gece saat on birde eve aldığı ziyaretçinin kusursuz bir tasvirini vermişti. Aktardığı detaylar neredeyse fotoğrafikti. Birden yerinden fırlayan Hall, aynada kendine baktı. Kızın yanıldığı tek bir nokta bile yoktu. Aynada gördüğü yansıma, polisin aradığı kişinin ta kendisiydi. Hem de taktığı kravat iğnesine kadar.

Hızla bavulunu karıştırdı ve kendini olabildiğince farklı bir hale sokmaya çalıştı. Ardından otelin yanından bir taksiye atladığı gibi birçok farklı dükkâna girerek şapkasından ayakkabısına kadar yeni kıyafetler satın aldı.

Otele geri döndüğünde, batıya giden bir trene binmek için henüz vakti olduğunu gördü. Şehirden ayrılacağını haber vermek istediği Grunya'ya şans eseri telefonla ulaşabildi. Ayrıca Dragomiloff'un bir sonraki durağının Denver olacağı yönündeki tahminini hiç çekinmeden kadına söyleyerek onu takip etmesini tavsiye etti.

Trene binip şehir dışına çıktığı zaman nefes alış verişleri rahatladı, artık durumu soğukkanlılıkla gözden geçirebiliyordu. Kendisinin de maceraya, hem de delicesine bir kördüğüm halini almış bir maceraya atıldığına karar verdi. Suikast Bürosu'nun izini bulup onu yok etmek niyetiyle başlayan bu macerada örgüt yöneticisinin kızına âşık olmuş, Büro'nun geçici yöneticiliğine atanmış ve şimdi de Büro'nun Şef'i tarafından öldürülen elemanlardan birinin katil zanlısı olarak polis tarafından aranmaya başlamıştı. "Bundan sonra işlevsel sosyoloji falan yok," dedi kendine. "Bu işten kurtulur kurtulmaz kendimi teori-

ye adayacağım. Sosyoloji çalışmalarımı sadece kendi adıma yapacağım."

Denver İstasyonu'nda onu şubenin yerel yöneticisi Harkins üzüntüyle karşıladı. Arabaya binip de şehir dışına doğru yol almaya başladıklarında Harkins üzüntüsünün sebebini açıkladı.

"Neden bizi uyarmadınız?" dedi sitemle. "Sizi atlatmasına izin verdiniz. Biz ise Şef'in işinin St. Louis'de halledileceğini düşündüğümüzden dolayı hazırlıksızdık."

"O zaman buraya ulaştı?"

"Ulaşmak mı? Tanrı aşkına! Şubeden iki kişi öldürülene dek –bunlardan biri bana kardeşim kadar yakın olan Botswick, diğeri ise San Francisco'dan gelen Calkins'di– haberimiz bile olmadı. Şimdi ise San Francisco'dan gelen diğer eleman Harding ortadan kayboldu. Durum felaket." Konuşmayı kesen adam irkilmişti. "O öldürülmeden henüz on beş dakika önce Botswick'in yanından ayrılmıştım. O kadar zeki ve neşeli biriydi ki. Sevgiyle dolup taşan o küçük evinin halini düşündükçe! Sevgili eşini teselli etmek imkânsız."

Harkins'in yanaklarından aşağı süzülen gözyaşları o kadar fazlaydı ki yolu göremediği için arabanın hızını düşürmek zorunda kaldı. Hall meraklanmıştı. Karşısında yeni cins bir manyak duruyordu; hisli suikastçı.

"Durum neden felaket olsun ki?" diye sordu Hall. "Bundan önce de insanları öldürdünüz. Her seferinde yaşanan olayların aynısı gerçekleşiyor."

"Fakat bu sefer yaşanan daha farklı. Öldürülen kişi benim dostumdu, yoldaşımdı."

"Öldürdüğünüz insanların da büyük ihtimalle dostları ve yoldaşları vardı."

Harkins sayıklamaya devam ediyordu, "Fakat onu o küçük evinde bir görebilseydiniz. O ideal bir eş ve babaydı. İyi, hem de kusursuz derecede iyi biriydi, adeta bir

azizdi, hatta o kadar düşünceli biriydi ki karıncayı bile incitemezdi."

"Fakat onun başına gelenlerin, onun başkalarına yaptıklarından bir farkı yok," diyerek karşı çıktı Hall.

Harkins, "Hayır hayır, bu farklı!" diye haykırdı hararetle. "Keşke onu tanımış olsaydın. Onu tanımak, onu sevmek demekti. Herkes onu severdi."

"Eminim kurbanları da onu seviyordu?"

"Bostwick'i tanıma fırsatını yakalamış olsalardı, onu sevmekten kendilerini alamayacaklarına şüphem yok," dedi eski dostunu coşkuyla öven Harkins. "Önceden ve ölmeden önce yapmaya devam ettiği iyilikleri bir duysaydın. Dört ayaklı dostları ona âşıktı. Çiçekler bile ona tapardı. Ayrıca Hümanistler Derneği'nin başkanıydı. Canlı hayvanlar üzerinde deneyler yapılmasını en şiddetle protesto eden de gene oydu."

"Bostwick... Charles N. Bostwick," diye mırıldandı Hall. "Evet, bu ismi hatırlıyorum. Dergiler için yazdığı birkaç makalesine denk gelmiştim."

"Onu kim tanımaz ki?" diyerek mest olmuş halde söze karışan Harkins, bunun ardından birden sustu ve burnunu temizledi. "O hayır işleri için bulunmaz bir nimetti, bulunmaz bir nimet! Onun tekrar aramıza dönmesi için kendisiyle şu an seve seve yer değiştirirdim."

Bostwick'e duyduğu sevgi dışında, Hall, Harkins'in yine de çabuk kavrayan, zeki bir adam olduğunu fark etti. Bir telgrafhane görünce arabayı durdurdu.

Adama durumu açıkladı, "Bana gelen mesajları saklamalarını söylemiştim de sabah."

Bir dakika bile geçmemişti ki ofisten çıktı ve şifre kilidinin de yardımıyla kendisine gelen telgrafı çözdü. Mesaj Harding'tendi ve Ogden'den yollanmıştı.

"Batı treni," diye yazılmıştı aceleyle. "Şef onda. Fırsat bekliyorum. Başarılı olabilirim."

"Olamayacak," diye atıldı Hall. "Şef, Harding'in işini bitirecek."

Buna karşı çıkan Harkins, "Harding güçlü ve uyanık bir adamdır," dedi.

"Şimdiden söyleyeyim, siz beyler neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmiyorsunuz."

"Örgütün kaderinin söz konusu olduğunun ve hain bir Şef'in üstesinden gelmemiz gerektiğinin farkındayız."

"Eğer durumu adamakıllı kavramış olsaydınız, kuş uçmaz kervan geçmez bir yere gider ve orada bir ağacın tepesine tırmandıktan sonra örgütün canı cehenneme derdiniz."

"Ancak bu doğru olmazdı," diye karşı çıktı Harkins ciddiyetle.

Umutsuzluğa düşen Hall pes etti.

"İyice emin olmak adına," diye devam etti Harkins, "derhal St. Louis'deki yoldaşlarıma gelmelerini söyleyeceğim. Eğer Harding başarısız olur–"

"...ki olacak."

"O zaman San Francisco'ya geçeriz. Bu arada–"

Söze karışan Hall, "Bu arada siz de zahmet olmazsa beni istasyona bırakacaksınız," dedi ve ardından saatine baktı. "Az sonra batıya doğru kalkacak bir tren var. Sizinle San Francisco'daki St. Francis Oteli'nde buluşacağım. Tabii eğer benden önce Şef'e rastlamamışsanız. Ancak olur da önce ona denk gelirseniz... eh, o zaman şimdi ve sonsuza dek elveda."

Tren istasyondan ayrılmadan önce Hall, bir sonraki trene binecek olan Grunya'ya, Harkins aracılığıyla iletecek bir not yazacak kadar vakit buldu. Notta, dayısının batıya doğru devam eden savaşından haberdar ediyor ve kadına San Francisco'ya geldiğinde, Fairmont Oteli'ne yerleşmesini tembihliyordu.

11

Nevada'nın Reno kentinde Hall'a bir telgraf ulaştı. Telgrafın sahibi Denver'daki hassas suikastçıydı.

Winnemucca'da biri tren altında kaldı. Bu Şef olmalı. Derhal dönün. Tüm çalışanlar Denver'a geliyor. Tekrar organize olunmalı.

Fakat Hall telgrafı okuyunca sırıttı ve batıya doğru yolculuğuna devam etti. Bu telgrafa yolladığı yanıt şöyleydi:

"Kimlik tespiti yapılması iyi olur. Mektubumu hanımefendiye ulaştırdınız mı?"

Hall, Denver Bürosu'nun yöneticisinden bir sonraki telgrafını üç gün sonra St. Francis Oteli'ndeyken aldı. Mesaj Nevada'nın Winnemuca kentindendi.

Hata yaptım. Ezilen Harding. Şef kesinlikle San Francisco'ya gidiyor. Yerel şubeyi bilgilendirin. Ben de geliyorum. Mektup teslim edildi. Hanımefendi trenden inmedi.

Ancak Hall, San Francisco'da Grunya'ya dair bir iz bulamadı. Ayrıca yerel şubenin elemanlarından olan Breen ve Alsworthy bile ona yardımcı olamamıştı. Hatta

Oakland'a kadar giden Hall, Grunya'nın geldiği yataklı vagonu iyice araştırıp vagonun siyahi kondüktörünü sorguya çekmişti. Kadın San Francisco'ya gelmiş ama derhal ortadan kaybolmuştu.

Suikastçılar bir bir gelmeye başladı. Boston'dan Hanover, kalbi yanlış yerde olan öfkeli Haas, Chicago'dan Starkington, New Orleans'tan Lucoville ile John Gray ve de Denver'dan Harkins. İki San Francisco çalışanıyla beraber toplamda sekiz kişi ediyorlardı. Birleşik Devletler'de hayatta kalanların tümü bundan ibaretti. Onların da iyi bildiği üzere Hall bu kişiler arasında sayılmıyordu. Her ne kadar örgütün geçici yöneticiliğini üstlenmiş, onun kaynaklarını yönetip telgraflarını iletiyor olsa da onlardan biri değildi; çünkü hayatını tehdit eden delirmiş bir şefi yoktu.

Bu adamların deli olduğuna Hall'u ikna eden, hepsinin benzer bir nezaketle ona yaklaşması ve kendisine aşılamaya çalıştıkları güvendi. Başlarına açılan bu belanın asıl sorumlusunun Hall olduğunu biliyorlardı; onun, Suikast Bürosu'nu yok etmek için duyduğu kararlılığı ve de kendisini infaz ettirmesi için Şef'e elli bin doları verenin de gene Hall olduğunu biliyorlardı; fakat tüm bunlara rağmen, hem doğruluğuna inandığı bir amacın peşinden gittiği için hem de Hall'u onlara karşı tarafsız davranmaya iten etik çılgınlığın belirli öğelerini içten içe karakterinin bir parçasında taşıdığı için adamı takdir ediyorlardı. Hall, Büro'nun kaynaklarını dürüstçe idare etmiş ve geçici yöneticiliğin tüm vazifelerini gerektiği gibi yerine getirmişti.

Yunan ve İbrani dillerindeki başarılarına rağmen öldürme arzusuna kendini kaptırmaya fazla meraklı olan Haas'ın dışında; Hall, eliği put haline getiren; matematik problemi çözerken, hiyeroglifleri tercüme ederken ya da laboratuvarda deney tüpleriyle kimyasal analizler yapar-

ken gösterdikleri soğukkanlılığın ve amaca yönelik tavırların aynısını hemcinslerini öldürürken de sergileyen bu iyi eğitimli delileri sevmekten kendini alamıyordu. En çok da John Gray'i sevmişti. Görünüşte tam bir İngiliz olan bu adamın davranışları da bir toprak sahibininkini andırıyordu. John Gray tiyatronun işlevi hakkında oldukça radikal fikirlere sahipti. Dragomiloff veya Grunya'nın ortalıklarda görünmediği birkaç haftalık bekleyiş döneminde, Hall ve Gray sık sık tiyatroya gittiler. Hall'a göre arkadaşlıkları liberal bir eğitim niteliğindeydi. Bu dönem esnasında, Lucoville ciddi bir şekilde sepet yapımıyla ilgilenmeye başlamış ve özellikle de Yuki Kızılderililerinde[1] sıkça görülebilecek olan sepeti çevreleyen üçlü balık tasarımına kendini adamıştı. Harkins de suluboya çalışmalara başlamış, etkilendiği Japon ekolüne uygun olarak yosun, çimen, yaprak ve eğreltiotları çizer olmuştu. Bakteriyolog olan Breen ise yıllardır devam eden mısır koçanı kurdu parazitini aramaya kaldığı yerden devam ediyordu. Alsworthy'nin hobisiyse kablosuz telefonlardı. O ve Breen tavan arasında yer alan bir laboratuvarı paylaşıyorlardı. Şehir kütüphanelerinin devamlı müşterisi olan Hanover ise etrafını bilimsel kitaplarla sarmış, "Renk Estetiğinin Bedensel Dürtüler Üzerinde Etkisi" adındaki devasa kitabının on dördüncü bölümü üzerine çalışıyordu. Sıcak bir öğleden sonrasında kitabının birinci ve on üçüncü bölümünü Hanover kendisine okumaya başlayınca, Hall uyuyakaldı.

Aslında olaysız geçen bu iki ay asla yaşanmayabilir ve suikastçıların hepsi çoktan evlerine dönmüş olabilirlerdi, tabii eğer Dragomiloff haftada bir onları taciz etmiyor olsaydı. Düzenli bir şekilde her cumartesi telefonla aranan Alsworthy, Şef'e ait olduğu derhal anlaşılan ruh-

1. California eyaletinde yaşayan Kızılderililer. (Ç.N.)

suz ve ifadesiz sesi hattın diğer ucunda duyuyordu. Şef, Suikast Bürosu'nun hayatta kalan çalışanlarının örgütü dağıtması teklifini her seferinde yineliyordu. Örgütün toplantılarından birine katılan Hall, bu teklifi desteklediğini söylemişti. Fakat ona tanıdıkları söz hakkı sadece nezaket icabıydı; çünkü Hall onlardan biri değildi; zaten onun fikrini destekleyen başka biri de çıkmamıştı.

Suikastçılara göre, verdikleri yemini bozabilmenin hiçbir olası yolu bulunmuyordu. Şimdiye dek Büro'nun kuralları asla ihlal edilmemişti. Dragomiloff bile onları asla çiğnememişti. Kurallara sıkıca bağlı kalarak Hall'dan elli bin dolarlık ücreti kabul etmiş, kendinin ve eylemlerinin toplumsal açıdan zararlı olduğuna karar verdikten sonra hükmü vermiş ve infazı uygulaması için Haas'ı seçmişti. Kendilerine, hangi hakla kurallara en az Şef kadar sadık olmayacaklarını soruyorlardı. Toplumsal açıdan faydalı olduğuna inandıkları örgütlerini dağıtmaları müthiş bir hata olurdu. Lucoville'in de söylediği gibi, "Bu ahlaki bir çıkmaza yol açarak bizi hayvanlardan farksız bir duruma indirger. Peki biz hayvan mıyız?"

Ve bu sorunun üzerine örgüt üyeleri hep bir ağızdan ateşli şekilde haykırmıştı, "Hayır! Hayır! Hayır!"

"Hepiniz delisiniz," dedi Hall onlara. "En az Şef'iniz kadar delisiniz."

Breen hemen karşılık verdi, "Bugüne kadar tüm ahlakçılara deli denmiştir. Ya da daha doğrusu, yaşadıkları dönemin ayaktakımı onlara bu yakıştırmayı yapmıştır. Hiçbir ahlakçı, bahsetmeye bile değmeyecek aşağılıklar hariç, inançlarına ters düşecek şekilde hareket etmez. Gerçek ahlakçılar kendilerini çarmıha germek ve eziyet etmek için gösterilen tüm çabaları memnuniyetle kabul etmişlerdir. Çünkü öğretilerini güçlü kılabilmenin tek yolu budur. İnanç! Her şey bundan ibaret! Ve günümüz argosunda dendiği gibi, kendilerinden bekleneni yapmış-

lardır. Doğru olduğunu düşündükleri fikirlere inançla bağlıydılar. Prensiplerine göre yaşayan mantık adamının yanında, sıradan birinin hayatının değeri nedir ki? Gösterecek örneği olmayan bir öğreti anlamsızdır. Peki biz bu örnek teşkil etme görevini üstlenemeyen eğitimciler mi olacağız?"

Breen'i onaylayan suikastçılardan topluca,"Hayır! Kesinlikle hayır!" sesleri yükseldi.

"Gerçek birer düşünür olan ve inandıkları doğrulara göre yaşayan bizler, gerçekleştirdiğimiz eylemler bir yana, düşüncelerimizde bile her şeyden üstün tutup, kendimizi ona göre ifade ettiğimiz prensiplerle ters düşme riskini göze alamayız," dedi Harkins.

Hanover bu söylenenlere şunu ekledi, "...ki bunu yaparsak, aydınlanmaya ulaşmak için yaptığımız tırmanışa devam edemeyiz."

"Biz deli falan değiliz!" diye haykırdı Alsworthy. "Biz her şeyi açıkça görebilen kişileriz. Haklı davranışın sunağındaki başrahipleriz. O halde iyi dostumuz Winter Hall'a da deli diyebiliriz. Eğer ortada bir delilik varsa ve biz bunun tesiri altında kalmışsak, aynı şekilde Winter Hall da bu etkinin altında değil midir? Şimdiye kadar sergilediği davranışların hepsi etik bir deliliğin ürünü değildir de nedir? Neden varlığımızdan polisi haberdar etmedi? Neden bizim görüşlerimizi iğrenç bulduğu halde halen yardımcı vekillik görevine devam ediyor? Hem de bizim gibi kutsal bir yemin etmediği halde. Tek yaptığı artık bir hain olan Şef'imize kafasını sallayarak kendinden istenen birkaç işi yapmayı kabul etmesiydi. Şu an yaşanan anlaşmazlığın iki tarafında da bulunuyor; Şef ona güveniyor, biz ona güveniyoruz, o ise ne Şef'e ne de bize ihanet ediyor. Hall'u tanıyor ve seviyoruz. Kendi adıma konuşmam gerekirse, onun hoşuma gitmeyen iki yanı var: ilk olarak, sosyolojiye yaklaşımı ve ikinci olarak

ise örgütümüzü yok etmek için duyduğu istek. Ancak konu etiğe geldiği zaman bir elmanın iki yarısı gibiyiz."

"Söz konusu delilik bana da bulaştı," diye mırıldandı Hall hüzünle. "Bu durumu kabulleniyor ve itiraf ediyorum. Siz o kadar sevilesi delilersiniz ve ben de o kadar güçsüz ya da güçlüyüm veya aptal ya da akıllıyım ki –hangisi olduğunu ben de bilmiyorum– verdiğim sözü bozamıyorum. Gelgelelim tıpkı Şef'i ikna edebildiğim gibi sizi de olayları benim gibi görebilmeniz için ikna edebilsem."

"Ah, ikna edebildiğine emin misin?"diye bağırdı Lucoville. "Eğer ettiysen Şef neden örgütten ayrılmadı?"

Hall cevap verdi, "Çünkü hayatını alması için ona ödediğim ücreti kabul etti."

"İşte biz de tam olarak bu sebepten dolayı onu öldürmeye mecburuz," dedi Hall'u ikna etmek isteyen Lucoville. "Biz Şef'e göre daha mı ahlaksızız? Yaptığımız sözleşmeye göre, Şef ücreti kabul ettiği andan itibaren aranızda anlaştığınız infazı bizim yerine getirmemiz gerekiyordu. Bu anlaşmanın kimi kapsadığının önemi yok. İnfaz edilecek kişinin Şef'in ta kendisi olması bir tesadüf sadece." Bunu önemsemediğini göstermek için omuzlarını silkti. "Ya siz ne yapardınız? Şef ölmeli, aksi halde inandığımız doğruların timsali olamayız."

"Al işte, her zaman ahlaka geri dönüyorsunuz," dedi bu sözler karşısında yakınan Hall.

"Niye dönmeyecekmişiz?" diyerek Lucoville tartışmayı tamamen sonlandırdı. "Dünya ahlak üzerine kuruludur. O olmasa her şey yok olur giderdi. Elementlerde bile erdemli bir yan bulunur. Ahlakı yok edersen, yerçekimini de yok etmiş sayılırsın. Kayalar bile paramparça hale gelmeye başlar. Tüm güneş sistemi kavranılması imkânsız bir kaosun içinde buharlaşıp kaybolur."

12

Bir akşam Hall, The Poodle Dog Cafe'de akşam yemeği için buluşacağı John Gray'i boşuna bekliyordu. Elbette yemekten sonrası için de tiyatroya gidilmesine karar vermişlerdi. Ancak John Gray gelmeyince, Hall kolunun altında birkaç güncel dergi ve erkenden yatma planlarıyla St. Francis Otel'e geri döndü. Asansöre doğru ilerlerken karşılaştığı kadının yürüyüşünde aşina olduğu bir yan vardı. Hızla durumu kavrayan Hall, telaşla kadının arkasından atıldı.

Asansör çalışmaya başlarken, "Grunya," dedi Hall tatlı bir sesle.

Endişe dolu gözlerinden çıkan ürkek bakışlarını bir anda Hall'a çeviren kadın ardından iki eliyle birden adamın elini yakaladı ve ondan güç almak istermiş gibi sımsıkı tuttu.

"Ah, Winter," dedi soluğu kesilen Grunya. "Bu gerçekten sen misin? St. Francis'e bu yüzden gelmiştim. Seni bulacağımı düşünüyordum. Sana o kadar çok ihtiyacım var ki. Sergius Dayı'm delirdi, resmen kafayı sıyırdı. Uzun bir yolculuk için bavul hazırlamamı söyledi. Yarın denize açılıyoruz. Benimle daha sonra ya da yarın sabah vapurda buluşacağına söz verip evden ayrılmam ve şehir merkezinde bir otele yerleşmem için beni zorladı. Onun

için oda tuttum. Fakat bir şeyler olacak gibi hissediyorum. Kafasında korkunç bir plan kurduğuna eminim. O–"

Grunya'nın sözünü kesen asansör görevlisi, "Hangi kata çıkacaksınız beyefendi?" diye sordu.

"Tekrar aşağı in," dedi Hall. Nasıl olsa asansörde onlardan başka kimse yoktu.

"Bekle," diye uyardı kadını. "Palmiyeli salona gidip konuşalım."

"Hayır, hayır," dedi Grunya hüzünlü bir sesle. "Sokağa çıkalım. Yürümek, temiz hava almak istiyorum. Sağlıklı düşünebilmek istiyorum. Delirmiş olduğumu mu düşünüyorsun Winter? Gözlerimin içine bak. Öyle miyim?"

Kadını kolundan sıkıca tutan Hall, "Sakin ol," dedi. "Bekle. Bu konuyu konuşacağız. Bekle."

Kızın yoğun bir telaş içinde olduğu ortadaydı. Asansörün aşağı inişi esnasında kadının kendini kontrol etmek için gösterdiği çaba başarılı ama üzücüydü.

Kaldırıma çıkıp Powell'ın köşesinden yürüyerek Union Meydanı istikametine ilerlemeyi düşünen Hall, "Neden benimle iletişime geçmedin?" diye sordu Grunya'ya. "San Francisco'ya vardığın zaman nereye kayboldun? Mesajını Denver'dayken almıştın. Neden doğrudan St. Francis'e gelmedin?"

Telaşlı olan Grunya, "Şimdi bundan bahsedecek zamanım yok," dedi. "Başım çatlıyor. Neye inanmam gerektiğini bilmiyorum. Her şey tıpkı bir rüya gibi. Böylesi bir şeyin olmasını aklım almıyor. Dayımın akıl sağlığı yerinde değil. Bazen Suikast Bürosu diye bir şeyin aslında olmadığına kendimi ikna ediyorum. Bunun Sergius Dayı'nın kafasından uydurduğu bir hayal olduğunu düşünüyorum. Tabii aynısını sen de hayal ediyorsun. Yirminci yüzyılda yaşıyoruz. Böylesi iğrenç bir şeyin gerçek olmaması lazım. Ben... ben bazen acaba tifoya mı yakalandım

diye düşünüyorum, ya da belki şu an etrafım doktor ve hemşirelerle çevrilidir ve ben ateşim yüzünden sayıklayıp delirmiş gibi bu kâbustan bahsediyorumdur. Söyle bana, ne olursun söyle, sen de mi bu fantezinin, hastalığa tutulmuş bu beynin yarattığı bir hayaletsin?"

"Hayır," dedi Hall sakince ve nazikçe. "Şu an uyanık ve iyisin. Kendindesin. Benimle beraber Powell Caddesi'nden geçiyorsun. Kaldırımlar kaygan. Sen de hissetmiyor musun ayaklarının altındaki kayganlığı? Arabanın lastiklerindeki zincire bak. Kolun, benimkinin üzerinde. Gördüğün bu sis gerçek ve bu taraflara Pasifik üzerinden ulaşıyor. Şu banklarda oturan insanlar gerçek. Para dilenen bu dilenciyi görüyor musun? O da gerçek. Bak, gördün mü? Ona gerçek bir yarım dolar verdim. Büyük ihtimalle o parayla gerçek viski alacaktır. Ağzının kokusunu bile aldım, ya sen? O da gerçekti, hem de epey gerçekti. Ve tabii biz de gerçeğiz. Lütfen bunu aklından çıkarma. Şimdi, derdin ne? Bana her şeyi anlat."

"Sahiden de suikastçılardan oluşan bir örgüt var mı?"

"Evet," diye yanıtladı Hall.

"Nereden biliyorsun peki? Sadece tahminde bulunmuyorsundur herhalde? Dayımın deliliği sana da bulaşmış olmasın?"

Hall hüzünle kafasını salladı. "Keşke öyle olsaydı. Ne yazık ki işler bunun tam tersi."

Boştaki elinin parmaklarını şakağına bastıran Grunya, "Nereden biliyorsun?" diye sordu ağlamaklı bir sesle.

"Çünkü Suikast Bürosu'nun geçici olarak yöneticisi benim."

Kolunu adamınkinden kısmen çeken Grunya, Hall'dan uzaklaştı. Kadının tamamen uzaklaşmasını engelleyen şey ise Hall'un kadına güven vermek istercesine sıkıca tuttuğu koluydu.

"Sen de Sergius Dayı'mı öldürmek isteyen o katiller çetesindensin!"

"Hayır, onlardan biri değilim. Ben sadece mali kaynakları kontrol ediyorum. Ba–, ee, Sergius Dayı'n sana hiç şeyden, yani örgütten bahsetti mi?"

"Ah, hem de hiç durmadan. Kafası o kadar yerinde değil ki örgütü kendisinin kurduğunu söyleyip duruyordu."

Hall doğrudan, "O kurdu," dedi. "Onun deli olduğuna şüphe yok; bununla beraber, Suikast Bürosu'nu onun kurup yönettiği gerçek."

Kendini tekrar geri çekmeye çalışan kadın kolunu Hall'dan kurtarmaya çalıştı.

"Şimdi de Büro'ya dayımı infaz etmesi için elli bin dolar ödeme yapanın sen olduğunu kabul edeceksin herhalde?" dedi sorusuna derhal bir cevap isteyen Grunya.

"Bu doğru. İtiraf ediyorum."

"Bunu nasıl yapabilirsin?" diye sordu Grunya kederli sesiyle.

"Dinle sevgili Grunya," diye yalvardı Hall. "Henüz her şeyi duymadın. Anlamıyorsun. Parayı verdiğim zaman onun baban olduğunu–"

Hall birden konuşmasını kesti. Ağzından kaçırdığı şey karşısında dehşete düşmüştü.

"Evet," dedi giderek sakinleşen Grunya, "babam olduğunu o da söyledi. O kadar fazla zırvalıyordu ki ciddiye almamıştım bu dediğini. Devam et."

"Peki o halde, onun senin baban olduğunu bilmiyordum; ayrıca delinin teki olduğunu da bilmiyordum. Daha sonra bunu öğrendiğim zaman ise, onu vazgeçirmeye çalıştım. Fakat o bir manyak. Zaten hepsi ama hepsi manyak. Şimdi ise yeni bir manyaklığın peşinde. Bir şeyler yapmak üzere olduğundan endişelendiğini söylemiştin. Seni şüphelendiren neyse bana anlat. Belki gerçekleşmesini engelleyebiliriz."

"Dinle!" Bedenini adamın vücuduna basturan Grunya, alçak ve sakin bir sesle hızla konuşmaya başladı. "Hem birbirimize yapmamız hem de başkalarının bize yapması gereken çok fazla açıklama var. Ama ilk önce işin tehlikeli kısmına dönelim. San Francisco'ya ilk ulaştığımda, içime doğmuş olması ihtimalini bir kenara bırakırsak, nedense ilk önce morga gittim ve ardından da hastaneleri dolaştım. Ve onu Alman Hastanesi'nde, iki yerinden bıçaklanmış halde buldum. Bana anlattığına göre yaralara sebep olan suikastçılardan biriydi..."

Söze karışan Hall, "Harding adında biri," diye tahminde bulundu. "Olay Winnemucca'nın yakınlarında, Nevada Çölü'nde bir trende gerçekleşti."

"Evet, evet; isim buydu. Dayım da bu adı vermişti."

"Her şeyin birbiriyle nasıl bağlantısı olduğunu görüyorsun," dedi kadını ikna etmeye çalışan Hall. "İşin içinde yüksek miktarda delilik olabilir ancak bu delilik gerçek olsa bile sen ve ben her halükârda sağlıklı düşünebiliyoruz."

"Evet öyle ama izin ver de hikâyeme devam edeyim." Tekrar kazandığı güveniyle Hall'un koluna iyice dayandı. "Ah, anlatılacak o kadar çok şey var ki. Dayım sana kefil. Ancak şimdi bundan bahsetmek istemiyorum. Rincon Tepesi'nin en lüks yerlerinden birinde mobilyalı bir daire kiraladım. Alman Hastanesi'ndeki doktorlar müsaade eder etmez de Sergius Dayı'mı oraya yerleştirdim. Son birkaç haftadır orada konaklıyoruz. Dayım tamamen iyileşti. Ya da daha doğrusu babam. O *benim* babam. Artık buna inanıyorum, zaten bana anlatılan her şeye inanmam gerekiyor sanırım. Ve bundan böyle inanacağım da... Tabii birden uyanıp gördüğümün bir kâbus olduğunun farkına varmazsam eğer. Dayı... babam birkaç haftadır evde bir şeyler karıştırıyor. Honolulu yolculuğu için hazırladığımız bavulları bugün vapura yolladı

ve bana bir otel odası ayarladı. Bak şimdi, benim patlayıcılar konusunda hiçbir bilgim yok. Sadece okuduklarım aracılığıyla parladıklarını ve etrafa ışıklar saçtıklarını biliyorum; fakat buna rağmen babamın eve mayınlar yerleştirdiğinden eminim. Kileri kazdı. Büyük salonun duvarlarını kırdıktan sonra tekrar kapadı. Odaların arasındaki duvarların içine teller çekti. Ayrıca bugün de giriş kapısının yakınındaki bahçede yer alan fundalıklardan eve kadar çektiği telle de düzeneği son haline getiriyordu. Ne planladığını belki sen daha iyi biliyorsundur."

Hall'un aklına birden tiyatrodaki buluşmalarına gelmeyen John Gray geldi.

Grunya sözlerine devam etti, "Bu gece orada bir şeyler olacak. Dayım bu gece benimle ya St. Francis'te ya da yarın sabah vapurda buluşacak. Bu arada–"

Fakat bir sonraki hamlesini netleştiren Hall, kolundan tutarak yönlendirdiği Grunya ile beraber parktan çıkarak, köşede bekleyen taksilerin yanına doğru ilerlerdi.

"Bu arada," dedi Hall, "Rincon Tepesi'ne gitmeliyiz. Hepsini öldürmeye hazırlanıyor. Buna engel olmalıyız."

"Tabii henüz kendisi öldürülmediyse," diye homurdandı Grunya. "Korkaklar! Korkaklar!"

"Kusuruma bakma hayatım ama hiçbiri korkak değil. Hepsi oldukça cesur, ayrıca diğer insanlara nazaran biraz tuhaf olsalar bile yine de aşırı sempatik herifler. Onları tanımak, onları sevmek demek. Zaten şimdiye dek yeteri kadar ölüm yaşandı."

"Onlar babamı öldürmek istiyor."

Hall buna karşılık, "Baban da onları," dedi. "Bunu sakın unutma. Emri veren de kendisiydi. Baban bir zırdeli, onlar ise bir grup zırdeli. Hadi! Çabuk lütfen! Hızlı ol! Mayınlanmış evde şu an toplanıyorlar. Onları halen kurtarabiliriz, ya da babanı. Kim bilir?"

Grunya'nın taksiye binmesine yardımcı olan Hall, şoföre, "Rincon Tepesi. Vakit nakittir, ne kastettiğimi anlamışsındır," dedi. "Hadi ama! Şu benzini yak bakalım! Asfaltı paramparça et! Bizi oraya ulaştır da ne halt edersen et!"

Bir zamanlar San Francisco'nun nezih yerleşim yerlerinden biri olan Rincon Tepesi, Pazar Caddesi'nin güneyine kadar yayılan devasa emekçi gettosunun izdihamı ve pisliğinin arasından çürümüş haldeki soylu kafasını doğrultmuştu.Tepenin başına geldiklerinde Hall taksiciye parasını verdikten sonra yukarı doğru rahatlıkla ilerlemeye başladılar. Saat akşamın henüz dokuz buçuğu olsa da etrafta tek tük insan vardı. Tesadüfen arkasına bakan Hall, sokak lambasının aydınlattığı çemberden geçen tanıdık bir simayı fark etti. Ara sokaktaki bir evin gölgeleri arasına kendini ve Grunya'yı saklayan Hall beklemeye başladı. Beklemesinin ödülü, kendine has akıcı ve kedivari yürüşüyle önlerinden geçen Haas'ı görmek oldu. Saklandıkları yerden çıkarak Haas'ı birkaç yarım blok arayla takip etmeye başladılar. Tepeye vardıkları an, bir sonraki sokak lambasının ışığı altında adamın alçak, eski usul bir demir çitin üstünden atladığını gördüklerinde Grunya, Hall'un kolunu sertçe salladı.

"İşte ev bu, bizim evimiz," diye fısıldadı Grunya. "Adama bak. Ölüme gittiğinin farkında bile değil."

Fısıldayan Hall, "Ben de değilim," dedi şüpheyle. "Bana göre Mr. Haas, öldürmesi oldukça zor biri."

"Sergius Dayı'm aşırı tedbirlidir. Şimdiye kadar yaptığı hiçbir işte acemilik ettiğini görmedim. Her şey zaten ayarlanmış durumda, senin şu Mr. Haas ön kapıdan içeri girer girmez–"

Grunya birden sustu. Hall kadının kolunu sertçe kavramıştı.

"Ön kapıdan girmeyecek Grunya. İzle. Gizlice yan tarafa ilerliyor."

"Yan taraf diye bir şey yok," dedi Grunya. "Bahçenin o kısmı yamaçla bölünüp yaklaşık on metre aşağıdaki başka bir arka bahçeye kadar uzanıyor. Tekrar saklanarak ön tarafa gelmesi gerekecek çünkü bahçe çok küçük."

Karanlık şekil tekrar görüş alanlarına girince, "Bir şeyler planlıyor," dedi Hall fısıldayarak. "İşte Mr. Haas! Az kurnaz adam değilsin. Kapının yanındaki fundalığın içine nasıl sinsice girdiğini gördün mü? Kablonun bağlı olduğu yer orası mıydı?"

"Evet; birinin saklanabileceği tek yer fundalığın yoğun olduğu o kısım. İşte, birisi daha geliyor. Acaba bu da suikastçılardan biri mi?"

Grunya ve Hall hiç beklemeden evin yanından geçerek bir sonraki köşeye saklandılar. Diğer yönden gelen adam Dragomiloff'un evine doğru yöneldi ve kapıya giden basamakları çıkmaya başladı. Kısa bir süre sonra kapının açıldığını, ardından da kapandığını duydular.

Grunya Hall'a eşlik etme konusunda ısrar ediyordu. Ne de olsa kendi evi olduğunu, onun her bir karışını bildiğini söylüyordu. Ayrıca asıl anahtar halen kendisinde olduğu için zile basmalarına gerek kalmayacaktı.

Aydınlık ön cephede evin numarasını rahatlıkla görmek mümkündü. Haas'ı saklayan çalıların yanından cüretkârca geçtikten sonra ön kapının kilidini açıp içeri girdiler. Hall şapkasını askıya astı ve eldivenlerini çıkardı. Sağ taraflarında kalan odadan fısıltılar geliyordu. Odanın yanında durup içeriyi dinlemeye koyuldular.

Odadaki tartışmada sesi daha baskın çıkan kişi, "Güzellik bir *zorunluluktur*," dedi.

"Bu Hanover, Boston'daki meslektaşlarından," dedi Hall fısıldayarak.

"Güzellik mutlak olandır," diye devam etti ses. "İnsan yaşamı, hatta hayatın kendisi, her zaman güzelliğe meyilli olmuştur. Burada paradoksal bir uyum sürecinden bahsetmiyorum. Çünkü hayata meyilli olan güzellik değildir. Güzellik her zaman buradaydı, insanoğlu henüz var olmamışken bile. İnsanoğlu silinip gittiğinde ve tekrar var olmamaya başladığında, güzellik burada kalmaya devam edecek. Güzellik, nasıl desem, güzellik işte, sözün başladığı ve bittiği yer. Onun hakkında söz söylemek, pisliğin içinde sürünen kurtçuklardan farkı olmayan insanlara kalmadı."

"Metafizik." Lucoville'in sesindeki alaycılığı duyabiliyorlardı. "Her şeyiyle insanı aldatan metafizik, sevgili Hanover. Ne zaman ki kişi, evrimin gelip geçici bir dönemine ait kısa süreli bir fenomeni nitelemek için mutlak kelimesini kullanmaya başlarsa–"

Hanover'ın söze karıştığını duydular, "Asıl metafizikçi olan sensin. Zaten senin iddiana göre bilinçdışındaki hiçbir şey aslında var olmuyor, o da yok olduğu zaman ise güzellik de, yani gelişim halindeki hayatın meyil ettiği o kavram da yok oluyor. Fakat şunu biliyoruz ki, hepimizin farkında olduğu bu durumu senin de bilmen gerekir, değişmeyen tek ilke güzelliktir. Spencer'ın da oldukça doğru söylediği gibi, kuvvet ve madde arasındaki değişkenlik, tıpkı evrim ile yok oluş arasındaki uyuma benzer, 'ilke olarak her zaman benzer ancak ortaya koydukları sonuç bakımından asla benzemezler.'"

Lucoville üzerinde fazla düşünmeden, "Yeni normlar, yeni normlar," diyerek söze girdi. "Hep ardı ardına gelen ve birbirine benzemeyen evrimlerin sonucu olan yepyeni normlar."

"Norm dediğin odur zaten!" diye haykırdı Hanover zafer kazanmışçasına. "Bunu hiç düşünmemiş miydin? Şu an bizzat kendin normların her zaman devam ettiğini

iddia ettin. Eğer durum buysa, o zaman norm nedir? O ebediyen süren, mutlak olan, bilinç harici de var olabilen ve bilincin hem anası hem babası olan kavramdır."

Lucoville endişeli bir sesle ricada bulundu, "Bir saniye."

"Hah!" Hanover esaslı bir bilimsel dogmatizmle sözlerine devam etti. "Senin yapmaya çalıştığın çoktan çürütülmüş Berkeleyci[1] idealizmi tekrar diriltmeye çalışmak. Metafizik, çağımızın nesillerce gerisinde. Modern düşünce ekolünün özellikle üzerinde durduğu nokta, senin de bilmen gerektiği gibi, her şeyin kendi başına var olduğudur. Bilinç, yani bir şeyi görmek ve algılamak, olsa olsa bir tesadüftür. Yani sevgili Lucoville, metafizikçi olan biri varsa o da sensin."

Bu sözlerden sonra odadan alkışlar ve Hanover'ı onaylayan sesler yükseldi.

Hall ve Grunya, aksanından İngiliz olduğu derhal anlaşılan tatlı bir ses duydular, "Kendi kazdığınız kuyuya düştünüz."

"John Gray," diye fısıldadı Hall, Grunya'ya. "Eğer tiyatrolar bu kadar ticarete batmamış olsalardı, onların tümünü kökten değiştirecek adam o olurdu."

Lucoville'in cevap vermeye başladığını duydular, "Kelime oyunları. Sözcük uydurmalar, aldatıcı konuşmalar, kelimelerin ve düşüncelerin çarpıtılması. Eğer siz çocuklar bana on dakika müsaade ederseniz ne demek istediğimi size izah edeceğim."

"İyi dinle!" diye fısıldadı Hall. "İşte bizim sevimli suikastçılarımız, şirin mi şirin felsefecilerimiz. Şimdi onların acımasız ve vahşi katillerden çok, deli olduklarını düşünmüyor musun?"

1. Subjektif idealizm. Nesnelerin, sadece insanlar onu algıladığı sürece var olduğunu savunan George Berkeley'e ait görüş. (Ç.N.)

Umursamadığını gösteren Grunya omuzlarını silkti, "İstedikleri kadar güzelliğe meyilli olabilirler ancak Sergius Dayı'mı yani babamı öldürmeye de meyilli olduklarını asla unutmayacağım."

"Fakat anlamıyor musun? Bu adamlar düşüncelere kafayı takmışlar. Kendi hayatları dahil, insan hayatını önemsemiyorlar. Onlar düşüncenin köleleri. Fikirlerden oluşmuş bir dünyada yaşıyorlar."

"Her bir fikir de elli bin dolara patlıyor," dedi Grunya sertçe.

Omuz silkme sırası Hall'daydı.

"Gel," dedi Hall. "İçeri girelim. Dur, önce ben gireyim."

Kapı kolunu çevirip içeri giren Hall'un hemen ardından Grunya da geldi. Odadaki tartışma derhal kesildi ve odanın etrafına yayılmış halde oturan yedi adam da bakışlarını bu iki davetsiz misafire çevirdi.

Duyduğu rahatsızlığı saklamaya gerek görmeyen Harkins, "Bak şimdi Hall," dedi. "Seni bunun dışında tutmak istedik. Ve tuttuk da. Ancak gene de buradasın, üstelik yanında da –kusuruma bakmayın hanımefendi– bir yabancı var."

"Eğer bu, siz beylere kalmış olsaydı, zaten bu işin dışında kalmış olurdum," diye yanıtladı Hall. "Bu gizlilik neden?"

"Şef'in emirleri böyleydi. Bizi buraya davet eden kendisi. Onun talimatlarına uyarak sana haber vermediğimize göre, seni bilgilendirenin Şef'in kendisi olduğu sonucuna varabiliriz."

"Hayır, bunu yapan Şef değil," dedi Hall gülerek. "Ayrıca bize de birer koltuk çekseniz iyi olur. Bu hanımefendi, beyler, Miss Constanstine'dir. Miss Constantine; Mr. Gray, Mr. Harkins, Mr. Lucoville, Mr. Breen, Mr. Alsworthy, Mr. Starkington ve Mr. Hanover. Bir de burada

olmayan Mr. Haas ile beraber Suikast Bürosu'nun hayatta kalan üyeleri."

"Size olan güvenimi sarstınız!" diye bağırdı Lucoville öfkeyle. "Hall, hayal kırıklığına uğradım!"

"Dostum Lucoville, anlamıyorsunuz. Burası Miss. Constantine'in evi. Babasının yokluğunda hepiniz hanımefendinin konuklarısınız."

"Bizde de Dragomiloff'un evi olduğu yönünde bir intiba uyanmıştı," dedi Starkington. "Kendisi öyle söylemişti. Ayrı ayrı geldiğimiz halde hepimiz burada buluştuğumuza göre sokak veya numara konusunda hata yapmadığımız anlaşılıyor."

Tebessüm eden Hall, "İkisi de aynı şey," dedi. "Miss Constantine, Dragomiloff'un kızıdır."

Bunu duyan odadakiler, hemen Hall ve Grunya'nın etrafını sardılar ve kadının elini sıkmak için ellerini uzattılar. Ancak elini arkasına götüren Grunya, kendini de bir adım geriye çekti.

Grunya, "Hepiniz babamı öldürmek istiyorsunuz," dedi Lucoville'e. "Elinizi sıkmam imkânsız."

Starkington ve Gray'in yardımıyla Grunya'ya koltuk getiren Lucoville, "Buyrun sevgili hanımefendi, böyle oturun," dedi. "Çok büyük şeref duydum. Şef'imizin bir kızı –ki kendisinin her zaman aramızda yeri var– olduğunu bilmiyorduk. Hatta Şef'in tüm kızlarının aramızda yeri vardır."

Duruma karşı çıkmaya devam eden Grunya, "Fakat siz onu öldürmek istiyorsunuz," dedi.

"Bana inanın ki biz kendisiyle dostuz. Biz, hayat ve ölümün ötesinde, daha derinlerde yatan bir dostluğun örnekleriyiz. Sevgili hanımefendi, insan hayatının hiçbir önemi yoktur; varsa da bu, şu kadarcık bile değildir. Hayat! Hayatlarımız olsa olsa sosyal evrim isimli oyunun piyonudur en fazla. Hepimiz babanıza hayranız, ona say-

gımız sonsuz; kendisi harika biridir. O bizim Şef'imizdir. Daha doğrusu Şef'imizdi."

Grunya ısrar ediyordu, "Yine de onu öldürmek istiyorsunuz."

"Ve bunu kendisinden gelen emirden dolayı yapıyoruz. Lütfen, oturun." Lucoville'in ilgili tavırları başarılı olmuş, kadın getirilen koltuğa oturmuştu. "Dostunuz, Mr. Hall," diye devam etti sözlerine. "Onu dostunuz olarak kabul ediyorsunuz. Ancak babanızın hayatı için elli bin dolarlık ücreti ödeyen kendisiydi. Görüyorsunuz ya sevgili hanımefendi, Hall çoktan örgütümüzün yarısını yok etmeyi başardı. Buna rağmen onu suçlamıyoruz. Kendisi gene de bizim dostumuz. Kendisine saygı gösteriyoruz; çünkü onun dürüst, sözüne sadık bir adam ve içinde art niyet taşımayan bir etikçi olduğunun farkındayız."

"Bu sizce de harika değil mi Miss Constantine!" Hanover neşeyle söze karıştı. "Ölümü değersizleştiren bir dostluk! Doğru olanın kuralı! Doğrulara tapınma! İnsanı umutlandırmıyor mu? Bir düşünün! Geleceğin bize ait olduğunun kanıtı bu; doğru düşünen, doğru hareket eden kadınlar ve erkekler; yoğun ama anlamsız heyecanlar, hayvansı bedenin duyduğu arzular, benlik ve soya karşı duyulan sevgi, kutsal doğruluk güneşinin üstüne çöken şafakla beraber ortadan kayboluyor! Mantık –buraya dikkat edin, *doğru mantık*– her zaman galip gelir! Bir gün tüm insanoğlu, yaratılışının veya içine saplandığı dipsiz bataklığın yardımıyla değil ancak en doğru ve de en asil olan mantık sayesinde kendini kurtaracaktır."

Kafasını allak bullak eden bu ümitsiz durumu kabullenen Grunya, başını öne eğerek yenilgiyi kabullendi.

Kadına doğru eğilen Hall, "Onlara direnmek imkânsız, öyle değil mi?" dedi neşeyle.

"Aşırı düşünmenin yarattığı kargaşanın bir neticesi bu," dedi Grunya çaresizlikle. "Etiğin kafayı sıyırmış hali."

"Sana bunu aynen söylemiştim," diye yanıtladı Hall. "Hepsi deli, tıpkı baban gibi; hatta onların düşüncelerinin az çok etkisi altında kalan sen ve ben de deli sayılırız. Sempatik suikastçılarımız hakkındaki düşüncelerin değişti mi?"

Gözlüğünün ardındaki yüzü sevinçle parlayan Hanover, "Evet, bizimle ilgili ne düşünüyorsunuz?" dedi.

"Tek diyebileceğim," dedi Grunya, "o tür insanlara hiç benzemediğiniz. Suikatsçi demek istiyorum yani. Size gelecek olursak Mr. Lucoville, elinizi sıkarım, hepinizin elini sıkarım; tabii eğer babamı öldürme çabalarınızdan vazgeçerseniz."

Hayal kırıklığına uğrayan Hanover kadını azarladı, "Aydınlanmaya ulaşmak için Miss Constantine, tırmanmanız gereken çok uzun bir yolunuz var."

"Öldürmek? Öldürmek mi?" diye sordu Lucoville heyecanla. "Öldürmeye karşı duyulan bu korku neden? Ölüm hiçbir şeydir. Ondan sadece hayvanlar, bataklığa saplanmış yaratıklar korkar. Fakat biz, sayın hanımefendi, ölümün ötesindeyiz. Bizler iyi ve kötüyü bilen saygın zekâlarız. Bize kalırsa öldürülmek, öldürmekten daha zor değil. Öldürmek, ülkenin bütün mezbahalarında ve konserve et tesislerinde sürekli yaşanan bir durum. Hatta bu o kadar yaygın ki neredeyse ahlaksızlık bile diyebiliriz."

"Sivrisinek ezmemiş biri var mıdır?" diye bağırdı Starkington. "İnsanı büyüleyen, bilinç sahibi bu olağanüstü uçan mekanizmaları, hangimiz iyi beslenip ölümle terbiye edilmiş elinin güçlü bir darbesiyle yok etmemiştir ki? Eğer ölümde trajedi vardır diyorsanız, şimdiye kadar hiçbir havacının, hatta dört bin beş yüz kilometre yükseklikten düşen MacDonald'ın bile parçalanmadığı ve ezilmediği şekilde can verip un ufak edilen sivrisinekleri, hani peri misali havalarda dolanıp duran şu kanatlı mucizeleri bir düşünün. Hiç sivrisinekler üzerine araştırma yaptı-

nız mı Miss Constantine? Buna değeceğinden şüpheniz olmasın. Eğer söz konusu olan yaşam denen fenomen ise, o zaman bir sivrisinek de en az bir insan kadar inanılmazdır."

Gray araya girdi, "Ama *bir* farklılık var."

"Tam o noktaya geliyordum. Peki bu farklılık ne? Sivrisineği ez." Durumu vurgulamak için biraz durdu. "Pekâlâ, ezildi işte, değil mi? İşte hepsi bu kadar. İşi bitti. Ama anısı unutulmadı. Fakat bir insanı ezersen –insanlar çağlar boyu ezilmiştir– geriye bir şeyler kalır. Nedir bu geriye kalan? Gezgin bir organizma ya da aç bir karın değil, kel bir kafa veya sızlayan dişler de değil; sadece ama sadece düşünceler, soylu ve krallara yaraşır düşünceler. İşte fark bu! Düşünceler! Yüce düşünceler! Doğru düşünceler! Mantığa dayalı doğruluk!"

Heyecandan yerinden sıçrayan Hanover kollarını sallayarak, "Orada dur!" diye bağırdı. "Ezmek. Kelime tercihine katılıyorum Starkington, her ne kadar kulağa rahatsız edici gelse de oldukça açıklayıcı. Ezin –dikkatini çekerim Starkington– yumurtadan yeni çıkan sivrisineğin şeffaf dokuya sahip kanadının en ufak pigment hücresine kadar ezin, böylece evrenin bütünlüğü merkezindeki yıldızlardan, yıldızların ötesindeki yıldızlara dek sarsılacaktır. O pigment hücresinde kozmik bir doğruluk olduğunu ve bunun hem o pigment hücresini oluşturan milyarlarca atomun her birinde, hem de bu milyarlarca atomu oluşturan sayısız miktardaki parçacığın içinde de bulunduğunu unutmayın."

"Dinleyin beyler," dedi Grunya. "Siz neden buradasınız? Evreni kastetmiyorum, bu evden bahsediyorum. Hanover'ın sivrisinek kanadının pigment hücresi hakkında söylediği kolayca anlaşılabilir fikirlerin tamamına katılıyorum. Bunu yapmanın, yani bir sivrisineği ezmenin doğru olmadığı açıkça ortada. O halde, eli kanlı ka-

tiller olduğunuzu düşünürsek ve de az önce belirttiğiniz etik anlayışını da göz önüne alırsak, buradaki varlığınızı hangi mantığa dayanarak açıklayabiliyorsunuz?"

Odadakilerin hepsi birden açıklama yapmaya kalkışınca ortalık karıştı.

Adamlara, "Hey! Kesin sesinizi!" diye gürleyen Hall, ardından kadına dönerek kesin bir tavırla, "Kes şunu Grunya. Seni etkilemelerine izin veriyorsun. Beş dakika sonra onlardan hiçbir farkın kalmayacak," dedi. "Tartışma için ateşkes talep ediyorum beyler. Uzatmayın. Unutun. Esas konuya geri dönelim. Şef, yani Miss Constantine'in babası, nerede? Söylediğinize göre buraya gelmenizi o istemiş. Neden geldiniz peki? Onu öldürmek için mi?"

Ateşli düşüncelerinden yorgun düşen Hanover, kendini koltuğa bıraktı ve kafasıyla Hall'u onayladı.

"Kafamızdaki niyet oydu," dedi sakince. "Ancak Miss Constantine'in varlığı şüphesiz ki utanç verici. Korkarım ki kendisinden burayı terk etmesini istemek durumundayız."

Adamı buna ikna etmek isteyen Grunya tüm ciddiyetiyle, "Siz bir zorbasınız bayım," dedi iyi huylu bilgin Hanover'a. "Ben burada kalacağım ve siz de babamı öldürmeyeceksiniz. Bakın şimdiden söylüyorum, öldürmeyeceksiniz!"

"Öyleyse Şef neden burada değil?" diye sordu Hall.

"Henüz buluşma saati gelmedi. Bizi telefonla arayarak bizzat kendisiyle saat onda burada görüşeceğimizi söyledi. Saatte neredeyse on oldu."

"Belki de gelmeyecektir," diye ileri sürdü Hall.

"Söz verdi." Basit ama oldukça ikna edici bir cevaptı.

Saatine bakan Hall, ona saniyeler kaldığını gördü. Henüz bu saniyeler geçmemişti ki, kapının açılmasıyla beraber gri bir takım elbiseye bürünmüş, sarışın, renk yoksunu Dragomiloff odadan içeri adımı attı ve parlayan açık mavi gözlerini odadaki kalabalığın üzerinde gezdirdi.

"Selamlar, sevgili dostlarım ve kardeşlerim," dedi her zamanki tekdüze sesiyle. "Haas hariç hepinizin burada olduğunu görüyorum. O nerede?"

Yalan söylemeyi başaramayan suikastçılar utanmış bir halde şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Dragomiloff sorusunu yineledi, "Haas nerede?"

Tereddütle konuşmaya başlayan Harkins, "Biz, ee, biz tam olarak bilmiyoruz, evet aynen öyle, kesin bilgimiz yok yani," dedi.

Adamın sözünü kesen Dragomiloff, "Pekâlâ ama ben biliyorum, hem de kesin olarak," dedi. "Buraya gelişinizi üst kattan izledim. Hepinizi tek tek tespit ettim. Gelenler arasında Haas da vardı. Kendisi şu an yolun sağında yer alan kapının iç tarafındaki fundalıklarda, kapının alt menteşesinden tam olarak bir metre on santim uzakta yerde yatıyor. Henüz dün ölçmüştüm. Niyetimin bu olduğunu mu düşünüyordunuz?"

"Niyetinizin ne olabileceğine dair önceden bir tahminde bulunmaya gerek duymadık, sevgili Şef." Hanover iyi niyetli konuşuyor olsa da sözlerinin kulağa mantıklı gelmesine özen gösteriyordu. "Davetinizi ve talimatlarınızı dikkatle değerlendirdik. Haas'ı dışarı yerleştirmenin aramızdaki herhangi bir söz veya güveni çiğnemeyeceğine oybirliğiyle karar verdik. Talimatlarınızı hatırlıyor musunuz?"

Hanover'ı onaylayan Dragomiloff, "Tüm ayrıntılarıyla," dedi. "Talimatlarımı gözden geçirene kadar biraz bekleyin." Otuz saniyelik sessizliğin ardından talimatlarını tekrar değerlendiren Dragomiloff'un ciddi görünümlü yüzü adeta memnuniyetten parlayan bir kalıp haline dönüşmüştü. "Haklısınız," diye itiraf etti. "Haklılığa dayanan kurallarımızı ihlal etmediniz. Ancak, sevgili yoldaşlarım, tüm planlarımız kızımın ve bir gün damadım olmasını umduğum geçici yöneticinizin çıkagelmesiyle altüst oldu."

"Planınızın amacı neydi?" diye merakla sordu Starkington.

Gülen Dragomiloff, "Sizi yok etmek," dedi. "Peki sizin planınızın amacı neydi?"

"Sizi yok etmek," diye kabullendi Starkington."Ve bunu yapacağız da. Miss Constantine'in burada olması üzücü, tabii Mr. Hall'un da. Davetsiz geldiler. Tabii isterlerse buradan ayrılabilirler."

"Ayrılmayacağım!" diye haykırdı Grunya. "Sizi duygusuz, gaddar, çıkarcı yaratıklar! Bu adam benim babam. Bataklığa saplanmış olabilirim, siz ne derseniz deyin ancak buradan ayrılmayacağım ve siz de ona zarar veremeyeceksiniz!"

Dragomiloff, "Benimle ortak bir paydada buluşmanız lazım," dedi ısrarcı bir tavırla."İki tarafın da hatalar yapmış olabileceği gerçeğini göz önünde bulunduralım. Müsaadenizle ateşkes teklif ediyorum."

Teklifi uygun bulan Starkington, "Pekâlâ," dedi. "Beş dakika sürecek olan bu ateşkes boyunca saldırganca sayılabilecek hiçbir eylem gerçekleştirilmeyecek, kimse de odadan ayrılmayacak. Şuradaki piyanonun yanında bu konuyu kendi aramızda görüşmek istiyoruz. Anlaştık mı?"

"Evet, kesinlikle. Ancak lütfen öncelikle nerede durduğuma dikkat edin. Elim kütüphanenin içindeki bu kitabın üzerinde duruyor. Siz bundan sonra nasıl bir yol izlemek istediğinize dair bir karara varana dek hareketsiz şekilde bekleyeceğim."

Odanın uzak köşesine çekilen suikastçılar fısıltılarla konuşmaya başladılar.

Grunya babasına, "Gel," diye fısıldadı. "Tek yapman gereken kapıdan dışarı çıkıp kaçmak."

Dragomiloff kadına hoşgörüyle gülümsedi. "Anlamıyorsun," dedi şefkatle.

Cansiperane bir şekilde ellerini birbirine kenetleyen Grunya ağlayarak, "Sen de en az onlar kadar delisin," dedi.

"Fakat hayatım, Grunya," dedi kendini açıklamak isteyen Dragomiloff, "sence de bu güzel bir delilik –doğru kelime bu olmasa bile– değil mi? Burada düşünce ve doğruluk hüküm sürer. Akılcılığın ve istencin doruk noktasının bu olduğunu düşünüyorum. Bu âna tanıklık et. Orada beni öldürmeye niyetli yedi tane adam var. Onlara karşı aynı niyete sahip olan bense buradayım. Buna rağmen söz vermek denilen mucize sayesinde ateşkeste karar kılabildik. Bu ancak kişinin kendini üstün ahlakla kısıtlaması sayesinde mümkün olabilir."

Tahammülü kalmayan Grunya, "Tüm keşişler, ister bir sütunun üstünde ister bir kayalıktaki içi yılanlarla dolu mağarada yaşıyor olsun, bu tarz bir kısıtlamanın en güzel örnekleridirler," diyerek karşılık verdi. "Akıl hastanelerinde uygulananların da sayısı az değil."

Ancak pes etmeyi kabul etmeyen Dragomiloff, suikastçılar dönene kadar gülmeye ve espriler yapmaya devam etti. Demin olduğu gibi şimdi de sözcülüğü Starkington üstlenmişti.

"Sevgili Şef," dedi, "görevimizin seni öldürmek olduğuna karar verdik. Halen kaçman için bir dakikan var. O bittiği zaman işimizi yapmak için devreye gireceğiz. Bu zaman zarfında, iki davetsiz misafirimizden de ayrılmalarını tekrar rica ediyoruz."

Grunya kendinden emin bir tavırla hayır anlamında başını salladı ve tehditkâr bir sesle, "Silahım var," dedikten sonra küçük bir otomatik silah çıkardı fakat emniyet kilidini indirmeyerek deneyimsizliğini belli etti.

"Çok kötü," dedi Starkington özür dilercesine. "Ancak bu bir şeyi değiştirmeyecek, işimizi aynı şekilde göreceğiz."

"Tabii eğer öngörülemeyen bir durum buna engel olmazsa?" diye bir imada bulundu Dragomiloff.

Yoldaşlarına bakan Starkington, onların onayını alınca, "Elbette, eğer öngörülemeyen bir durum–"

Yerinden kıpırdamayan Dragomiloff adamın sözünü keserek, "Al sana öngörülemeyen durum," dedi. "Ellerimi görüyorsun, sevgili Starkington. Silahsızlar. Bir dakika sabret. Sol elimin üzerinde durduğu kitabı görüyorsundur. O kitabın ardında, dolabın arka kısmında yer alan bir düğme var. Bu düğmeye basmak için bu kitabı sertçe itmek yeterli. Odanın her yanı dinamitle dolu. Daha fazlasını açıklamama gerek var mı? Üzerinde durduğun o kilimi kenara çek, evet o kilim. Şimdi de o gevşek döşemeyi dikkatlice kaldır. Yan yana dizili dinamit lokumlarını görüyor musun? Onların hepsi birbirine bağlı."

"Pek enteresan," diye mırıldanıyordu Hanover, gözlüklerinin üzerinden yerdeki dinamitleri incelerken. "Ölüme böylesine kolayca ulaşmak! Güçlü bir kimyasal reaksiyon söz konusu sanırım. Bir gün, eğer zamanım olursa, patlayıcılarla ilgili araştırma yapacağım."

İşte tam o anda, Hall ve Grunya, felsefeci-suikastçıların gerçekten de ölümden korkmadıklarını anladılar. Tıpkı iddia ettikleri gibi, insanın doğası onlar için bir engel değildi. Zihinsel süreçlerinde yaşam sevgisine duyulan herhangi bir tutkuya yer yoktu. Bildikleri tek şey düşünceye olan sevgileriydi.

Dragomiloff'a, "Bu aklımıza gelmemişti," diye itirafta bulundu Gray. "Fakat aklımıza gelmeyeni önceden sezmiştik. Haas'ı dışarıya yerleştirme sebebimiz buydu. Bizden kaçabilirsin ama ondan asla."

"Hatırlattığınız iyi oldu yoldaşlarım," dedi Dragomiloff. "Çektiğim başka bir tel ise bahçede tam da Haas'ın şu an saklandığı noktaya uzanıyor. Umarım oraya gizlediğim düğmenin üzerinden kalkmak gibi bir hata yapmaz, yoksa teorilerimizle beraber parçalara ayrılırız. Sizden birinin dışarı çıkıp onu yanımıza getirmesi iyi olur sanırım. Hazır sözü açılmışken bari başka bir ateşkes daha yapalım. Mevcut şartlar altında zaten eliniz kolunuz bağlı."

"Tek bir tanesi için yedi tane hayat," dedi Harkins. "Matematiksel açıdan mide bulandırıcı."

Breen, Harkins'i onayladı, "Hesapsız bir alışveriş."

"Ayrıca," diye devam etti Dragomiloff, "ateşkesi saat bire kadar uzatsak iyi olur sanırım, böylece hep beraber yemek yiyebiliriz."

Alsworthy, "Eğer Haas da kabul ederse," dedi. "Yanına gidip fikrini soracağım."

Haas kabul etti ve tıpkı sıradan bir arkadaş grubu gibi evden ayrılarak şehir dışına çıkmak için elektrikli bir taksiye atladılar.

13

Poodle Dog Lokantası'ndaki özel bir odada sekiz suikastçı, Dragomiloff, Hall ve Grunya yemek masasındaydılar. Harkins ve Hanover'ın vejetaryen olmalarına; pişirilmiş tüm yemeklerden kaçınan Lucoville'in marul, çiğ turp ve havuçtan oluşan koca bir tabağı çevresindekileri umursamadan ağzını şapırdatarak yemesine; kuruyemiş, kuru üzüm ve muzla başladığı yemeğini aynı şekilde bitiren Alsworthy'ye rağmen keyifli, hatta neredeyse ziyafet kıvamında bir akşam yemeği gerçekleştirmişlerdi. Öte yandan hazımsızlık sorunu yaşayan birine benzeyen Breen ise kalın, kanlı bir biftekle oynayıp durdu ve kendine şarap teklif edildiğinde ürperdi. Dragomiloff ve Haas sulandırılmış yerel şarap içerlerken Hall, Gray ve Grunya ise yarım litrelik Ren şarabını paylaştılar. Starkington ise iki adet Martini ile başlasa da, bundan sonra yemek boyunca suratını büyük bardaktaki Würzburger birasından bir kere bile kaldırmadı.

Masadaki kimse birbirinden lafını esirgemiyor olsa bile genel hava dostça ve anlayışlıydı.

Starkington, "Eğer kızınız böyle zamansızca ortaya çıkmamış olsaydı," dedi Dragomiloff'a, "sizi haklayabilirdik."

Dragomiloff hemen karşılık verdi, "Sevgili Starkington, kurtulmanızı sağlayan kızımdı. Aksi halde yedinizi de hayvan gibi avlayacaktım."

Breen muhabbete dahil oldu, "Hayır, bunu yapamayacaktınız. Yanlış anlamadıysam çektiğiniz tel Haas'ın saklandığı çalılara doğru uzanıyordu."

"Haas'ın oraya saklanması bir tesadüften ibaretti o kadar." Her ne kadar Dragomiloff pek umursamaz görünmeye çalışsa da keyfinin kaçtığını gizleyememişti.

Hanover bilgin bir tavırla, "Tesadüfilik, ne zamandan beri olayların gelişimine etki eden faktörler arasında sayılmıyor?" diye sordu.

Haas, "Düğmeye asla basmazdın Şef," derken, Lucoville de Hanover'dan sorusunu cevaplamasını istiyordu, "Tesadüfilik, ne zamandan beri olayların gelişimine etki eden bir faktör olarak sayılıyor ki?"

"Anlaşmazlığınızın sebebi muhtemelen tanım farklılığından," dedi Hall uzlaştırmacı bir tavırla. "Yediğin o kuşkonmazın konserveden çıktığını biliyor muydun Hanover?"

Az önceki tartışmayı unutmuş olan Hanover dehşetle arkasına yaslandı. "...ki ben asla konservelenmiş bir şey yemem! Emin misin Hall? Emin misin?"

"Garsona sor. O da aynısını söyleyecektir."

"Üzülmene gereken yok sevgili Haas," diyordu Dragomiloff. "Bir dahaki sefere düğmeye muhakkak basacağım ve sen telin diğer ucunda bulunacağın için bana engel olamayacaksın."

"Of, anlayamıyorum, anlayamıyorum!" diye yakındı Grunya. "Her şey şaka gibi. Gerçek olmasına imkân yok. Hepiniz burada oturmuş, iyi arkadaşlar gibi yiyip içiyor ve en içten şekilde birbirinizi nasıl öldürmeyi planladığınızı anlatıyorsunuz." Ardından Hall'a dönüp, "Uyandır beni Winter. Bu sadece bir rüya," dedi.

"Keşke öyle olsaydı."

Dragomiloff'tan yana dönen Grunya, "Sergius Dayı uyandır beni!"

"Grunya, zaten uyanıksın hayatım."

Konuşmasına devam eden Grunya, "Eğer uyanıksam," dedi sert, hatta öfkeli bir şekilde, "o zaman sen uyurgezersin. Uyan! Lütfen uyan! Seni kendine getirmesi için bir depremin, ya da gereken her neyse onun gerçekleşmesini o kadar çok isterdim ki. Baba bunu yapabilirsin. Öldürülmen için kendi verdiğin o emri geri al."

Masanın kenarında oturan Starkington, "Fakat anlamıyorsunuz, bunu yapamaz," dedi Grunya'ya.

Masanın diğer ucunda oturan Dragomiloff da başını olumsuzca salladı. "Verdiğim sözü bozmamı istemezsin, değil mi Grunya?"

Araya giren Hall, "Benim ise herhangi bir şeyi bozmaktan korkum yok!" dedi. "Emir benim sayemde verildi. Şimdi de onu geri çekiyorum. Elli bin dolarımı ya iade edin, ya da hayır işi için harcayın. Umurumda değil. Demek istediğim şu ki, Dragomiloff'un öldürülmesini istemiyorum."

Haas hatırlatmak için, "Yerini unutuyorsun," dedi Hall'a. "Sen sadece Büro'nun bir müşterisisin. Büro'nun hizmetlerini kiraladığın zaman, bazı kuralları kabul etmiş olursun. Aynı şekilde Büro da kimi kuralları kabul etmiş olur. Belki anlaşmayı bozmak isteyebilirsin fakat artık bu senin elinde değildir. İşi bundan itibaren Büro devralmıştır ve Büro anlaşmalarını bozmaz. Asla bozmamıştır ve asla da bozmayacaktır. Eğer verilen söze mutlak bir güven duyulmuyorsa, eğer bu söz tıpkı dünyayı bir arada tutan kirişler kadar sağlam değilse, o zaman varoluş tüm umudunu yitirir ve böylece tüm yaradılış, özündeki bu sahtekârlıktan dolayı kaosun içine sürüklenir. Biz böyle bir sahtekârlığı reddediyoruz. Biz eylemlerimizle, veril-

miş olan sözün kesinliğini perçinleriz. Haksız mıyım yoldaşlar?"

Herkes adamın sözlerinden hoşlanmış, Dragomiloff da sandalyesinden hafifçe doğrularak Haas'ın elini sıkmıştı. Gururla yaptığı konuşma esnasında Dragomiloff'un tekdüze sesi ilk defa duyguları sebebiyle hisli çıkmıştı:

"Dünya için umut! Üstün ırk! Evrimin doruk noktası! Doğru olana göre yönetenler ve hükümdar-düşünürler! Tüm hayal ve tutkuların hayata geçirilmesi; sürünerek aydınlanmaya ulaşan bir pislik; tanrısallık dokunuşunun ve vaatlerinin gerçekleşmesi!"

Sandalyesinden kalkan Hanover, hissettiği dostça duyguların ve entelektüel hayranlığın verdiği coşkuyla Şef'in boynuna sarıldı. Grunya ve Hall ise birbirlerine ümitsizlik içinde baktı.

Hall, "Hükümdar-düşünürler," diye mırıldandı çaresizce.

Grunya ise öfkeyle fikrini belirtti, "Akıl hastaneleri onlarla dolu."

"Mantık!" dedi Hall küçümser bir tavırla.

Grunya devam etti, "Ben de bir kitap yazacağım. Adı da 'Deliliğin Mantığı' ya da 'Düşünürler Neden Delirir' olacak."

Hükümdar-düşünürlerin coşkusu hafiflerken Starkington, "Mantığımızın ne kadar doğru olduğu şimdiye dek hiç bu kadar sağlam şekilde kanıtlanmamıştı," dedi Grunya'ya.

"Siz mantığınızı şiddet için kullanıyorsunuz," dedi Grunya adamın yüzüne vururcasına. "Size şunu kanıtlayacağım ki–"

Birden muhabbete dahil olan Gray, "Mantığınızla mı?" diye sorunca herkes, hatta kendini tutamayan Grunya bile buna güldü.

Hall resmî bir tavırla elini kaldırarak konuşacağını belirtti.

"Bir iğnenin ucunda kaç tane meleğin dans edebileceği konusunu halen tartışmadık."

"Sana yazıklar olsun!" diye haykırdı Lucoville. "O dediğin fi tarihinden kalma. Biz bilimadamıyız, Ortaçağ âlimi değil–"

Adama takılmak isteyen Grunya, "Fakat yine de kanıtlayabilirsiniz," dedi, "tıpkı melekleri, iğnesi ya da herhangi bir şeyi kolayca kanıtlayabildiğiniz gibi."

"Eğer siz beylerle düştüğüm karışıklıktan kurtulabilirsem," diye açıkladı Hall, "mantığa tövbe edeceğim. Bir daha asla!"

Lucoville karşı geldi, "Entelektüel yorgunluk çeken birinin günah çıkarması."

"Zaten yapamaz da," diye araya girdi Harkins. "Mantığı bir kenara koyması mümkün değil. Bu onun mirasında var, tıpkı tüm insanlığın mirasında olduğu gibi. İnsanı diğer düşük–"

"Dur bakalım!" diye araya girdi Hanover. "Evrenin mantık üzerine kurulu olduğunu unutuyorsun. Mantık olmaksızın evren de olamazdı.Onu oluşturan her bir parçanın ardında mantık bulunur. Molekülde de vardır, atomda da, elektronda da. Yanımda konu hakkında bir araştırma var, işte cebimde, size onu okuyacağım. Ona 'Elektriksel Mantık' adını verdim. O–"

Adamın sözünü kesen Hall, "İşte garson," dedi hınzırca. "Kuşkonmazın kesinlikle konserveden çıktığını kendisi söylüyor."

Garsona ve Poodle Dog işletmecisine fırça atmaya hazırlanan Hanover cebini karıştırmayı kesti.

Garson odayı terk ettiğinde gülümseyen Hall, "Bu pek mantıklı değildi," dedi.

Hanover, "Peki neden olmadığını söyleyebilir misin rica etsem?" diye sordu hafif kabaca.

"Çünkü kuşkonmaz mevsiminde değiliz."

Hanover henüz kendini toparlayamadan Breen adamla konuşmaya başladı.

"Akşamın ilk saatlerinde patlayıcılarla ilgilendiğini söylemiştin Hanover. İzin ver de sana evrensel mantığın en müthiş örneklerinden birini göstereyim; elementlerin inkâr edilemez mantığı, kimyanın mantığı, mekaniğin mantığı ve zamanın mantığını ayrışmaz şekilde bir araya getiren, bir ölümlünün tasarlayabileceği en kusursuz aygıtlardan biri. Sana o kadar hak veriyorum ki, şimdi sana evrenin özünü oluşturan ve hiçbir sebebe dayanmayan mantığı göstereceğim."

Tüyleri ürpermiş halde tabağındaki kuşkonmaz artıklarına bakan Hanover, "Niçin dayanmıyormuş?" diye sordu isteksizce. "Elektronların mantık yetisine sahip olmadıklarını mı düşünüyorsun?"

"Bilmem ki. Şimdiye dek hiçbir elektronla tanışmadım. Ama hadi öyle olduklarını kabul edelim. Neyse esas konumuza geri dönelim. Çünkü görünce senin de hak vereceğin gibi, bu, müthiş zekice, kusursuz ve de olabilecek en sağlam mantığın doğurduğu bir ürün. Şuna bak." Duvarda asılı olan paltosunun yanına giden Breen, düz bir yüzeye sahip dikdörtgen biçimli bir paket çıkardı. Paket açıldığında ortaya çıkan nesne orta büyüklükteki katlanabilir bir cep kamerasına benziyordu. Nesneyi herkesin görebileceği şekilde tutan Breen'in gözleri hayranlıkla ışıldıyordu. "Vay canına, Hanover!" dedi heyecanla. "Sanırım sen haklısın. Şuna bak! Tatlı diliyle düşük çenelerin ve tartışan bilginlerin hakkından gelen nihai yargıç. O konuştuğunda, krallar ve imparatorlar, hırsızlar ve düzenbazlar, Ferisiler ile Sadukiler[1] ve de tüm kötü niyetliler susar ve sonsuza dek öyle kalırlar."

1. Hıristiyanlığın doğuşu zamanlarından iki Yahudi topluluk. Ferisiler, dogmalara sıkıca bağlıyken Sadukiler ise mantığa göre hareket eder, Tanrı'nın dünyayı insanlara bıraktığını savunurlardı. (Ç.N.)

"Bırak konuşsun o zaman," dedi Haas sırıtarak. "Belki Hanover'ı da susturur."

Elindeki nesneyi sergileyen Breen'in bir planı olduğu anlaşılınca kahkahalar kesildi. Oda sessizliğe gömüldüğünde ise Breen'in niyetinde başarılı olduğunu anladılar.

"Pekâlâ," dedi Breen. "Konuşacak." Yeleğinin cebinden gümüş renkli sıradan bir cep saati çıkardı. "Bu alarmlı bir saat. İsviçre-Elgin imalatı olan bu saat on yedi tane değerli taşla süslü. Saate bakayım. Şu an gece yarısındayız. Ateşkesimiz–" başıyla Dragomiloff'u selamladı, "bir saat sonra bitiyor. Görebileceğiniz gibi bu aleti saat birden tam bir dakika sonrasına ayarladım." Kameraya benzeyen nesnenin ortasındaki aralık bir noktaya işaret etti. "Bu dar aralığa dikkat edin. Özellikle bu saati alabilmesi için tasarlandı. Bakın ne diyorum; özellikle tasarlandı. O halde saati yerleştiriyorum. Metalik tıkırtıyı duydunuz mu? İşte o otomatik kilitleme aparatına aitti. Artık hiçbir güç saati oradan çıkaramaz. Ben de çıkaramam. Hüküm verildi. Geri alınmasına imkân yok. Ses hariç tüm düzenek benim tasarımım. Ses ise geçen yıl ölen harika Japon Nakatodaka'ya ait."

"Kayıt cihazı," diye söylendi Hanover. "Patlayıcılardan bahsettiğini sanıyordum."

Breen izah etti, "Nakatodaka'nın sesi zaten bir patlayıcıdır. Nakatodaka, eğer hatırlayacak olursanız, geçen sene laboratuvarında kendi sesi yüzünden öldü."

"Formoza!" dedi başıyla onaylayan Haas. "Şimdi hatırladım."

Hall, Grunya'ya, "Ben de hatırladım," dedi. "Nakatodaka harika bir kimyacıydı."

"Fakat sırrını da kendisiyle beraber mezara götürdüğünü sanıyordum," dedi Starkington.

Breen'in cevabı, "Dünya da öyle sanıyor," oldu. "Ancak Japon hükümeti tarafından bulunan formül, bir devrimci

tarafından Savunma Bakanlığı'ndan çalındı." Breen'nin sesi gururla doldu. "Amerikan topraklarında üretilen ilk Formoza bu. Kendi imalatım."

"Tanrı'm!" diye haykırdı Grunya. "Patladığı zaman hepimizi havaya uçuracak!"

Başıyla kadını onaylayan Breen kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Breen, "Burada kalırsanız, evet, havaya uçacaksınız," dedi. "Mahalle sakinleri deprem olduğunu ya da anarşistlerin gene olay çıkardığını sanacak."

Grunya, "Durdur şunu!" dedi emredercesine.

"Yapamam. İşin güzel yanı da o. Hanover'a da dediğim gibi bu cihaz, kimyanın, mekaniğin ve zamanın mantığının ayrışmaz şekilde bir araya getirilmesinden oluşuyor. Evrende şu andan itibaren bu birlikteliği bozabilecek hiçbir güç yok. Bu yöndeki bir teşebbüs en fazla patlama ânını yakınlaştırır."

Hall'un elini tutan Grunya adama çaresizlik içinde baktığı sırada, mutluluktan havalarda uçan Hanover ise gözlüklerinin ardından zorlukla seçtiği suikast bombasını incelerken kendinden geçiyordu.

"Harika! İnanılmaz! Breen, seni kutluyorum. Artık tüm uluslararası sorunları sonlandırabilir ve dünyamızı çok daha ulvi ve soylu temellere oturtabiliriz. İbranice benim için bir hobiydi. Bu ise gerçekten ustalık gerektiren bir iş. Bu andan itibaren kendimi tamamen patlayıcı araştırmalarına adayacağım... Lucoville, savın çürütüldü. Çünkü elementlerde ahlak *var*, ayrıca nedensellik ve mantık da."

Lucoville, "Fakat unutuyorsun sevgili Hanover," diye cevapladı, "bu mekanizmanın, kimyanın ve zaman kavramının ardında onu tasarlayan, kontrol eden ve işlevsel hale getiren güç, insanın mantığı–"

Ancak sandalyesini geriye itip oturduğu yerden doğrulan Hall adamın sözünü kesti.

"Sizi manyaklar! Burada oturmuş şen şakrak muhabbet ediyorsunuz! Bu lanet olası aletin bizi havaya uçuracağının farkında değil misiniz?"

Adamı tatlılıkla sakinleştirmeye çalışan Hanover, "Saat birden önce değil," dedi. "Ayrıca Breen henüz bize niyetinden bahsetmedi."

"Eski insanın mantığı, bilinç yoksunu özün ve kaba kuvvetin habercisi," dedi Lucoville hor gören bir ifadeyle.

Hall'a doğru eğilen Starkington fısıltıyla, "Şu sahneyi alıp Wall Street izleyicisinin karşısında sergilediğini düşünsene! Herkes paniklerdi."

Fakat Hall adamın söylediklerini umursamadı.

"Beni dinle Breen, niyetin tam olarak nedir? Ben ve Miss Constantine buradan ayrılıyoruz, hem de derhal."

Nakatodaka'nın sesinin sahibi, "Henüz epey vakit var," dedi. "Size niyetimden bahsedeceğim. Ateşkes saat birde sonlanıyor. Sevgili Şef'imiz ile odanın kapısı arasında duruyorum. Şef duvarların içinden geçemez. Kapıyı da ben tutuyorum. Geri kalanınız ayrılabilir. Ancak ben burada onunla kalacağım. Patlama anı yaklaşıyor. Hiçbir şey buna engel olamaz. Ateşkes bittikten bir dakika sonra Büro tarafından kabul edilen son iş başarıyla sonuçlanacak. Özür dilerim sevgili Şef, son bir şey daha var. Size bu mekanizmanın işleyişini kendimin dahi durduramayacağını söylemiştim. Fakat onu hızlandırabilirim. Hafifçe bastırdığım başparmağımı görüyor musunuz? Şuradaki bir düğmeye ucu ucuna değiyor. Başparmağımı var gücümle bastıracak olursam cihaz ânında patlar. Onurlu ve mantığa uygun hareket eden bir yoldaş olarak senin de anlayabileceğin gibi bu kapıdan çıkmaya kalkışman halinde kızın ve Büro'nun geçici yöneticisi, bizimle be-

raber havaya uçar. O yüzden yerinden kıpırdamayacaksın. Ben de saat bire kadar burada bekleyip Şef'le beraber öleceğim. Cihazın formülünü yatak odamdaki evrak dolabının en üst çekmecesinde bulabilirsiniz."

Hall'a yalvaran Grunya, "Bir şeyler yap!" dedi. "Bir şeyler yapmalısın."

Yerine oturmuş olan Hall tekrar doğrularak şarap kadehini bir kenara itti ve elini masaya dayadı.

"Beyler." Sesi sakindi ancak konuşmasıyla beraber odadaki herkes saygıyla ona doğru döndü. "Şimdiye dek, öldürmeye karşı duyduğum tiksinti dışında, eylemlerinize yön veren ideallerinize karşı kendimi saygı duymaktan alıkoyamadım. Fakat artık gerekçelerinizi sorgulamam gerekiyor."

Hall kendisini dikkatle izleyen Breen'e döndü.

"Bana şunu söyle," diye devam etti Hall, "yok oluşu bir erdem gibi mi görüyorsun? Şef'ini öldürebilmek adına kendi hayatını feda edersen eğer, öldürdüğün kişilerin, bunu işledikleri suçlar yüzünden hak ettiği ilkesini çiğnemiş olacaksın. Kendine uygun gördüğün bu cezayı –ki bu hükme varan de sensin– haklı kılacak hangi suçları işledin?"

Breen ustaca kurulmuş bu argüman karşısında gülümsedi. Diğerleriyse saygıyla dinliyordu.

"Fakat senin de bildiğin gibi," diye açıklamaya başladı bakteriyolog neşeyle, "Suikast Bürosu'nun çalışanları olarak bizler, görevimizi yerine getirirken ölme ihtimalimiz olduğunu kabullenmişizdir. Mesleğimizin alışılagelen tehlikelerinden biri."

"Evet, kaza eseri, yani beklenmeyen bir olayın neticesi olarak olabilir," diye karşılık verdi Hall sakinlikle. "Ancak burada planlanmış bir ölümden, üstelik de masum birinin, yani senin ölümünden bahsediyoruz. Bu, ilkelerinizin doğrudan ihlalidir."

Bir anlığına sessizliğe gömülen odada herkes düşüncelere dalmıştı.

Sessizliği bozan Gray fikrini açıkladı, "Hall'un oldukça haklı olduğunu biliyorsun Breen." Adam sözlü düelloyu kırışmış bir alınla dinlemişti. "Korkarım ki sunduğun çözümün neredeyse elle tutulur hiçbir yanı yok."

"Gene de," diye söze katıldı Lucoville, "şunu da göz önüne almak lazım: Bir masumun ölümünü tertipleyen Breen, ilkelerimizi çiğnediği için kendi ölümünü haklı sebeplere bağlıyor olabilir."

Sabrı taşan Haas, "*A priori!*"[1] diyerek çıkıştı. "Aldatıcı bir sav bu. Lafı geveliyorsunuz sadece. Breen ölene kadar suçlu değildir; suçlu değilse de ölümü gerekçeli değildir."

"Manyaklar!" dedi Grunya kendi kendine. "Hepsi manyak!"

Ziyafet sofrasının etrafındaki heyecanlı yüzlere dehşetle bakıyordu Grunya. Seminere katılmış bir bilginin gözündeki dikkat kesilmiş parıltı vardı her birinde. Hiçbiri dakikalar sonra patlayacak bir bombanın varlığından etkilenmemiş gibiydi. Breen başparmağını bombanın kenarındaki küçük düğmeden çekmiş, gözlerini, yaptığı öneri hakkında konuşan kim ise, merakla ona çeviriyordu.

Tartışmaya katılmak için öne doğru eğilen Harkins fikrini belirtti, "Olası tek bir çözüm yolu var," dedi tane tane. "Breen ateşkes halindeyken bombayı kurarak aramızdaki anlaşmayı lekelemiştir. Tabii bunun tek başına Breen'in kendine uygun gördüğü kadar sert bir ceza gerektirdiğini ima etmesem de, örgütümüzün sıkı ahlaki kurallarının dışında bir eylem gerçekleştirmekten suçlu olduğu kesin..."

1. (Lat.) Öncül. Deneye gerek duymadan doğruluğu kabul edilen. (Ç.N.)

Gözleri parlayan Breen, "Doğru!" diye haykırdı. "Çok doğru. İşte cevap bu! Ateşkes esnasında bombayı kurarak büyük bir suç işledim. Kendimi suçlu buluyor ve ölümü hak ediyorum." Gözleri aniden duvardaki saate döndü. "Tam olarak otuz dakika sonra..."

Ancak bu esnada gözlerini Dragomiloff'tan ayırmış olmasının bedeli ölümcül oldu. Büro'nun eski Şefi'nin tıpkı saldırıya geçen bir kobranınki kadar kıvrak hareket eden elleri Breen'in boynuna uzanarak adamın atardamarlarına ulaştı. Japonlara ait olan bu ölüm vuruşunun etkisi kendini derhal gösterdi; odadakiler yaşananları korku dolu bir şaşkınlıkla izlerken Breen'in küçük bombayı tutan eli gevşedi ve bedeni cansız şekilde yere devrildi. Deminkine benzer bir kıvraklıkla paltosunu kapan Dragomiloff odanın kapısına ulaşmıştı bile.

"Vapurda görüşürüz sevgili Grunya," diye fısıldadıktan sonra diğerleri yerinden bile kıpırdayamadan oradan uzaklaştı.

Sandalyesinden fırlayan Harkins bağırarak, "Peşine takılın!" dedi. Ancak John Gray'in uzun bedeni yolunu kapamıştı.

Grey sert bir tavırla, "Ateşkes var!" diye adama anımsattı. "Breen anlaşmayı bozmuştu ve ihmalkârlığının bedelini pahalıya ödedi. Şerefimiz gereği beklememiz gereken yirmi dakika daha var."

Tartışmayı uzun masanın diğer ucundan sakinlikle izleyen Starkington kafasını kaldırdı ve konuştu.

"Bomba," diye belirtti telaşsızca. "Girdiğimiz bu polemiği korkarım ki daha sonraya ertelememiz gerekecek. Patlamaya tam olarak," duvardaki saate baktı, "on sekiz dakika var."

Merak içinde yere eğilen Haas, Breen'in gevşemiş elinden küçük kutuyu aldı.

"Bir yolu olmalı..."

"Breen olmadığına dair hepimize garanti verdi," dedi Starkington tatsızca. "Ona inanıyorum. Söz konusu olan bilimsel veriler olunca Breen asla lafı dolandırmazdı." Ayağa kalktı. "Chicago ofisinin yöneticisi olarak sayısı ciddi oranda azalan güçlerimizin kontrolünü devralmalıyım. Harkins, sen ve Alsworthy bombayı elinizden geldiğince çabuk şekilde Körfez'e ulaştırmalısınız. Burada bırakıp masumları havaya uçurmasını göze alamayız."

İki adamın da paltolarını alarak yanlarında tıkırdayan Formoza kutusunu götürmelerini bekledi.

"Sayın eski Şef'imiz bir vapurdan bahsetti," diye devam etti sakince. "San Francisco'ya gelmesinin ardındaki esas niyetinin bu olduğunu sanıyorum; açıklamaları bunu açıkça ortaya koyuyor. Sevgili kızından vapurun adını zorla öğrenmeye kalkışmayacağımıza göre hazırlıklarımızı başka yönde yapmak zorundayız. Haas?"

Haas, "Yarın sabahki medcezirle kalkmayı bekleyen vapur sayısı sadece üç tane," dedi duygudan yoksun bir sesle. Grunya ise adamın çıkık alnının ardındaki bilgilerin çeşitliliğine hayret ediyordu. "Halen hayatta olanlarımızla vapurların hepsini rahatlıkla kontrol edebiliriz."

Haas'a katılan Starkington, "Güzel," dedi. "İsimleri?"

"Oakland'dan kalkan Argosy, Jansen'in Limanı'ndan Eastern Clipper ve Ticari Liman'dan Takku Maru."

"Pekâlâ. O halde sen Argosy'yi alıyorsun Lucoville. Haas, Takku Maru senin için daha uygun olacaktır. Gray, Eastern Clipper."

Üç adam da çevik hareketlerle yerlerinden doğrulmuştu ancak Starkington oturmalarını işaret etti.

Starkington, "Medcezir için henüz vakit var beyler," diye uyardı rahat bir tavırla. "Üstelik, ateşkesin bitmesine de henüz on iki dakika var." Breen'in yerde kıvrılmış halde yatan bedenine gözlerini dikti. "Ayrıca sevgili dostumuzu ortadan kaldırmak için de gerekli ayarlamaları

yapmalıyız. Talihsiz bir kalp krizi demek uygun olur. Sana zahmet telefonu uzatırsan Hanover... Teşekkürler."

Şarap mönüsünü bulmak için elini masaya uzattı.

"Akabinde ise konyak içmemizi öneriyorum, en sertinden. İspanyol bir marka olabilir. Ziyafet sonrası için uygun bir içki. İçelim beyler, üstlendiğimiz en zor görevin sonunu görmek adına. Ayrıca beyler, bu görevi mümkün kılan kişinin şerefine de kadeh kaldıralım."

Hall, yaptığı ödemeye göndermede bulunan bu hastalıklı espriye itiraz etmek için adama dönmüştü ki henüz ağzını açamadan Starkington sakin bir ses tonuyla konuşmasına usulca devam etti.

"Kadehlerimizi kaldıralım beyler: Ivan Dragomiloff'a!"

14

Winter Hall son anda binmesine rağmen kabarık cüzdanı sayesinde Eastern Clipper'da fazladan yer olduğu konusunda kamarotu ikna etmekte fazla zorlanmadı. Valizi için otele kısa bir ziyaret yapmış, yarın sabah derhal kendisine ulaştırılması için not bıraktıktan sonra borda iskelesinde kendisini bekleyen endişeli Grunya ile buluşmuştu. Seyahat işlemleri için gereken ödemeleri yaparken, Grunya ise Hall'un da gemide onlara katılacağını babasına bildirmek için adamın yanından ayrıldı. Bunu duyan Dragomiloff'un çehresinde haylaz bir tebessüm belirdi.

"Kızacağımı mı düşünmüştüm hayatım?" diye sordu Dragomiloff. "Keyfimin kaçacağını? Veya belki de şaşıracağımı? Her ne kadar yeni kızımla baş başa tatil yapma fikri hoşuma gitse bile, yolculuk esnasında onun mutlu olduğunu bilmek daha da hoşuma gidecektir."

"Zaten beni hep mutlu etmişsindir dayı. Aman, baba demek istedim," diyen Grunya somurtsa da gözleri parıldıyordu.

Dragomiloff güldü.

"Öyle bir zaman gelir ki hayatım, bir babanın paylaşabileceği mutluluk sınırlı olur. Eğer senin için sorun olmayacaksa artık uyuyayım. Yorucu bir gündü."

Adamı şefkatle öpen Grunya tam kamaranın kapısını açarken anımsadı.

"Baba," dedi heyecanla. "Suikast Bürosu! Sabahki medcezirle beraber denize açılacak tüm vapurları araştırmayı düşünüyorlar."

"Gayet normal," dedi Dragomiloff şefkatle. "Yapacakları ilk iş bu." Grunya'yı tekrar öptükten sonra kapıyı kadının ardından kapadı.

Üst güverteye çıkan Grunya, Hall'u buldu. Korkuluklara dayanan ikili, el ele uyuyan şehri seyrettiler. Adamın eli kadınınkini sıkıca kavradı.

"Gerçekten bir yıl beklemek zorunda mıyız?" diye sordu Hall hüzünle.

Gülen Grunya, "Sadece üç ay kaldı," dedi. "Sabırsızlık etme." Kadının yüzündeki gülümseme kayboldu. "Aslında bu tavsiye benim durumum için daha uygun."

"Grunya!"

"Bu doğru," diye kabullendi. "Ah, Winter, seninle evlenmeyi o kadar çok istiyorum ki!"

"Sevgilim! Geminin kaptanı bizi hemen yarın evlendirebilir!"

"Hayır. Ben de en az hepiniz kadar delirdim. Bir söz verdim ve onu bozmayacağım." Bakışlarını ciddiyetle adama çevirdi. "Bir yıl dolmadan seninle evlenmeyeceğim. O tarihten önce babamın başına kötü bir iş gelirse de..."

Kadını rahatlatmak isteyen Hall, "Ona hiçbir şey olmayacak," dedi.

Grunya doğrudan adamın gözlerinin içine baktı.

"Yine de onun başına gelebilecek kötü bir şeyi engelleyeceğine dair bana söz vermiyorsun."

"Hayatım, bunu yapamam." Hall korkulukların üzerinden aşağıdaki karanlık sulara baktı. "Bu çılgın herifler –babanı da bu kategoriye sokuyorum– tehlikeli oyunla-

rına kimsenin müdahale etmesine izin vermeyeceklerdir. Onlar için tüm yaşananların bundan ibaret olduğunu biliyorsun; oyun."

Kendisini üzse de Hall'a katılan Grunya, "Ve de kimsenin kazanamayacağı türden bir oyun," dedikten sonra saatine baktı. "Çok geç olmuş. Artık yatsam iyi olur. Sabah görüşelim mi?"

Hall güldü, "Bu küçük buharlı vapurda benden kaçman çok zor." Kafasını eğdi ve kadının parmaklarını tutkuyla öptü.

Kamarasının sıcak olduğunu gören Dragomiloff, lombozun sürgüsünü çekerek pencereyi sonuna dek açtı. Dragomiloff'un lüks kamarası iskeleye ve gece meltemiyle hafifçe sallanan birkaç adet ufak ampulün kısmen aydınlattığı ne idüğü belirsiz ambarlara bakıyordu. Fakat Dragomiloff'un hamlesi oda sıcaklığında önemli bir değişikliğe neden olmadı; çünkü gece bunaltıcıydı ve yaprak bile kıpırdamıyordu.

Lombozun pirinç çerçevesine dayanmış duruyor ve iç geçiriyordu. Düşünceleri, son dokuz ay ile kıl payı kurtulduğu saldırılar arasında gidip geliyordu. Yorgun düşmüştü, hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Yaştan, diye düşündü. Hayat denkleminde insan beyninin üzerinde kontrol kurmaya ya da değer biçmeye gücünün yetmeyeceği tek değişken yaş. En az önünde stresten uzak on günü vardı; kendini toparlaması için deniz yolculuğunda geçecek olan on keyifli gün. Ancak birden aşağıdaki karanlıktan yükselen tanıdık bir ses geldi kulağına.

"Emin misiniz? Dragomiloff. Gemideki yolculardan biri olma ihtimali oldukça yüksek."

"Oldukça eminim," diye yanıtladı kamarot. "Bu gemide o isimde birisi yok. Federal hükümete yardımcı olabilmek için elimizden geleni yapacağımızdan emin olabilirsiniz."

Karanlık kamarasında güvende olan Dragomiloff sırıttı. Üzerindeki halsizliği atıp tüm duyularını harekete geçirerek dikkatle dinlemeye koyuldu. Bir federalin kılığına bürünen Gray zekice davranmıştı fakat Gray, Büro için ne kadar değerli olduğunu bundan önce zaten defalarca kanıtlamıştı.

Adamın ağzını aramaya devam Gray, "Söz konusu bu adamın gerçek adını kullanmıyor olma ihtimali var," dedi. "Ufak tefek bir adam, insanı yanıltabilen narin bir görünümü –ki öyle olmadığı konusunda bana inanın– var. Ayrıca seyahate kızıyla çıkıyor. Adı Grunya olan hayli güzel ve genç bir hanımefendi."

"Seyahate kızıyla katılmış olan bir beyefendi var..."

Dragomiloff'un sırıtışı yoğunlaştı. Kendini hazırlamak için küçük ve güçlü parmaklarını odanın karanlığında esnetip gevşetmeye başladı.

Aşağıdaki iskeleden gelen sesler bir anlığına kesildi; ardından Gray, dikkatle seçtiği sözleri söyledi.

"Sizin için bir sakıncası yoksa iyice kontrol etmek istiyorum. Acaba bana kamarasının numarasını verebilir misiniz?"

"Tabii ki. Bir saniye efendim. İşte, 31 numara, alt güverte." Adam bir an kararsız göründü. "Fakat eğer yanılıyorsanız..."

"O zaman özür dilerim." Gray'in sesinde umursamazlık vardı. "Federal hükümetin masum insanları küçük duruma düşürmek gibi bir niyeti yok. Ancak yine de yerine getirmem gereken bir vazifem var."

Borda iskelesinin dibindeki karanlık figürlerden uzun boylu olan diğerini iterek oradan hızla ayrıldı ve eğimli merdivenleri kolayca tırmanmaya başladı.

"Kendim bulurum, teşekkürler. Görev yerinden ayrılmana gerek yok."

"Baş üstüne efendim. Umarım..."

Ancak Gray adamı işitemeyecek kadar uzaklaşmıştı. Çevik bir hareketle geminin güvertesine ayak bastıktan sonra attığı uzun adımlarla geminin içine açılan koridor kapısına hızla ulaştı. İçeri girdikten sonra derhal kamara numaralarını kontrol etmeye başladı. Gördüğü ilk kapının numarası 108'di; bir an bile tereddüt etmeden merdivenlerden yana dönerek alt kata indi. Bu kattaki kamaralar çift haneliydi. Kendi kendine gülümsedi ve kapı numaralarına dikkat ederek ıssız koridorda sessizce ilerlemeye başladı.

31 numara, koridordan dönüldüğünde ufak bir kompartımanın içinde yer alıyordu. Sırtını kompartımanın duvarına dayayan Gray, bir sonraki adımını düşündü. Kendisine sadece mantığın, etiğin ve ahlakın güzelliklerini değil, aynı zamanda hızlı bir el darbesiyle boynun nasıl kırılabileceğini de öğreten Dragomiloff'u hafife almıyordu. Gemi birden sarsılmaya başlayınca Gray gerildi ancak bu sadece denize açılmaya hazırlanan geminin dönmeye başlayan devasa motorlarının sesiydi.

Gray bu ıssız koridorun sessizliğinde tabanca kullanmanın doğru olmayacağına karar verdi. Böylesi kapalı bir alanda silahtan çıkan ses kulakları sağır edecek cinsten olur ve de kaçışını iyice zora sokardı. Bunun yerine ön kolundaki kılıftan ince, keskin bıçağı çekti ve kontrol etmek için ucunu hafifçe başparmağına bastırdı. Memnun halde bıçağı, ucu yukarı gelecek şekilde sıkıca kavrarken, dikkatlice kapının kilidine uzanan diğer elindeyse maymuncuğu tutuyordu.

Etrafına şöyle bir bakınca koridorda yalnız olduğundan emin oldu; yolcuların tümü uykudaydı. Elinden geldiğince sessiz hareketlerle maymuncuğu kilide soktu ve yavaşça döndürmeye başladı.

Kapı aniden içeriye doğru açılınca şaşırdı. Daha dengesini toparlayamadan odanın içine çekilmeye başlanmış

ve bıçağı tutan eline de beş güçlü parmak kenetlenmişti. Fakat Gray refleksleri konusunda her zaman başarılıydı. Kendini geri çekmektense saldırganının üzerine atılarak karşısındaki adamın kuvvetinin üstüne tüm ağırlığıyla kendi kuvvetini ekledi. İki adam da lombozun altındaki ranzaya doğru yere devrildi. Ani bir kuvvetle ayakları üzerinde doğrulmayı başarıp diğer tarafına dönen Gray, bıçağı bir kere daha parmaklarının arasında sıkıca tutuyordu. Dragomiloff da yerden kalkarak ellerini ileri uzatmış, gergin parmaklarıyla rakibine indireceği ölüm vuruşu için açık bir nokta aramaya başlamıştı.

Aralarında sadece otuz-kırk santimlik mesafe olan iki adam bir an için soluk soluğa karşılıklı dikildiler. İskeledeki ufak ampullerden kamaraya sızan ışık odanın içine tekinsiz gölgeler düşürüyordu. Tam o anda Gray elini şimşek kadar hızlı bir şekilde ileri doğru sallayınca, parmaklarının arasındaki bıçak odanın karanlığında uğuldadı. Fakat tek yaptığı boşlukta savrulmak oldu. Yere eğilmiş olan Dragomiloff, üzerinden geçen Gray'in kolunu uzanarak yakaladı ve büktü. Attığı boğuk haykırışla beraber elindeki bıçağı düşürerek, kendisinden daha ufak adamın üzerine yığılan Gray, boştaki eliyle Dragomiloff'un boğazını sıkabilmek için uğraştı.

Birbirlerinin yeteneklerinin farkında olan ve diğerinin ölümünün haklılığı kadar gerekliliğine de ikna olmuş olan eğitimli iki suikatçi, öfke ve sessizlik içinde kavgalarını sürdürdüler. Her bir hamle ve karşı hamle kendiliğinden gelişiyordu; ikisinin de Japonlara ait ölüm bilimindeki ustalıkları birbirine denk ve aynı derecede ölümcüldü. Alt katlarında yeni çalışmaya başlamış devasa pistonlardan yükselen gümbürtüler arttı. Lüks kamaranın içindeyse çarpışma tüm şiddetiyle devam ediyor, bir vuruşu diğeri karşılıyor, kesik kesik çıkan soluklar ise artık gemi motorunun gürültüsünde kayboluyordu.

Debelenen bacakları odanın açık kapısına vurunca, kapı çarparak kapandı. Dragomiloff'tan kurtulmak umuduyla yana doğru yuvarlanmaya çalışan Gray, kaybettiği bıçağının birden kürekkemiğine dayandığını hissetti. Yay haline getirdiği sırtından kuvvet alarak biraz daha uzağa yuvarlanarak bir eliyle Dragomiloff'un saldırısını savuştururken, diğer eliyle bıçağı aradı. Parmakları en sonunda bıçağı buldu.Var gücüyle yerde dönerek Dragomiloff'tan kurtulup bıçağı adamın göğsüne doğru savurdu ve saplanması için onu hınçla ittirdi. Yumuşak bir şeye değdiğini hisseden Gray, bir anlığına rahatladı. Ancak tam o anda Dragomiloff'un meraklı parmakları deminden beri aradıkları o hassas noktayı buldu. Gray geriye doğru devrilirken, parmakları nafile bir çabayla ranzanın döşeğine saplanmış bıçağı da çekmişti.

Tökezleyerek ayağa kalkan Dragomiloff, dar ranzanın dibinde yatan eski arkadaşının siluetine hüzünle bakakaldı. Kapalı lomboza dayanarak soluklanırken, yılların dövüş yeteneğini ne kadar körelttiğinin farkına varmıştı. Bitkin bir halde suratını ovuşturdu. Gene de, diye düşündü, Gray'in saldırısına direnebilmişti, ki Gray de en az diğerleri kadar ölümcüldü.

Birden çalınan kapı, Dragomiloff'un kendini acilen toparlamasına neden oldu. Çeviklikle yere eğildi ve ölü bedeni ranzanın altına doğru yuvarladıktan sonra ses çıkarmadan kapının yanına yaklaştı.

"Evet?"

"Mr. Constantine? Sizinle biraz konuşabilir miyim, efendim?"

"Bir saniye."

Dragomiloff kamaranın ışığını açtı; odaya hızla attığı bir bakış, az önce yaşananları hissettirip kendisini zor duruma düşürebilecek fazla bir detayın olmadığını gösterdi. Bir sandalyeyi kaldırdı, yırtılmış döşeği kapatmak

için battaniyeyi örttü ve üzerine sabahlığını geçirdi. Etrafa bir kere daha göz gezdirdi. Her şeyin düzgün göründüğüne karar verdikten sonra kapıyı hafifçe araladı ve kamarotun yüzüne karşı adamakıllı esnedi.

"Evet? Ne oldu?"

"Mr. Gray isminde biri, efendim. Kendisi sizi görmeye geldi mi?"

"Ha, şu adam. Evet, geldi. Ancak tahmin edebileceğin gibi beni böyle rahatsız etmesi hiç hoş değildi. Mr. Dragomovitch mi ne, öyle birini arıyormuş. Özür diledikten sonra gitti. Niçin sordun?"

"Vapur denize açılıyor, efendim. Sizce son birkaç dakika içinde karaya dönmeyi başarabilmiş midir? Ben odanıza doğru gelirken mesela?"

Tekrar esneyen Dragomiloff kamarota sevimsiz bir bakış attı.

"Hiçbir fikrim olmadığına eminim. Eğer müsaade edersen artık biraz uzanmak istiyorum."

"Tabii ki, efendim. Üzgünüm. Teşekkürler."

Kapıyı kilitleyen Dragomiloff ışıkları tekrar söndürdü. Lüks kamarasının sandalyesine oturup düşünceli bakışlarını kilitli lomboza dikti. Yarın çok geç olabilirdi; kamaraları temizlemek için gelen görevliler olacaktı. Sabaha kadar beklemek bile çok geç olurdu; erken saatlerden itibaren güvertelerde gezinmeye başlayan insanlar sık rastlanan bir durumdu. Olası bir sürü tehlikeye rağmen hemen şu an harekete geçmeliydi. Sabır içinde geminin iskeleden ayrılmasını beklemeye koyuldu.

Halatların fora edilmesiyle iskeleden ayrılmaya hazırlanan vapurun üst güvertesinden sesler geldi. Motorların gümbürtüsü artmıştı; kamaranın içinde hafif bir kıpırdanma duyuldu. Koşturmaya başlayan denizcilerin ayak seslerini, halatlarını yerlerinden kaldırışlarını, onları okyanusun öte yanına geçirecek çelik canavarın talep-

lerine itaat edişlerini kafasının üzerindeki güverteden belli belirsiz işitebiliyordu.

Güvertedeki bağırış çağırış dinince lombozu açan Dragomiloff, kafasını dikkatle dışarı çıkardı. İskele ile aralarındaki su dolu açıklık giderek genişliyordu; ambarların üzerinde asılı olan ışıklar artan uzaklıkla beraber parlaklıklarını yitirmeye başlamıştı. Dikkatle üst güverteden gelebilecek ayak seslerini dinledi; fakat hiçbir ses yoktu. İşine kaldığı yerden devam ederek cesedi sakladığı yerden çıkardı ve eğilerek kolaylıkla kaldırdıktan sonra onu ranzaya dayadı. Dışarı tekrar bir bakış atarak sahilin güvenli olduğundan emin oldu. Gevşemiş kolları lombozdan aşağı itti ve ardından da tüm vücudu gemiden dışarıya yolladı. Suya çarpan ceset duyulması güç bir ses çıkardı; Dragomiloff sessizce üst güverteden yükselebilecek panik dolu sesleri bekledi. Fakat etrafa sessizlik hâkimdi. Kararlı bir ifadeyle lombozun sürgüsünü yerine oturttu, perdeleri üzerini tamamen örtecek şekilde çekti ve ardından tekrar ışığı açtı.

Yatağına uzanmadan önce son bir kontrol daha yapması gerektiğini düşündü; çünkü Dragomiloff işi şansa bırakmayan biriydi. Bıçak valize yerleştirildi, çanta kilitlendi. Üzerindeki kesiğin saklanması için döşek ters çevrildi ve üzerine örtülen çarşaf kenarlarından sıkıca tutturuldu. Son olarak halı da düzeltildi. Ancak odanın eski görünüme kavuşmasıyla beraber rahatlayabilen Dragomiloff, yavaşça soyunmaya başladı.

Gece yorucu geçmiş olabilirdi fakat en azından koyulduğu bu acımasız yolda ileri doğru bir adım daha atabilmişti.

15

Lucoville, Starkington'ın otel odasının kapısına sertçe vurdu. Kapı ardına kadar açıldığında ise içeriye girdi ve elindeki gazeteyi usulca masanın üstüne bıraktı. Starkington'ın gözleri derhal kapkara harflerle yazılı manşete gitti ve yaşanan dehşet olayı çabucak okudu.

GİZEMLİ PATLAMADA İKİ KİŞİ ÖLDÜ.

Ağustos 15: Sabahın erken saatlerinde Körfez bölgesi yakınlarındaki Worth Street'te yaşanan gizemli patlama, kimliği belirsiz iki erkeğin trajik ölümüyle sonuçlandı. Civar bölgedeki camların kırılmasına, ayrıca patlama esnasında çevrede dolaşmakta oldukları tahmin edilen iki kişinin de ölümüne sebep olan güçlü patlamanın nedenine dair ise polisin elinde henüz herhangi bir ipucu bulunmuyor.

Patlamanın kuvveti iki kurbanın da kimliğinin saptanmasını imkânsız kıldı. Olay yerinde dikkatleri çeken tek nesne küçük metal bir kutuya ait kırılmış parçalar olsa da, polisin iddiasına göre bu nesnenin boyutlarından dolayı yaşanan trajedide bir payının olması olasılık dışı. Şu an için yetkililer de olay karşısında şaşkınlık içinde olduklarını itiraf ediyorlar.

"Harkins ve Alsworthy!" diye haykırdı kenetlenmiş dişlerinin arasından Starkington. "Diğerlerini olabildiğince çabuk buraya çağırmalıyız!"

"Haas ve Hanover'ı telefonla aradım," diye yanıtladı Lucoville. "Az sonra burada olurlar."

"Peki ya Gray?"

"Otel odası cevap vermedi. Aslına bakarsan biraz şaşırdım, ne de olsa dün gece araştırılacak olan vapurlarla ilgili bu sabah rapor vereceğimize dair anlaşmıştık."

"Argosy'ye de hiçbir şey bulamadın mı?"

"Hiçbir şey. Keza Haas da Takku Maru'dan eli boş döndü."

Aynı düşünceyi paylaşan iki adam bakışlarını birbirlerine çevirdiler.

"Sence?" Starkington tam söze başlamıştı ki birileri odanın kapısını telaşla çalmaya başladı. Oda sahipleri henüz yerlerinden kalkamadan sonuna dek açılan kapının ardında Haas ve Hanover belirdi.

Aceleyle içeri giren Haas, masanın üzerine gazetenin yeni baskısını bıraktı.

"Bunu gördünüz mü?" diye haykırdı. "Gray ölmüş!"

"Ölmüş mü?"

"Jansen'in Limanı'nın yakınlarında denizde sürüklenirken bulunmuş. Yani Eastern Clipper'ın demirlediği yerde! Dragomiloff o gemide fakat çoktan denize açıldı!"

Derinden sarsılan odadakiler bir süre sessizliğe büründü. Koltuğa doğru yürüyen Starkington yavaşça oturdu. Konuşmaya başlamadan önce gözlerini arkadaşlarının haşin suratları üzerinde gezdirdi.

"Pekâlâ beyler," dedi sakince, "yok ediliyoruz. Suikast Bürosu'nun hayatta kalmayı başaran tüm çalışanları bu odada. Aramızdan üçü son on iki saat içinde öldürüldü. Bunca yıl boyunca verdiğimiz tüm mücadeleleri taçlan-

dırmış olan o başarılar şimdi nerede? Hepsi aynı anda terk etmiş olabilir mi bizi?"

Haas itiraz etti, "Kişinin kusursuzluğunun sınırları vardır. Haas ve Alsworthy'nin ölümü bir kaza neticesinde gerçekleşti."

"Kaza mı? Buna gerçekten inanıyor olamazsın Haas. Yapamazsın bunu. Kaza diye bir şey yoktur. Hayatımızı kontrol ediyoruzdur ya da hiçbir şeyi kontrol etmiyoruzdur."

"Ya da en azından buna inanıyoruz veya hiçbir şeye inanmıyoruz," diye düzeltti Starkington ruhsuz bir sesle.

Haas ısrar ediyordu, "O zaman duvardaki saat yanlıştı!"

Bunun farkında olan Starkington, "Orası bariz," dedi. "Fakat bel bağlanan mekanik bir icadın hatası neticesinde ölmek gene de kaza sayılır mı? Buluşlar, sevgili Haas, düşünürlerin değil, icra edenlerin eseridir."

"Saçma bir söz," dedi alaylı bir ifadeyle.

"Hiç de değil. İnsanı mekanik çözümler aramaya iten neden, sorunlara akılcı çözümler bulmadaki zihinsel yetersizliğidir. Duvar saatini ele alalım mesela. Saatin tam olarak kaç olduğunu bilmek o saatin getirdiği sorunları çözmede yeterli mi? Saatin şu an onu sekiz geçiyor olduğunu bilmek bize ahlak ve güzellik bağlamında ne kazandırıyor?"

"Fazlasıyla basite indirgiyorsun," diye tersledi Haas. "Saat bir gün bunun intikamını alabilir."

Hanover öne doğru eğildi. "Yapanları küçümseyişine gelirsek," diye belirtti, "o halde bizi de sadece düşünür olarak görüyorsun, icra edenler olarak değil?"

Starkington gülümsedi. "Doğruyu söylemek gerekirse, son zamanlarda hiçbiri olamadık. Fakat artık her ikisi de olmanın zaman geldi."

Cam kenarında sokağı izlemekte olan Lucoville onlardan yana döndü. "Beni dinleyin," dedi kendinden emin bir sesle. "Dragomiloff denize açıldı. Ülkeyi terk etti. Bir daha döneceği şüpheli. Bu manasız kovalamacadan neden vazgeçmiyoruz? Büro'yu kendimiz tekrar kurabiliriz. O Büro'yu kurduğunda sadece tek bir kişi vardı –kendisi– biz ise dört kişiyiz."

"Kovalamacadan vazgeçmek mi?" Haas şaşkına dönmüştü. "Manasız mı? Vazgeçtiğimiz aslında kovalamaca değil de prensiplerimiz ise Büro'yu nasıl tekrar kurabiliriz ki?"

Lucoville başını öne eğdi. "Doğru, haklısın. Öylesine konuştum. Peki o halde, bir sonraki adımımız ne?"

Haas bu soruyu cevapladı. Alevlerden oluşan çelimsiz adam ayağa kalktı ve masanın üzerine doğru eğildi, iri alnı kırışmıştı. "Öğleden sonra Dearborn Slip'den kalkan bir gemi var. Adı Oriental Star. Pasifik rotasında kullanılan en hızlı gemi. Rahatlıkla Eastern Clipper'dan bir gün önce Hawaii'ye demir atacaktır. Bana sorarsanız, Dragomiloff, Honolulu'ya vardığı zaman onu karşılamak için bekliyor olmalıyız. Tabii onunla yüz yüze geldiğimizde bizden önce bunu yapanlardan daha temkinli olmamız gerekiyor."

"Bu harika bir fikir," dedi hemfikir olan Hanover coşkuyla. "Dragomiloff güvende olduğunu sanacaktır."

Starkington'ın buna yorumu, "Şef kendini asla güvende hissetmez," oldu. "Ancak hissettiği bu güvensizliğin kafasını dağıtmasına müsaade etmiyor. Pekâlâ beyler; Haas'ın önerisi hepinizin aklına yattı mı?"

Bir anlık sessizliğin ardından Lucoville başını hoşnutsuzlukla salladı. "Bu yolculuğa hep beraber çıkmamız gerektiğine inanmıyorum. Haas'ın yaraları halen tam olarak iyileşmedi. Ayrıca tüm yumurtaları aynı sepete koymanın da iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum. Benim

önerim Haas'ın burada kalması. Pekâlâ ana karadan da desteğe ihtiyacımız olabilir."

Diğer üç adam bu öneriyi dikkatle değerlendirdi. Lucoville'e hak veren Starkington başını olumlu anlamda salladı. "Katılıyorum. Haas?"

Ufak tefek gergin adam pişmanlıkla gülümsedi. "Suikast esnasında orada olmaktan zevk alırdım tabii ki. Fakat Lucoville'in kurduğu mantığa boyun eğmek zorundayım. Ben de ona katılıyorum."

Hanover da başıyla katıldığını ima eden bir hareket yaptı. "Hesapta yeteri kadar para var mı?"

Masasına eğilen Starkington buradan bir zarf çıkardı. "Zarf bu sabah kurye aracılığıyla bana ulaştı. Hall hesabımızdan para çekme yetkisini bana devrettiğini belirten imzalı bir belge yollamış."

Şaşıran Hanover'ın kaşları dikildi. "O halde o da Dragomiloff'la gemiye binmiş."

Haas gülümseyen Hanover'ı düzeltti, "Daha doğrusu kızıyla. Zavallı Hall! Yaşadığın aşk seni, öldürülmesi için para verdiğin bir adama kayınpeder demeye mecbur etti!"

"Duyguları, Hall'un mantığını zehirliyor," diye yorumladı bu durumu Starkington. "Duygusalların kaderi sadece tahmin edilebilir olmakla kalmaz, aynı zamanda başlarına geleni de hak etmiş olurlar." Ayağa kalktı. "Pekâlâ öyleyse, yolculuk için gereken ayarlamaları yapayım." İçini birden kaplayan bir endişeyle Lucoville'e baktı. "Niye somurtuyorsun?"

Hüzünle iç geçiren Lucoville, "Gemide yiyeceğimiz yemekler yüzünden," dedi. "Sizce tüm yolculuk boyunca taze sebze tedarik edebilecekler mi?"

Doğu ufkunda doğmaya başlayan güneşin ışınları her yana dağılıyordu. Pasifik sabahının ılık melteminin key-

fini çıkaran Winter Hall, birden dirseğinin dibinde birinin durduğunu fark etti. Kafasını çevirdiğinde ise karşısında uzaklara dalıp gitmiş haldeki Dragomiloff'u buldu.

"Günaydın!" dedi Hall gülümseyerek. "İyi uyuyabildin mi?"

Dragomiloff zor da olsa adamın gülümsemesine karşılık verdi. Cevabı yavandı, "Umulabileceği kadar."

"Uyumakta zorlandığım zaman," diye önerdi Hall, "genellikle güvertede dolaşırım. Egzersiz yapmanın uykuya dalmamı kolaylaştırdığını fark ettim."

"Uykusuzluğumun sebebi kesinlikle egzersiz eksikliği değildi." Dragomiloff birden bakışlarını yanındaki uzun boylu, yakışıklı adama çevirdi. "Dün gece, gemi henüz denize açılmadan önce bir ziyaretçi ağırladım."

Hatırlayan Hall adeta darbe yemişe döndü. "Gray! Bu gemiyi o araştıracaktı!"

"Evet. Kendisi dün bana uğradı."

"Şu an güvertede mi?" Hall etrafa göz gezdirdi; suratındaki neşeli tebessüm kaybolmuştu.

"Hayır. Bizimle yolculuğa katılmadı. Arkamızda kaldı."

Yanında duran ufak tefek, saman sarısı saçları olan adama bakan Hall, neler olduğunu anlamaya başladı. "Onu öldürdün!"

"Evet, öldürdüm. Mecbur bıraktı."

Adama arkasını dönen Hall, tekrar gün doğumunu seyretmeye daldı. Etkileyici yüz hatlarına kasvetli bir hava çökmüştü. "Mecbur kaldığını söylüyorsun. Bu itirafını inançlarında bir değişim olduğu yönünde mi yorumlamalıyım?"

"Hayır." Dragomiloff olumsuzca başını salladı. "Gerçi düşünen biri mantık kurma yeteneğine layık olabilmek istiyorsa, tüm inançları değişime yatkın olmalıdır. Mecbur kaldım diyorum çünkü Gray benim dostumdu.

Hatta çırağım olduğunu bile söyleyebiliriz. Öğretilerime uygun şekilde hayatımı almaya çalıştı. Bu safça çabasının farkında olan ben de onun hayatını aldım."

Hall bıkkınlıkla iç geçirdi. "Hayır, değişmemişsin. Söylesene, bu delilik ne zaman sona erecek?"

"Delilik mi?" Dragomiloff omuzlarını silkti. "Bana bunun ne anlama geldiğini açıkla. Aklı başında olmak ne anlama geliyor? Yaptıklarıyla masum insanların ölmesine, hatta bazen binlercesinin ölümüne neden olan kişilerin hayatta kalmalarına göz yummak mı demek?"

"Herhalde John Gray'den bahsediyor olamazsın!"

"Hayır, ondan bahsetmiyorum. Ben sadece John Gray'in de inandığı fakat senin delilik olarak tanımladığın öğretilerimin temelinde yatan haklı gerekçeleri söylüyorum."

Hall umutsuzluk içinde Dragomiloff'a baktı. "Ancak bu felsefedeki mantıksızlığı sen bile kabul etmiştin. İnsan yargılayamaz; sadece yargılanabilir. Ayrıca bireyler tarafından da değil, sadece toplum tarafından."

"Doğru. Bu kaideye dayanarak Suikast Bürosu'nun ahlaksızca olduğuna beni ikna etmiştin. Aslında 'zamanının ötesinde' demek daha doğru olurdu. Çünkü senin de hatırlayacağın gibi Büro'nun kendisi, esas olarak, toplumun ta kendisini temsil eden bir grup insandan oluşuyor. Mümkünse tüm insanoğlunu kollayan bir Büro'yu hayal etmeye çalış. İşte o zaman beni ikna etmek için kullandığın argümanların hiçbir geçerliliği kalmayacaktır. Fakat şimdi boş ver. Her ne olduysa oldu ve sen beni ikna ettin, ben de kendimi suikasta uğratma görevini üstlendim. Fakat ne yazık ki örgütün tamamen kusursuz olan yapısı benim aleyhime işledi."

Çileden çıkan Hall, "Kusursuzmuş!" diye haykırdı. "Bu kelimeyi ne hakla kullanabilirsin? Altı ya da yedi kere denedikleri halde seni öldürmeyi başaramadılar!"

"Kusursuzluğun kanıtı da işte bu başarısızlıklar," diye belirtti Dragomiloff ciddiyetle. "Anlamakta güçlük çektiğini görüyorum. Başarısızlıklar kestirilebilir; Büro kendine has bir güçler ayrılığı sistemine dayanır. Başarısızlıklar da bu güçler ayrılığının ne kadar doğru işlediğini ortaya koyar."

Hall yanındaki ufak tefek adama şaşkınlık içinde baktı. "İnanılmazsın! Söylesene, bu –pekâlâ, 'delilik' kelimesini kullanmayacağım– macera diyelim, ne zaman sona erecek?"

Dragomiloff, Hall'u şaşırtarak dostça gülümsedi. "Demek 'macera', sevdim bu kelimeyi. Aslında hayatın ta kendisi bir maceradır fakat yaşamımızı tehdit eden bir durumla karşılaşana dek kıymetini anlamayız. Ne zaman mı sona erecek? Biz sonlandırdığımız zaman herhalde. Beyinlerimiz işlevini yitirdiğinde; sürüngenlere ve düşünmeyenlere katıldığımızda. Benim durumumda ise," Hall'un güçlükle sakladığı sabırsızlığının farkında olarak devam etti, "Haas'a talimatları verdiğim tarihten tam olarak bir yıl sonra."

"Bu sürenin de çoğu geçti. Üç aydan daha kısa bir süre içinde sözleşmenin süresi dolacak. O zaman ne yapacaksın?"

Hall bu sefer de Dragomiloff'un kaybolan tebessümüne şaşırdı.

"Bilmiyorum. Bunca zahmete katlanarak kurduğum bir örgütün sözleşme süresince beni öldüremeyecek olmasına inanamıyorum. Bu onun kusursuzluğuna leke sürecektir."

"Fakat eminim ki gerçekten de başarılı olmalarını istemiyorsundur?"

Dragomiloff ellerini sıkıca birbirine kenetledi. Suratında endişeli ve ciddi bir görünüm vardı. "Bilmiyorum.

Haftalar ve aylar geçtikçe bu durum giderek daha çok beni rahatsız etmeye başladı."

"Sen inanılmaz birisisin. Seni tam olarak rahatsız eden nedir?"

Sarı saçlı kısa adam kendinden uzun olan ahbabına döndü.

"Hayatımın zaman aşımına uğrayan bir sözleşme sayesinde kurtulmasını istediğimden pek emin değilim. Zaman, insanların efendisi olmalıdır, hizmetkârı değil. Bildiğin gibi zaman, çarkları yıldızlar tarafından ayarlanan, yelkovanı sonsuzluk tarafından yönetilen kusursuz bir makinedir. Nitekim ben de buna benzer kusursuz bir makine yaratmıştım; Büro. Ancak bu kusursuzluğunun teminatı gene kendisi olmalı. Kendi kusurlarını örtmesi için ondan daha büyük bir makinenin durdurulması imkânsız kuvvetinden medet ummamalıydı."

Her zaman olduğu gibi Dragomiloff'un düşünme şeklinden yine etkilenmiş olan Hall, "Ancak yine de kendi kurtuluşun adına zaman unsurundan faydalanıyorsun," diye belirtti.

"Ben sadece bir insanım," diye hüzünle cevapladı Dragomiloff. "Büyük ihtimalle uzun vadede felsefemin sonunu getirecek olan kusur da bu."

Son sözlerine bir şey eklemeden arkasını dönerek yavaş ve sarsak adımlarla geminin iç kısımlarına açılan kapıya doğru yürüdü. Bir süre adamın arkasından bakan Hall, yan taraftan koluna birinin dokunduğunu hissetti. Bakışlarını çevirmesiyle karşısında Grunya'yı buldu.

"Babama neler söyleyip durdun?" dedi ne olduğunu öğrenmek isteyen Grunya. "Epey sarsılmış görünüyordu."

"Babanın kendi kendine söyledikleri yüzünden oldu bu," diye yanıtladı Hall. Kadının koluna girdi ve güvertede gezinmeye başladılar. "Hepimizin içinde hayatı koru-

mak adına dövüşme içgüdüsü vardır. Fakat aynı zamanda her birimizin yüreğinde, haklılığını kanıtlayabilmek için bir sürü bahaneye başvuran ölüm arzusu da yatar. Tuhaf biri olan babanın hayatında hangisinin daha baskın çıkacağını yakında göreceğiz."

"Ya da ölümünde," diye mırıldanan Grunya, âşık olduğu adamın onu sahiplenen koluna sımsıkı tutundu.

16

Eastern Clipper'daki günler çabucak ve keyifli geçti. Her gün şezlonguna uzanarak sıcak güneşin keyfini çıkaran Grunya oldukça bronzlaşmıştı, tabii Hall da öyle. Fakat güneşin kavurduğu güvertede en az onlar kadar zaman harcayan Dragomiloff ise sanki yakıcı ışınlara karşı bağışıklık kazanmış ve her zamanki beyazlığını korumuştu. Hall ve Dragomiloff felsefi tartışmaları bir süreliğine ertelemeye karar vermiş gibiydiler; muhabbetlerinin kapsamını daha çok denizdeki palamut sürüleri, geminin ardında bıraktığı köpüklerde zıplayan orkinoslar, servis edilen yemeklerin ne kadar harika olduğu ve hatta güvertenisinde[1] yaptıkları puanlar oluşturuyordu.

Fakat bir sabah, yolculuk sanki hiç başlamamış gibi bitti. O gün uyanıp da güverteye çıktıklarında karşılarında Oahu Adası'nın girişindeki devasa Diamond Head'i[2] ve ardında tüm beyazlığıyla uzanan, parıltılar içindeki liman kenti Honolulu'yu buldular. İçi çiçekten çelenkler taşıyan yerlilerle dolu ufak kanolar gemiye çoktan yaklaşmaya başlamışlardı bile. Büyük yolcu gemisinin derin-

1. Eskiden yolcu gemilerinde oynanan, tenis ile halka atmanın bir karışımından oluşan oyun. (Ç.N.)

2. Honolulu'nun sahil kesiminde bulunan devasa volkanik tüf. (Ç.N.)

liklerinde ise kazancılar kararmış küreklerine sessizce dayanmış, dinleniyorlardı; kocaman motorlar yavaşlamış, gemi neredeyse yol almayı kesmişti.

"Ne kadar güzel!" dedi Grunya kendi kendine ve Hall'a döndü. "Sence de öyle değil mi Winter?"

"Neredeyse senin kadar güzel," dedi Hall şakacı bir tavırla, ardından Dragomiloff'tan yana döndü. "On hafta," dedi sevinçle. "On hafta içinde, beyefendi, ilişkimiz boyut değiştirecek. Kayınpederim olacaksın."

Gülen Dragomiloff, "Arkadaşın olmayı bırakacağım o halde?" dedi.

"Her zaman öyle kalacaksın." Hall hafifçe kaşlarını çattı. "Bu arada, şu anki planın ne? Sence Büro'dakiler seni buralara kadar takip edecekler mi?"

Dragomiloff'un tebessümü biraz bile olsa azalmadı.

"Takip etmek mi? Şu an buradalar. En azından çoğu. Muhakkak birini ana karada bırakacaklardır."

"Fakat bizden önce nasıl ulaşmış olabilirler ki?"

"Daha hızlı bir gemiyle. Tahminime göre, bizim yolculuğa başladığımız günün öğleninde demir almış olması gereken Oriental Star'a binmiş olmalılar. Gray'in cesedi sayesinde gemimizi, haliyle de varış noktamızı tahmin etmişlerdir. Dün gece demir atmışlardır. Biz gemiden indiğimizde bizi bekliyor olacaklar, sakın korkma."

"Fakat nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" dedi Grunya merakla.

"Kendimi onların yerine koyarak ve aynı şartlar altında benim ne yapacağımı kestirmeye çalışarak. Hayır, hayatım, yanılmıyorum. Beni karşılamak için bekliyor olacaklar."

Uzanıp adamı kolundan yakalayan Grunya'nın gözlerindeki korku ifadesi güçleniyordu. "Fakat ne yapmayı düşünüyorsun baba?"

"Endişelenme hayatım. Eğer korktuğun buysa, onlara av olacak değilim. Şimdi tüm dikkatini bana ver: Biz henüz yola çıkmadan birkaç gün önce siz ikiniz için Queen Anne Oteli'nde iki kişilik yer ayrılması için posta gemisiyle mektup yollamıştım. Ayrıca istediğiniz zaman kullanılmak üzere arabanız ve şoförünüz de olacak. Bendeniz size eşlik edemeyeceğim; fakat işlerimi halleder halletmez sizinle temas kuracağım."

"İkimiz için mi?" Hall şaşırmıştı. "Fakat buraya geleceğimi bile bilmiyordun!"

Dragomiloff'un suratını geniş bir sırıtış kapladı.

"Kendimi her zaman başkalarının yerine koyduğumu söylemiştim. Senin yerinde olsaydım Grunya gibi güzel bir kızın benimle kaçmasına asla izin veremezdim. Sevgili Hall, senin bu güvertede olacağını zaten biliyordum."

Tekrar korkuluklardan yana döndü. Artık yaklaşmış olan yerlilerle dolu kanolar geminin yanında süzülüyorlardı; üzerlerinde sadece yerel giysi *molo* olan delikanlılar, yolcular tarafından liman girişindeki berrak suya fırlatılan bozuk paraları almak için suya dalıyorlardı. İskele boyunca uzanan beyaz binalar sabah güneşini olduğu gibi yansıtıyordu. Dev gemi tamamen durdu; üzerinde kaptanı ve bagajları taşıyacak Çinli hamalların olduğu uzun bir tekne sahilden gemiye doğru fırlayıverdi.

Geminin rotasına vardığını duyuran düdük çalınca güvertedeki sessiz bekleyiş yerini coşkulu bağırışlara bıraktı. Geminin yanına yaklaşan uzun tekneden kafalarında denizci kasketleri ve beyaz şortlarıyla yetkililer güverteye çıktı. Onların ardından ise örme saçlarıyla mavilere bürünmüş, kafalarındaki yana yatık hasır şapkaları bir sağa bir sola ahenkle oynayan hamallar ip merdivenden yukarı çıkıp geminin içine açılan koridorlarda kayboldular.

Dragomiloff, Grunya ile Hall'dan yana döndü.

Kibarca, "Müsaade ederseniz valizimi toplamam lazım," demesinin ardından bir veda hareketi yaptıktan sonra geminin iç kısımlarına doğru gözden kayboldu.

Kaptanın köşküne çıkmasıyla beraber Eastern Clipper'ın gümbürdemeye başlayan motorları, gemi karaya doğru yaklaştıkça daha yüksek perdeden sesler çıkarmaya başladı.

"Aşağı inip bagajımızla ilgilensek iyi olur," diye belirtti Hall.

"Ah Winter, hemen mi? Burası o kadar hoş ki! Dağların kentin yanından nasıl doğruca yükseldiklerini görüyor musun? Bulutlar da tıpkı puf mantarları gibi zirveye tutturulmuşlar." Bir an duraklayan Grunya'nın suratındaki neşeli ifade silindi. "Winter, babam ne yapacak?"

"Baban hakkında endişelenmeyeceğim hayatım. Burada olmayabilirler. Hem zaten burada olsalar bile böyle bir kalabalığın içinde bir işe kalkışacaklarından şüpheliyim. Gel."

Gemileri iskeleye yaklaşmak üzereyken alt güverteye indiler. Kıyıda ise halatlar atılmış, hazır bekleyen denizcilerin hünerli elleri bu halatları direklere bağlamıştı. Dönmeye başlayan ırgatlar, halatları dolayarak gemiyi iskelenin yanına çekiyordu. Birden müziğe başlayan bando, meşhur "Aloha" parçasını çalmaya başladı. Kalabalığın içinde birbirini tanıyan yolcular ile yakınlarından sevinç dolu haykırışlar yükseldi; birbirlerine delicesine mendillerini sallıyorlardı. Borda iskelesi aşağı doğru yanaştırıldı; artık bando daha da yüksek sesle çalıyordu.

Bagajını hamala teslim ettikten sonra güverteye dönen Hall, korkuluklara yanaşarak aşağıda dizilmiş insanların mutlu yüzlerine bakıyordu. Fakat birden yerinden sıçrayarak doğruldu; kalabalığın arasından biri doğrudan ona bakıyordu, Starkington!

Büro'nun Chicago şubesinin yöneticisi içtenlikle gülümseyerek Hall'a el salladı. Güverteye çevrilmiş suratların arasında gözlerini gezdiren Hall bir tanesinde durdu. Çıkışa yakın bir noktada duran Hanover da buradaydı. Diğerlerinin de aynı derecede stratejik konumlara yerleşmiş olduklarından Hall'un şüphesi yoktu.

Borda iskelesinin yerine oturmasıyla beraber bariyerler indirildi. Borda iskelesine akın eden yolcular ve yakınları, taşıdıkları ağır yüklerle cebelleşerek kenardan her an düşebileceklermiş gibi sallana sallana aşağı inmeye çalışan hamalları hem üstten hem de alttan ittiriyorlardı. Borda iskelesine tırmanmaya başlayan Starkington izdihamın içinden ite kaka kendine yol açıyordu. Hall adamı karşılamak için o yöne doğru ilerledi.

Starkington mutlulukla gülümsüyordu.

"Merhaba Hall. Seni görmek çok güzel. Neler yaptın?"

"Starkington! Bu işin peşini bırakmalısınız."

Starkington kaşlarını çattı.

"Neyin peşini bırakmalıyız? Verdiğimiz kutsal sözü tutmayı mı bırakalım? Verdiğimiz vaade sadık kalmaktan mı vazgeçelim? Ya sorumluluğumuz?" Adamın gülümsemesi devam ediyordu fakat gülüşün ardındaki gözler tümüyle ciddiydi. Hall'un omzunun üzerinde dolaşan bu gözler, borda iskelesine akın eden bütün yolcuların suratını inceliyordu. "Bu sefer kaçma şansı yok Hall. Lucoville kaptanı taşıyan tekneyle beraber güverteye çıktı; şu an alt katta. Hanover da limanı gözetliyor. Şef kendini böyle köşeye sıkıştırarak ölümcül bir hata yaptı."

Hall dişlerini kenetledi.

"Buna göz yumamayacağım. Yetkililere haber vereceğim."

"Kimseye haber vermeyeceksin." Starkington'ın sesinde bilgiç bir ifade vardı; hayli tembel olan öğrencisine ko-

lay anlaşılır bir konuyu açıklamaya çalışan bir profesörden hiç de farkı yoktu. "Şeref sözü vermiştin. Bu sözü Şef'e olduğu kadar bize de verdin. Şimdiye kadar yetkililerle temasa geçmedin, bundan sonra da geçmeyeceksin..."

Bavullardan oluşan bir dağın altında ezilen Çinli hamallardan biri özür dileyerek ona çarpınca Starkington konuşmasını kesti. Lucoville yanlarında beliriverdi. Hall'u görünce o da mutlulukla gülümsedi.

"Hall! Seni görmek güzel. Yolculuk nasıldı? Keyfini çıkardın mı? Anlatsana," biraz daha alçak sesle devam etti, "gemideki sebzeler nasıldı? Dönüş yolculuğu için sanırım damak tadıma daha uygun bir mutfak bulmalıyım. Oriental Star hem sebze, hem de meyve çeşidi açısından acınacak haldeydi. Et ve daha da fazla et! Sanırım yolcularına kıyak geçtiklerini falan düşünüyorlardı."

Starkington'ın beklediğini fark etmiş gibiydi çünkü konuyu değiştirip adama döndü.

"Dragomiloff alt katta. 31 No'lu kamarayı farklı bir isimle ayırtmış; kaçmasını engellemek için odanın kapısına kilit yerleştirdim. Ancak yine de lombozdan..."

"Onu Hanover takip ediyor." Hall'un rengi atmış suratına döndü. "Kıyıya çıksan daha iyi olmaz mı Hall? Bana inan, olacakları engellemek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Hall, "Burada kalacağım," diye belirtmesinin ardından kolunu sarsarak kavrayan elin sahibine doğru döndü. "Grunya! Grunya, hayatım!"

"Winter!" diye haykıran kadın öfke saçan gözlerle Starkington'a baktı. "Burada ne yapıyorsunuz? Babama zarar veremeyeceksiniz!"

"Bunu daha önce de tartışmıştık," diye yanıtladı Starkington sakinlikle. "Amacımıza aşinasınız, tıpkı babanızın talimatlarına da olduğu gibi. Size tavsiyem Miss Dragomiloff, kıyıya çıkmanız. Yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

"Kıyıya çıkmak mı?" Grunya kararlı bir ifadeyle kafasını yukarı kaldırdı. "Evet, kıyıya çıkacağım. Ve de polisle geri döneceğim! Babamın talimatlarının ne olduğu umurumda değil; onu öldüremeyeceksiniz!" Ardından hiddetle parlayan gözleriyle Hall'a doğru döndü. "Hele sen! Orada öylece duruyorsun! Sen nasıl bir adamsın? Sen bu delilerden bile daha kötüsün çünkü onlar yaptıklarının doğru olduğuna inanırken, sen bunun doğru olmadığını biliyorsun. Fakat gene de hiçbir şey yapmıyorsun!"

Kolunu tutan Hall'dan kurtulduğu gibi azalan kalabalığı ittirerek borda iskelesine doğru koşmaya başladı. Kadının ardından bakan Starkington, başını anlayışla salladı.

"Çok iyi bir seçim yapmışsın Hall. Epey gözüpek bir kız. Eh, neyse, korkarım ki planımıza birazcık ivme kazandırmamız gerekecek. En azından gemi boşalana kadar bekleriz diye ummuştum. Gerçi yolcuların çoğu ayrıldı sanırım. Sen de bizimle geliyor musun?"

Bu son sözler adamın ağzından o kadar kibarca çıkmıştı ki Hall, bir adamın infazına tanıklık etmeye davet edildiğine ve bu adamın da Grunya'nın babası olduğuna güçlükle inanabiliyordu. Hall'a oldukça içten bir gülümsemeyle bakan Starkington adamın koluna girdi.

Hall, Starkington'ın yanında yürürken sanki bir rüyadaymış gibi hissediyordu. İnanılır gibi değildi bu! İnsan pekâlâ Hall'un öğleden sonra sadece iskambil oynamak için bir arkadaşına gittiğini düşünebilirdi! Baştan aşağı halıyla kaplı merdivenleri inerlerken yanındaki Starkington hayli keyifli bir şekilde gevezelik ediyordu.

"Gemiyle yolculuk etmek gerçekten de zevkli, sence de öyle değil mi? Hepimizin çok hoşuna gitti. Tabii bizim Lucoville sürekli yemek konusunda yakınıp durdu ancak... Hah, işte geldik."

Üzerine eğilip kapıyı dinledi. İçeriden boğuk da olsa sesler duyulabiliyordu. Lucoville'in kilidin üzerine kurduğu mekanizmayı yerinden kaldırdı ve diğerlerine döndü.

"Lucoville, şu kenarda dur. Hall, kompartmandan uzaklaşmanı tavsiye ediyorum. Şef muhakkak kendini savunmaya hazır olduğundan, sana bir zarar gelmesini istemiyorum."

"Fakat siz de öldürülebilirsiniz!" diye haykırdı Hall.

"Kesinlikle. Fakat öyle olsa bile ikimizden biri, ben veya Lucoville, görevi tamamlamayı başaracaktır. Ve önemli olan da bu."

Cebinden çıkardığı altıpatlarını kullanılmaya hazır halde tuttu. Diğer tarafında duran Lucoville de aynısını yaptı. Hall adamları dehşetle izliyordu; ikisi de en ufak bir korku belirtisi dahi göstermiyordu. Cebinden çıkardığı anahtarı kilide sokan Starkington, çıkardığı sesi gizlemek için bir çaba göstermedi.

Starkington emreden bir sesle, "Geri çekil Hall," demesiyle beraber kapıyı ardına dek açtı ve içeriye doğru saldırıya geçti. Onları karşılayan manzara karşısında Starkington afallayıp ağzı açık kalırken, Hall kahkahalara boğuldu.

İçeride, iple bağlandığı ranzanın üzerinde kıvranarak dönüp duran, donuna kadar çıplak halde bir Çinli vardı. Ağzı sıkıca tıkanmış Çinlinin gözlerinden öfke saçılıyordu. Onu odada bulan bu kişilere kendisini çözmeleri için kafasını oynatarak delicesine yalvarırken bile, örülmüş saçlarının koparıldığı noktayı fark edebiliyorlardı.

"Dragomiloff!" dedi neler olduğunu anlayan Lucoville. "Demin yanımızdan geçen hamallardan biri de o olmalı!" Kapıya doğru atılsa da Starkington'ın kolu yolunu kapadı.

"Artık çok geç," dedi sakince. "Araştırmamıza en baştan başlamalıyız."

Koridorda duyulan gürültü patırtının ardından, coplarını indirmeye hazır halde kendine eşlik eden birkaç ada polisiyle beraber Grunya belirdi. Karşısında gülmekten katılan Hall'u bulan Grunya tereddütte kaldı. Karşılaştığı bu komik durum karşısında az önceki kararlı tavrından eser kalmamıştı. Starkington kibarlıkla kaşlarını kaldırdı.

Bir bakışta neler olduğunu anlayan polisler derhal ileri atılarak zavallı Çinliyi çözdüler. İplerden kurtulduğu gibi çenesi düşen adam önce koparılan örgülü saçlarından, ardından da neredeyse çırılçıplak olan bedeninden bahsettikten sonra elleriyle nasıl saldırıya uğradığını ve ranzaya bağlandığını gösterdi. Tabii tüm bunlar aşılması güç olan bir dil engelinin ardında anlatılıyordu. Komiser yardımcısı birkaç kere adamın sözünü keserek ona kendi dilinde sorular sormasının ardından sert bir ifadeyle Starkington'a döndü.

Bir açıklama talep eden adam, "Bu rezaletin sorumlusu nerede?" diye sordu İngilizce.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Starkington. Fakat ardından devreye giren sağduyusu yardımına koştu. Elini cebine atarak çıkardığı bir avuç dolusu paranın üstünden birkaç adet aldı.

Şefkatli bir sesle, "İşte," dedi halen öfkeli olan Çinliye. "Biz de en az senin kadar kurban durumundayız. Bu para kısmen de olsa senin düştüğün durumu telafi edecektir. Ancak," değişen sesi derin bir pişmanlıkla sarılıydı, "bizim bu halimizi ne telafi edecek, onu bilmiyorum."

17

Varışlarının üzerinden iki hafta geçtikten sonra Grunya ve Hall aldıkları talimatlar doğrultusunda Dragomiloff ile görüşebilmişlerdi. Bu iki haftayı kendilerine tahsis edilen araba ve şoförden yararlanıp tropikal adanın harika manzaralara sahip yerlerini dolaşarak geçirdiler. Şoför, Queen Anne Oteli'ne yerleştiklerinin ertesi sabahı şu mesajı getirdi:

Evlatlarım, bu mesaj size S. Constantine & Co'nun eski ve sadık bir çalışanı olan Chan'i tanıtmak niyetiyle yazıldı. Sizi istediğiniz yere, istediğiniz zaman götürecek ve bazı ayak işlerinden kurtaracak. Ona daha sonra ihtiyacım olacak. Kendisine soru sormayın çünkü zaten cevaplamayacaktır. Bense iyi ve mutluyum, şartlar olgunlaşınca sizinle temas kuracağım. Canım Grunya'ma sevgilerimi iletiyor, dostum Hall'la da sıkıca tokalaşıyorum.

Mesajda herhangi bir imza bulunmuyordu, zaten buna ihtiyaç da duymuyorlardı. Dragomiloff'un güvende olduğunu bilmeleri onlara yettiğinden, artık biraz rahatlayabilirlerdi. Zamanlarını tipik birer turist gibi geçiriyorlardı. Waikiki'de yüzüyor, okyanusun köpüklü bayırlarından hızla aşağıya inerek bükülmüş dizleri üzerin-

de sıra palmiyelerle kaplı kıyıya ulaşmak için yarışan gözüpek sörfçüleri izliyorlardı. Şehrin renkli sokaklarında geziniyor, gördükleri karşısında hayran kalıyorlardı. Mallarını satmak için sekiz farklı dilde haykıran tezgâhtarların olduğu King Caddesi'ndeki balık pazarını ziyaret etmekten ya da Kewolo Havzası Limanı'nda oturup yerden korkuluklarına kadar avladıkları balıklarla dolmuş Japon *sampan*'larının[1] güçlükle kıyıya ulaşmaya çalışmalarını izlemekten büyük keyif alıyorlardı. İstifini asla bozmayan Chan, onlara ne bir tavsiyede ne de bir yorumda bulunuyordu; sadece onları istedikleri yere götürüyor, dahasına da karışmıyordu.

Çoğu akşam Starkington, Hanover ve Lucoville de onlara katılıyordu. Grunya istememesine rağmen kendini adamları sevmekten alıkoyamıyordu. Çünkü kafa yapıları ve tavırları ona babasını o kadar çok hatırlatıyordu ki. Gemide çıkardığı olay yüzünden içten içe utanç duyuyordu; başkalarında sanki babasına güvenmiyormuş gibi bir izlenim bıraktığını düşünmüştü. Fakat nedense bu üçlü ile kurduğu dostluğun, gemide gösterdiği zayıflığı kısmen de olsa telafi ettiğini hissediyordu. Ayrıca geçen her gün sözleşmenin sonunu yaklaştırıyor, böylece Büro'nun başarılı olma riskini de azaltıyordu.

Yine bu üç sempatik suikastçıyla geçirilen akşamların birinde muhabbet, söz konusu zaman faktörüne geldi.

Beşi birlikte yemeğe otururlarken, "İki aydan daha az bir süre kaldı," diye konuyu açtı Hall. Ardından güldü. "İnanın bana sizin günlerinizi böylesine hoş bir şekilde geçirmenize karşı çıkacak değilim. Hatta Büro'nun kaynaklarının kimseye zararı olmayan şekillerde harcan-

1. Kabinli, küçük tahta tekne. (Ç.N.)

ması beni memnun ediyor. Fakat merak ediyorum. Nasıl oldu da Dragomiloff'u aramıyorsunuz?"

"Ama arıyoruz," diye kibarca düzeltti Starkington. "Kendimize has yöntemlerle. Üstelik araştırmalarımız sonuç da verecek. Tabii ki planımızdan açıkça bahsedemeyecek olsam bile şu kadarını söyleyebilirim: Nānākuli'de iki gün geçirdikten sonra onu takip eden üç günü Waianae'de geçirdi. Araştırmalardan birini Lucoville, diğerini Hanover yürüttü. Fakat Dragomiloff çoktan kayıplara karışmıştı."

Hall'un kaşları alayla kalktı. "Sen araştırma yapmadın mı?"

"Hayır." Starkington'ın sesinde utanca dair herhangi bir belirti yoktu. "Ben seni ve Miss Constantine'i gözetlemekle meşguldüm. Ancak onun nerede olduğu hakkında sizin de en az bizim kadar bihaber olduğunuza eminim." Kadehini kaldırdı. "Bunu kutlayalım. Sözleşmenin bitimine."

"İşte buna seve seve içerim," diye belirtti Hall duygularını belli etmeksizin. "Gerçi farklı şeyleri kastediyoruz."

"Tüm dillerin sorunudur bu," diye kabullendi Starkington hüzünlü bir gülümsemeyle. "Tanımlar."

"Bu bir sorun değil," diye itiraz etti Hanover. "Tanım, dilin temelidir. Üzerine ses kalıplarının yerleştirilmesiyle, dilin oluşmasına olanak veren iskelettir o."

Lucoville ciddiyetle, "Sen aynı dili konuşmaktan bahsediyorsun," diye belirtse de bir yandan da gözleri neşeyle parlıyordu. "Starkington ve Hall'un farklı diller hakkında ya da farklı dillerde konuştuklarından eminim."

"Dil hakkında değil de, kadeh kaldırmak hakkında konuştuğumu hatırlıyorum," diye kibarca düzeltti Starkington. Kadehini kaldırdı. "Eğer sözümü kesecek başka biri yoksa..."

Ancak birisi daha vardı.

Kurnazlıkla, "Bana kalırsa," diyen Grunya'nın gözleri hazırcevaplılığından aldığı keyfi yansıtıyordu, "önemli olan kişinin, yaptığı tanıma sadık kalmasıdır."

"Katılıyorum!" diye haykırdı Lucoville.

"Ben de," diye katıldı Hanover.

"Ben..." Kadehini indirmiş olan Starkington, onu bir kez daha kaldırdı. "Ben... Susadım." Lafı fazla uzatmadan içkisini içti. Diğerleri de kahkahalar eşliğinde ona katıldı.

Ilık gecede yol boyunca uzanan dev hatmi ağaçlarının altında acele etmeksizin otellerine yürürlerken Grunya'nın elini tutan Hall, kadının parmaklarının kasıldığını hissetti.

"Babamın nerede olduğunu nasıl bilebilirler?" diye sordu kaygılı bir sesle. "Bu adalar o kadar büyük ve sayıca fazlalar ki onun izine tesadüfen rastlamış olmaları imkânsız."

Hall, "Hepsi çok zeki adamlar," diye yanıtladı anlayışla. "Ancak baban da bir o kadar zeki. Bence endişelenmene gerek yok."

Otelin geniş girişinden geçtiler. İçeride, begonvillerle sarılı avluda, *luau*[1] düzenleniyor, gitarlardan gelen hafif müzik duyulabiliyordu. İçeriye girmeleriyle beraber festivali izlediği kapının yanından uzaklaşan resepsiyon görevlisi, onlara doğru yaklaştı. Anahtarlarının yanı sıra Hall, mühürlenmiş bir not da aldı; mührü yırtarak açtı ve Grunya kendisini beklerken notu okumaya başladı.

Sevgili Hall: Sığınağım en sonunda hazır; sığınanım ve de tuzağım. Biraz vaktimi alsa da buna değdi. Odalarınıza çıktıktan sonra arka merdivenlerden aşağı inin. Chan, otelin arka-

1. Hawaii'ye özgü, onlarca kişinin katılımıyla gerçekleştirilen ziyafet. (Ç.N.)

sında bekliyor olacak. Bavullarınız daha sonra da alınabilir, gerçi kalacağımız yerde sözüm ona uygarlığımızın sembollerinden pek azına ihtiyaç duyacağız.

Kâğıdın altında dikkat çekmesi için altı çizilmiş tuhaf bir dipnot bulunuyordu.

Benimle buluştuğunuzda saatinin doğru olması hayati derecede önemli.

Resepsiyon görevlisine kibarca teşekkür eden Hall, notu buruşturarak cebine soktu. Grunya'ya doğru kafasını hafifçe sallayarak üst kata çıkıp da meraklı gözlerden kurtulana kadar kadının soru sormasını engelledi.

"Sığınak ve tuzak derken babam neyi kastetmiş olabilir?" diye sordu Grunya endişeyle. "Ya da buluştuğumuzda saatinin doğru olmasını isteyerek?"

Ancak Hall'un verebilecek cevabı yoktu. Süratle valizlerini toplayıp odalarındaki dolaplara kaldırdılar. Adanın rasathanesine yapılan bir aramayla Hall'un cep saatinin doğruluğunu teyit ettikten bir süre sonra arka merdivenlerden aşağıya inmiş ve mehtapsız gecenin karanlığını taramaya başlamışlardı.

Daha koyu bir karaltı arabanın hatlarını ortaya çıkardı. Onlar arabanın arka koltuğuna geçerlerken, Chan de arabayı çalıştırdı. Karşılarına bir kavşak çıkana dek farları kapalı halde ücra bir sokağın içinden dikkat çekmeden geçtiler. Farları yakan Chan, direksiyonu ıssız bir bulvara doğru kırdı. Aşağı yukarı bir buçuk kilometre sonra bu sefer de hızını hiç kesmeden sahil yolundan, geniş bir otoyola döndü.

Hall şu âna dek sessiz kalmıştı. Fakat artık öne doğru eğilerek, şoförün kulağına fısıldamaya başladı.

"Mr. Constantine'le nerede buluşacağız?" diye sordu.

Çinli omuz silkti. "Talimatlarım sizi Nuunanu Pali geçidinin ardına dek götürmek," dedi yutarak konuşsa da anlaşılır olan İngilizcesiyle. "Orada buluşacağız. Bunun dışında size bir şey anlatamam."

Hall arkasına yaslandı; Grunya elini sıkıca tutmuştu, kadının gözleri babasını tekrar görecek olmanın düşüncesiyle parlıyordu. Araba ıssız yolda rahatlıkla ilerliyor, farlarından çıkan üçgen ışıklar puslu karanlığı delip geçiyordu. Onlar tepeye doğru tırmandıkça aşağıda kalan şehrin ışıkları önce gittikçe silikleşmiş, ardından tamamen kaybolmuştu. Arabadaki hava birden gerginleşti. Chan'in kendilerini uyarmadan birden hızlanmasıyla koltuklarına yapışan Grunya ve Hall'un suratına rüzgâr, tüm şiddetiyle çarpmaya başlamıştı.

"Ne?" Hall konuşmaya çalıştı.

"Arkamızdaki araba," diye açıkladı Chan sakince. "Otelden ayrıldığımızdan beri bizi takip ediyor. Sanırım artık aramızı açmanın vakti geldi."

Hall arkasına döndü. Aşağıda kalan dolambaçlı yolda bir o yana bir bu yana dönen iki adet far, arkalarından yaklaşan bir arabanın varlığına işaret ediyordu. Şose yoldan ayrılan arabaları bir tümseğe çarpınca, yerden kalkan toz Hall'un görüşünü engelledi.

"Yan yola girdiğimizi fark edecekler!" diye bağırdı Hall.

"Şüphesiz ki," diye yanıtladı Chan kaygısızca. "Aldığım talimatlar onları kaybetmemem yönünde."

Chan dolambaçlı toprak yolda otomobili ustalıkla idare etti. Her yanları tozla kaplanmıştı; Hall camlara daha önceden perde takmış olmalarını diledi. Yolun en tepe noktasını da aştıktan sonra aşağı doğru inişe geçtiler. Arabaları keskin dönüşler yaparken arkalarına bakmayı başaran Hall, dağın yukarı kesiminden gelen bir

çift ışık huzmesinin kendilerini takip eden arabaya ait olduğunu fark etti.

Hiçbir uyarıda bulunmayan Chan birden frene bastı; Grunya da Hall da ileri doğru savruldular. Araba tamamen durdu; ardına dek açılan kapıdan içeri ufak tefek bir tip atladı. Derhal çalışmaya başlayan araba gecenin karanlığında hızlanmaya başladı.

"Kim?"

Belli belirsiz bir kıkırdama duyuldu.

"Kimi bekliyordun?" diye sordu Dragomiloff merakla. Arkaya doğru eğilerek savrulan arabanın arka koltuğundaki küçük bir ampulü yaktı. Karşısında onu gören Grunya'nın soluğu kesildi. Dragomiloff önceden beyaz olmalarına rağmen çalı çırpıdan dolayı paçavra haline gelen buruşuk bir pantolon ile kazak giyiyordu. Ayaklarında ise lekelenmiş tenis ayakkabıları vardı. Kızını şefkatle öptü, Hall'un da uzattığı eli sıktı. Ardından ampulü kapattıktan sonra karanlığa doğru gülümseyerek arkasına yaslandı.

"Kıyafetimi nasıl buldunuz?" diye sordu. "Büyük şehirlerden uzak olunduğunda resmî biçimde giyinmenin anlamı yok. Buraya iyice yerleştikten sonra yerel *molo* kıyafetlerine bile bürünebiliriz. Tabii bunu ben ve Hall giyecek; sen ise Grunya, dileğine göre *muumuu* veya *pa-u* arasında seçimini yapabilirsin."

"Baba," dedi Grunya hayretler içinde. "Halini görmelisin! Tam bir lodosçuya[1] dönmüşsün. Gıdıklayıp üzerine yastıklar fırlattığım o ağırbaşlı sevgili Sergius Dayı nerede?"

"O öldü hayatım," diyerek yanıtladı Dragomiloff ışıldayan gözlerle. "Senin Mr. Hall'un birkaç mantık darbe-

1. Kıyıya vuran enkazla geçinen kimse. (Ç.N.)

siyle onu gebertti. Karşılaştığım en ölümcül ikinci silah oydu."

"En ölümcülü ise?" diye öğrenmek istedi Hall.

"Göreceksin." Dragomiloff kızına döndü. "Grunya, hayatım, sen uyusan iyi olur. Açıklamalar biraz daha bekleyebilir. Gittiğimiz yere ulaşmamıza henüz birkaç saat daha var."

Dolambaçlı yoldan aşağı inmeye devam eden araba, doğudaki sahile doğru ilerliyordu. Bulutlar gökyüzünden kaybolmuştu; doğuya doğru ise şafağın silik de olsa ilk belirtileri görünebiliyordu. Hall, Dragomiloff'a doğru eğildi.

"Takip edildiğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Haikuloa köyünü geçene kadar bizi görebilmeleri için onlara olanak vermeliyiz. Oradan itibaren ise başka bir yan yol bulunmuyor, böylece gittiğimiz yönü karıştıramayacaklar. Haikuloa'dan sonra kendi yolumuza gidebileceğiz."

"Anlayamıyorum." Kaşlarını düşünceyle çatan Hall'un bakışları ufak tefek adamın üzerine dikilmişti. "Bu tuhaf takipte tavşan mısın, yoksa av köpeği mi?"

"Her ikisi de. Yaşamı süresince her insan ikisi de olur. Takip hep sürer; sadece bu takibin unsurlarını kontrol edebilen kişiler tavşan mı, yoksa av köpeği mi olacaklarına karar verebilirler."

"Ve sen de bu unsurları kontrol edebildiğini düşünüyorsun?"

"Bütün yönleriyle."

"Fakat buna rağmen," dedi Hall, "senin Nānākuli ve de Wainae'de olduğunu biliyorlardı."

"Bilmelerini ben istedim. Onları oralara ulaştıracak ipuçlarını kendi ellerimle yerleştirdim. Batı tarafına doğru bıraktığım izler sayesinde, sen ve Grunya doğuya doğru yola çıktığınızda peşinize takıldılar."

Hall'un suratındaki ifadeyi görünce kahkaha attı.

"Mantığın birçok aşaması vardır sevgili dostum. Sol elimde sakladığım bir taşın orada olduğunu doğru tahmin edersen, bir sonraki sefere taşı tutan elimi değiştirebilirim. Ya da sen elimi değiştireceğimi düşündüğün için, taşı aynı elde tutmaya devam edebilirim. Veya senin böyle bir mantık yürüteceğimi umduğunu varsayarak, taşı tutan elimi değiştirebilirim. Veyahut..."

"Bunu biliyorum," diye belirtti Hall. "Aklın ölçeklerine dair eski bir teori. Ancak bizim durumumuzla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

"Açıklayayım. İlk olarak Starkington'ı ikna etmek için nasıl sanki batıya doğru yolculuk ediyormuşum gibi göstermemden bahsedeceğim. Bunun için tek yaptığım, Honolulu'daki en büyük kütüphaneden sipariş ettiğim Rusça kitapların, batı kıyısı boyunca bana çeşitli köylerde teslim edilmesi yönünde talimat vermek oldu. Starkington ve diğerleri şartlar ne olursa olsun asla çalışmalarımdan vazgeçmeyeceğimi biliyorlardı. Bıraktığım iz bu kadar ustaca olmasaydı Starkington'ı kandıramayabilirdim fakat bunu farkında bile olmadan yaptığım bir hareketmiş gibi göreceğini biliyordum."

"Fakat senin gerçekten de buralarda bulunduğunu iddia etti!"

"Bulundum da. Ucunda yemi olmayan olta pek bir işe yaramaz. Fakat bir kere batıya yöneldiğimi düşünmeye başladığında, Starkington'ı doğuya doğru yönlendirmeye artık hazırdım. Sen ve Grunya bu işi kusursuzca başardınız; otelin arka merdivenlerinden abartılı bir gizlilikle indiğinize eminim. Tıpkı Starkington'ın sizi o an izliyor olduğundan emin olduğum gibi."

Hall şaşırmış gözlerle ufak tefek adama baktı.

"İnanılmazsın!"

"Teşekkürler." Adamın sesindeki tevazu kesinlikle yapmacık değildi. Dragomiloff sessizliğe gömüldü.

Araçları Haikuloa'yı geçince, Chan, artık peşlerindeki arabayı kaybetmeye karar verdi. Araçları dar toprak yoldan hızla ilerlemeye başladı. Ufka ve doğan güneşe doğru uzanan okyanus, birden aşağılarında belirdi. Chan direksiyonu ansızın çalılıkların içine kırdıktan sonra frene bastı. Etrafları seher vaktinin sessizliğiyle sarılıydı.

"Bu arada..." Hall tam konuşmaya başlamıştı.

"Sessiz ol! Birazdan yanımızdan geçecekler!"

Ses çıkarmadan beklediler. Kısa süre sonra güçlü bir arabanın uğultusu kulaklarına geldi. Saklandıkları yerden hızla geçen araba, aşağı doğru inen yolda kayboldu. Hall ile beraber arabadan çıkan Dragomiloff, adamı durdukları uçurum kenarına götürdü. Aşağılarındaki sazdan kulübeler, orada bir sahil köyü olduğuna işaretti. Dragomiloff ilerdeki bir yeri işaret etti.

"İşte orası. Görebiliyor musun? Sahilden biraz uzaktaki şu adayı? İşte orası bizim sığınağımız."

Hall adayı sahilden ayıran dar deniz şeridine doğru baktı. Uzunluğu bir buçuk kilometreden kısa, genişliği ise bunun yarısı kadar olan ada epey küçüktü. Kumları beyaz olan sahilin etrafı palmiye ağaçlarıyla çevriliydi; adanın merkezindeki küçük bir tepeciğin üzerinde sazdan kocaman bir kulübe vardı. Burada hayat olduğuna dair herhangi bir iz yoktu.

Dragomiloff'un parmağı başka bir noktaya kaydı.

"Okyanus ile ada arasındaki şu şeride Huhu Kai, yani öfkeli deniz, diyorlar."

"Hayatımda hiç bu kadar dingin bir su görmedim," diye belirtti Hall. "Herhalde adını şaka olsun diye vermişler."

"Sakın öyle sanma. Sahille ada arasındaki okyanus tabanının tuhaf bir yapısı var." Dragomiloff bunu bırakıp

başka bir konuya geçti. "Saatinin doğruluğunu kontrol etmeyi unutmadın, değil mi?"

"Unutmadım. Fakat neden?"

"Güzel! Şu an saatin kaçı gösteriyor?"

Hall saatine baktı.

"Altı kırk üç."

Dragomiloff hızla bir şeyler hesapladı.

"Henüz bir saat daha var. Pekâlâ, birazcık rahatlayabiliriz."

Fakat kendisi rahatlamayı başaramıyormuş gibi görünüyordu. Durmaksızın bir ileri bir geri adımlar attıktan sonra sonunda gelip Hall'un yanında durdu ve altlarındaki sazdan küçük evlerin olduğu köyü gözetlemeye başladı.

"Arabayla oraya inmeleri biraz vakitlerini alacaktır; çünkü yol dolambaçlı ve genellikle de tehlikeli." Sonra birden, deminki muhabbetleriyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde mırıldanmaya başladı, "Doğruluk. Ahlak ve doğruluk. Sahip olduğumuz tek şey bu; fakat bize bu kadarı yeter. Hall, bu adaların şöyle bir özdeyişe sahip olduğunu biliyor muydun, *Ua mauke ea o ka aina i ka pono.* 'Toprağın ruhu, doğrulukla korunur' anlamına geliyor."

"Daha önce burada bulunmuş muydun?"

"Ah, evet; birçok kereler. S. Constantine & Co. uzun yıllardır Hawaii'den ithalat yapmakta. Umuyordum ki..." Konuşmasını bitirmeden, neredeyse öfkeli bir tavırla Hall'a döndü. Aniden benliğini saran bir heyecanın etkisi altına girmiş gibiydi.

"Saat kaç?"

"Yediyi üç geçiyor."

"Artık başlamamız gerek. Grunya'yı burada Chan ile beraber bırakacağız; böylesi daha doğru olur. Ceketini burada bırak, hava ısınacak. Gel, yürüyerek gideceğiz."

Hall, arabanın bir köşesine kıvrılmış halde yatan kadına son kez baktı. Gözleri dümdüz ileri bakan Chan, ön koltukta istifini bozmadan oturuyordu. Göğüs geçiren uzun boylu genç adam diğer tarafa döndü ve Dragomiloff'u ağaçların arasındaki dar bir geçide doğru izlemeye başladı.

18

Uzun çimlerin içinden sessizce geçerek beyaz kumsala sınır oluşturan palmiyelere geldiler. Önlerinde uzanan sular ipek kadar pürüzsüzdü, kıyıya vuran dalgacıklar küçücük köpükler çıkarıyordu. Sabahın açık havasında ufak ada, okyanusun yeşil arka planında beyazlığıyla dikkat çekiyordu. Artık ufuk çizgisinin hayli yukarısında olan güneş, doğuda asılı duran turuncu bir top gibiydi.

İnişleri esnasında harcadıkları efor yüzünden Hall nefes nefeseydi; Dragomiloff ise herhangi bir yorgunluk belirtisi göstermiyordu. Hevesle aydınlanmış gözlerini aniden dostuna çevirdi.

"Saati söyle!" dedi emreden bir sesle.

Soluklanmakta olan Hall gözlerini adama dikti.

"Saate olan bu sürekli ilginin sebebi nedir?"

"Saati söyle!" Ufak tefek adamın sesinde aciliyet vardı. Hall omuzlarını silkti.

"Yedi otuz iki."

Hoşnutlukla başını sallayan Dragomiloff, dikkatle aşağıdaki sahili inceledi. Altlarındaki sazdan kulübe sıraları her yana yayılmıştı. Kütükten yapılma bir dizi kano kumun üstüne çekilmişti. Yükselen sular kanoları şiddetle sürüklüyordu. Onlar bu manzarayı izlerken kulübelerin birinden çıkan bir yerli, suya en yakın olan kanoları

kumsalın içerilerine doğru çektikten sonra kulübenin gölgeler içindeki girişinde tekrar ortadan kayboldu.

Takipçileri tarafından kullanılan, tekerleklerinin yarısına kadar kuma gömülmüş olan araba en büyük kulübenin yanında konuşlanmıştı. Görünürde kimse yoktu. Kıstığı gözleriyle etrafı dikkatle inceleyen Dragomiloff'un çatık kaşlı suratında hesap yapan bir ifade vardı.

"Saat!"

"Yedi otuz dört."

Ufak adam başıyla onayladı.

"Tam olarak üç dakika içinde buradan ayrılmalıyız. Ben kumsal boyunca koşmaya başlayınca sen de beni takip edeceksin. Bize en yakın olan o küçük kanoyu suya indireceğiz. Ben binince sen de bizi iteceksin. Adaya doğru kürek çekeceğiz." Düşünceli bir ifadeyle durdu. "Planımı onların görüş alanında olacağımızı düşünerek kurmuştum ama önemli değil. Bir şekilde yaygara kopartmamız gerekecek..."

"Yaygara mı?" dedi şaşkınlıkla dostuna bakan Hall. "Yakalanmak mı istiyorsun?"

"Takip edilmek istiyorum. Bir saniye... Tamam, her şey yolunda."

Starkington büyük kulübeden peşinde Hanover ve Lucoville ile beraber dışarı çıkmıştı. Ayaklarını kumda sürüyerek ilerleyen adamlar bir yandan da kulübenin eşiğinde duran uzun ve heybetli bir yerliyle konuşuyorlardı.

"Harika!" Dragomiloff'un gözleri üçlü üzerine yapışıp kalmıştı. "Saat?"

"Tam olarak yedi otuz yedi."

"Zamanı geldi! Şimdi!"

Saklandıkları yerden fırlayan Dragomiloff'un ayakları parlak kumların arasında rahatlıkla hareket ediyordu. Arkasından apar topar koşan Hall ise tam düşerken ken-

dini son anda toparladı. Dragomiloff küçük kanoyu suya itmişti; bir an bile duraklamadan içine atladı. Suya giren pantolonunun paçalarından sular akan Hall bütün gücüyle iterek kanoyu saldı. Çoktan bir küreği sıkıca kavramış olan Dragomiloff kanoya dingin sularda hızla yol aldırmaya başlamıştı. Kanonun omurgasından bir kürek alan Hall da hafif kanolarının durgun okyanus boyunca ilerlemesine yardımcı olmak için Dragomiloff'a katıldı.

Kıyıdaki üç adamdan bağırış çağırışlar yükseliyordu. Aceleyle suyun kenarına geldiler. Ardından da kendilerinkinden daha büyük bir kanoya tırmanıp kararlı bir şekilde küreklere asıldılar. Peşlerinden koşan yerli onlara bağırarak bir şeyler anlatmaya çalışıyor, ellerini deli gibi sallayarak okyanusu işaret ediyor olsa da adamlar onu dikkate almadı. Dragomiloff ve Hall ise hızlarını artırmışlardı; hafif kanoları bir anlığına da olsa aradaki mesafeyi açmıştı.

Suratından terler boşanan Hall, "Bu delilik!" dedi soluk soluğa. "Üç kişiler! Daha adaya varamadan bize yetişecekler! Adaya ulaşsak bile o çorak kaya parçası sığınılacak bir yer değil!"

Dragomiloff adamın söylediklerini yalanlayacak bir şey söylemedi. Öne eğilen güçlü sırtı, durmadan indirip kaldırdığı kürekle beraber dikleşiyordu. Peşlerindeki büyük kano hızla mesafe kat etmeye başlamıştı; kütükten yapılma iki kano arasındaki uzaklık gittikçe azalıyordu.

Fakat Dragomiloff birden kürek çekmeyi bıraktı ve gaddarca gülümsedi.

"Saat," dedi sakince. "Saat kaç?"

Hall yöneltilen soruyu umursamadı. Küreği dingin okyanusu şiddetle dövüyordu.

"Saat," diye ısrar etti Dragomiloff aynı sakinlikle.

Hall sessizce savurduğu bir küfür eşliğinde küreğini yere fırlattı.

Çileden çıkan Hall, "O zaman bırakalım da seni ele geçirsinler!" diye haykırdı. Elini cebine daldırdı. "Sen ve senin 'saat kaç'ın! Saat yedi kırk bir."

Tam o anda kanoları boydan boya hafifçe sarsıldı. Sanki devasa bir el onları hafifçe dürtüklemişti. Hall şaşkınlıkla başını kaldırdı; tekrar bir sarsıntı yaşandı. Elleri gevşek halde kucağında duran Dragomiloff dikkatle öne eğilmiş, anakaraya doğru bakıyordu. Arkasına dönen Hall, ardındaki manzaraya şaşkınlık içinde baktı.

Peşlerindeki kano aralarındaki mesafeyi kapatmayı kesmişti. İçindekilerin savurduğu güçlü kürek darbelerine rağmen yerinden kıpırdamayan kano, sanki engin okyanusa çizilmiş bir tablo gibi duruyordu. Bunun ardından yavaşça geniş bir çember çizerek dönmeye başlayan kanonun arkasında küçük çaplı bir girdap oluşmuştu. Kanoyu kullanan üçlü, küreklere can havliyle asılsalar da fayda etmiyordu. Hall gözlerini dikmiş onlara bakıyordu. Rahatını bozmayan Dragomiloff ise manzarayı suratında duygusuz bir ifadeyle izlemekteydi.

Bu acıklı sahnenin gerçekleştiği kısıtlı alan dışında okyanusun geri kalanı dinginliğini sürdürüyordu. Ancak kanolarının hafifçe sallandığı yerin en fazla üç yüz elli metre uzağında kalan merkezde, doğanın muazzam güçleri işbaşındaydı. Parıldayan sular kapladıkları devasa alanı yavaşça genişletmeye başladı; yüzeydeki dalgalar dairesel bir şekle büründü. Girdabın kenarlarından ayrılmayan büyük kano, akıntıyla beraber sürükleniyordu; kürekçilerin acınası çabaları böylesi uçsuz bucaksız bir güç gösterisi karşısında boşunaydı.

Sudaki hareketlilik arttı. Girdap sürekli artan bir hızla dönüyordu. Hall'un dehşet içindeki bakışlarının altında suyun kıpırtısız yüzeyinin yavaşça merkeze doğru batmaya başlamasıyla, pürüzsüz ve parlak kenarlara sahip devasa bir koni oluşmaya başladı. Kano oluşan yeşil

duvarlar boyunca kontrolsüzce sürükleniyor, yana yatmasına rağmen merkezkaç kuvveti sayesinde devrilmeden durabiliyordu. Kanodakiler kürek çekmeyi bırakmıştı; yaklaşan kaçınılmaz ölümlerini izlerlerken elleriyle kanonun kenarlarını sıkıca tuttular. Küreklerden biri aniden kanodan kayıverdi; yanlarındaki durmadan dönen sularda adamlarla aynı baş döndürücü güzergâhı takip etmeye başlayan kürek, yüzeyde düz ve hareketsiz şekilde yatıyordu.

Hall büyük bir öfkeyle Dragomiloff'a döndü.

"Sen şeytansın!" diye haykırdı.

Fakat Dragomiloff'un tek yaptığı önündeki dehşet dolu sahneyi ifadesiz bir suratla izlemeye devam etmek oldu.

"Medcezir," diye mırıldandı Dragomiloff sanki kendiyle konuşuyormuş gibi. "Medcezir bu. Doğanın gücü hangi kuvvetle kıyaslanabilir ki!"

Hall tekrar arkasındaki korkunç manzaraya döndü.

Koni derine, iyice derine doğru eğim kazanmaya, etrafındaki pürüzsüz duvarlar ise hızla her yana dolmaya başlarken kano, parıldayan eğimin içinde hareketsizce duruyordu. Hall gözlerini bir anlığına köyün üzerindeki uçuruma çevirdi. Bir aynadan yansıyan güneş, arabanın bir kısmını görmesini sağlıyordu. Hall bir an için Grunya'nın kendilerini izleyip izlemediğini merak etti; ardından ise gözleri tekrar karşısındaki manzaraya döndü.

Üç adamın da suratı rahatlıkla görülebiliyordu. Bu suratlarda ne bir korku belirmiş, ne de bir yakarış duyulmuştu. Heyecanla bir şey hakkında tartışıyor gibiydiler; büyük ihtimalle, diye düşündü meraklanan Hall, ölümün çok yakında karşılaşacakları gizemleri ya da içine düştükleri tuzağın mükemmelliği hakkında tartışıyorlardı.

Girdap derinleşti. Hızla dönen koninin derinliklerinden bir çeşit ses geliyor gibiydi, ıstırap dolu, hızla akan

suya ait bir ses. Kano inanılmaz bir süratle dönüyordu. Birden parıldayan eğimin içine doğru biraz daha kayar gibi olan kano, sanki diplerdeki yok oluşunu bulmaya istekli gibiydi. Hall farkında bile olmadan haykırdı. Ancak hızla ve delice dönen suların çukurundaki ince kano yerinden bile oynamıyordu. Hızla, hem de sürekli artan bir hızla, parlayan yeşil duvarların içinde kaybolmaya başlamıştı. Hall istemese bile bakışlarının önündeki dipsiz çukura çekildiğini hissetti; sallanan kanolarının kenarlarını tutan elleri beyaza dönmüştü.

Elini kaldıran Starkington cesurca bir selam verdi; onlardan yana dönmüş suratında gülümseme vardı. Aniden kanodan fırlayan bedeni, kol ve bacakları açılmış halde kanoyla birlikte azgın sularda hızla dönmeye başladı. Ardından, Hall'un gözleri önünde, girdabın merkezine doğru kaydı ve kayboldu.

Hall hızla dönerek Dragomiloff ile yüz yüze geldi.

"Sen şeytansın!" dedi alçak bir sesle.

Dragomiloff oralı olmadı. Dalgınlıkla bakan gözleri girdaba odaklanmıştı. Bakışlarını karşılarındaki dehşet verici manzaradan alamayan Hall, arkasına döndü.

Büyük kano süratle dönen ölümün iç kesimlerine doğru iyice kaymıştı. Lucoville'in ağzı açıktı; kaderin kendisine uzanan ıslak parmaklarına haykırarak onu muzaffer bir edayla selamlıyordu. Hanover ise sakince oturuyordu.

Kano son birkaç metreyi daha kaydı; pruvası girdapla temas etti. Parçalanan tahtanın çıkardığı acı bir sesle havada bükülen kano, hortumun kaygan girtlağından içeri çekilerek, üzerine binen muazzam güç tarafından ezildikten sonra kayboldu. İçindeki iki kişi ise o an bile cesurca oturmaya devam ediyordu; bir süre havada döner gibi olmuşlardı, ta ki yırtıcı okyanus onları yutana dek.

Kabaran denizin gürlemeleri, sanki kendisine kurban verilen bedenlerin sağladığı doyum sayesinde, yatışmaya başlamıştı. Dev külah yavaşça düzleşmeye başladı; yanları yatay bir şekil almaya başlayan girdap da aynı şekilde yükseldi. Dinmekte olan sulardan gelen ufak bir dalga kanolarını hafifçe sallayarak, onlara artık kurtulmuş olduklarını hatırlattı. Hall'un tüyleri ürperdi.

Arkasında bir kıpırdanma vardı.

"Artık dönsek iyi olur." Dragomiloff'un sesi duygudan yoksundu.

Hall karşısındaki adama tiksintiyle baktı.

"Onları öldürdün! Hem de en az bir silah ya da bıçakla öldüreceğin kadar tereddütsüz bir şekilde!"

"Öldürdüm mü? Evet. Öldürülmelerini sen istemiştin, öyle değil mi? Suikast Bürosu'nun kökünün kazılmasını istemiştin."

"Ben onların dağılmasını istedim! Eylemlerine bir son versinler istemiştim!"

"İnsan, düşünceleri dağıtamaz. Prensipler." Sesi ifadesizdi. Gözleri büyük kanonun ebediyete çekildiği ıssız okyanusun üzerinde dolaşıyordu. Sesine hüzünlü bir ton hâkim oldu. "Arkadaşlarımdılar."

"Arkadaşlarıymış!"

"Evet." Dragomiloff küreğini yerden kaldırdı ve suya soktu. "Artık dönsek iyi olur."

İç geçiren Hall da küreğini suya batırdı. Önce uyuşukça ilerlemeye başlayan kano, ardından süratlendi. Starkington ve diğerlerinin ölümle tanıştıkları noktanın üzerinden geçtiler. Büro'nun yitik üyelerini selamlamak istercesine Dragomiloff bir an burada durdu.

"Haas'a telgraf yollamamız gerekecek," diye belirtti sakince, sonrada küreğini değişmeyen bir ahenkle sallamaya başladı.

19

San Francisco'daki Haas, Suikast Bürosu'nun eski Şef'inin izinde denize açılan üç adamdan sabırsızlık içinde haber bekliyordu. Hızla geçen üç günün her biri sözleşmenin sonunu daha da yakınlaştırıyordu. Ve uzun bir gecikmenin ardından bir mektup, kargoyla ulaştı.

Sevgili Haas:

Seni odanda bir aşağı bir yukarı yürürken görebiliyorum, kendi kendine Yunanca ve İbranice bir şeyler mırıldanıyor ve acaba bu güzel adanın insanı tembel düşüren cazibesine kurban gidip gitmediğimizi merak ediyorsun. Veya Drago'ya kurban gidip gittiğimize.

Fakat görevimiz hiç kolay değildi. Drago batıya doğru hiç şüphe çekmeyen bir iz bıraktı; biz asıl kaçacağı yerin doğu olduğuna eminiz ama. Kızını ve Hall'u dikkatle izliyoruz. O yöne atacakları ilk adımda peşlerine takılacağız.

Zamanın tükendiğinin farkındayız fakat korkma. Büro şimdiye dek asla başarısız olmadı ve olmayacak da. Her an şifreli bir telgraf alabilirsin.

Bu arada küçük bir istihbarat da paylaşayım: Drago aynı zamanda yolculuğu esnasında Constantine adını da kullanmış. Eastern Clipper'da onu tespit ettiğimiz zaman bunun farkına

vardık. Evet, kaçtı. Bir araya geldiğimiz zaman, tüm bunlar bittiğinde, sana bütün hikâyeyi anlatacağız.

Starkington

Not: Lucoville *poi* denen, kolakas kökünden yapılan, ağza sürülmesi imkânsız bir yiyeceğe âşık oldu. Döndüğümüzde hem kendisiyle hem de perhiziyle ilgili daha da büyük sorunlar yaşayacağız.

Haas mektubu suratı asık bir biçimde masaya bıraktı. Kargo Honolulu'dan dokuz gün önce yola çıkmıştı; Starkington'ın şimdiye dek muhakkak bir tane daha yollaması gerekirdi. Üç adam da neredeyse bir aydır Hawaii' deydiler; görevi tamamlamaları için altı haftadan az kalmıştı. Mektubu tekrar eline alan Haas, onu dikkatle inceledi.

Demek Constantine? Bu isim Haas'a belli belirsiz bir şeyler çağrıştırdı. Aynı adla ithalat ve ihracat yapan büyük bir firma bulunuyordu. Bildiği kadarıyla New York'ta bir ofisleri vardı; büyük ihtimalle Honolulu'da da. Sessizce odada oturdu, mektup parmaklarının arasında sarkarken koca kafasının içinde tüm olasılıkları hesaplıyordu.

Birden kesin kararını vererek ayağa kalktı. Eğer iki gün içinde kendisine telgraf ulaşmazsa, adaya giden ilk vapura binecekti. Tabii bu arada da kendini hazırlayacaktı; çünkü adaya vardıktan sonra az kalmış olan vakit çok değerli olacaktı. Mektubu katlayarak cebine attıktan sonra odadan ayrıldı.

İlk durağı halk kütüphanesiydi. Hevesli bir kütüphaneci Haas'a Hawaii Adaları'nın koca bir haritasını tedarik etti. Haritayı masanın üzerine serdikten sonra üzerine eğilen Haas, Oahu'nun tüm ayrıntılarını özenle incelemeye başladı. İzler batıya doğruydu; parmağı, Honolulu'dan Nānākuli'ye, ardından da Waianae'den Kaena Burnu is-

minde küçük bir toprak parçasına uzanarak sahil hattı boyunca uzun ve ince bir hat çizdi. Durumu kavramışçasına kafasını salladı. Bırakılan sahte iz işte bu hattı; Starkington bu konuda hata yapmazdı.

Doğuya giden yollar ise daha karmaşıktı. Kimileri Nu'uanu Pali geçidinden geçiyor ve ağaçlık alanlarda ya da isimsiz sahillerde bitiyordu. İnce başka bir hat ise Diamond Head'in gerilerine uzanan, ardından da Mokapu Burnu adında eğimli burna ulaşarak sahile varan bir yolu gösteriyordu. Haritayı bir kenara itip arkasına yaslanan Haas, düşünmeye başladı.

Kendini Dragomiloff'un yerine koymaya çalıştı. Oahu'da kalmaya neden devam etsindi ki? Niçin Niihau veya Kauai gibi batıda bulunan nice adadan birine gitmesindi; kimileri ıssız, kimilerinin ise o kadar seyrek nüfusu vardı ki kalan kısa sürede Büro'nun onu bulabilmesi neredeyse imkânsız olurdu. Neden bulunmasının en mümkün olduğu adada kalsındı?

Tabii eğer bulunmayı istiyorsa başka. Ayağa kalktı, kafası hızla olasılıkları değerlendiriyordu. Hem neden yakalanmak istesindi ki? Tuzak kurmak için! Gözlerini tekrar önündeki haritada hızlıca gezdirse de bu ona bir şey ifade etmedi. Arazi hakkında çok az bilgisi vardı. Bir kere daha geriye yaslanarak korkunç zekâsını devreye soktu.

Üç kişiyi de sorunsuz şekilde düşürebileceğin bir tuzak kurabilmek zordu. Belki bir kaza? Hayır, bu fazla belirsiz olurdu; içlerinden birinin hayatta kalma şansı her zaman vardı. Peki ya pusu kurmak? Starkington, Hanover ve Lucoville gibi iyi eğitimli adamlara karşı neredeyse imkânsızdı bu. Eğer Dragomiloff'un yerinde olup bu problemle karşılaşmış olsaydı, bunun altından kalkmak için nasıl bir yönteme başvururdu?

Karada olmazdı. Çünkü her zaman siper alacak bir yer olur ve şartlardan da asla emin olunamazdı. Tek adam

için, evet; üç adam için ise asla. Dragomiloff'un yerinde olsaydı, tuzağını, kaçmanın ve siper almanın imkânsız olduğu denizde kurardı. Evet, kesinlikle deniz olurdu. Ancak uçsuz bucaksız bir denizde üç adamı nasıl tuzağa düşürebilirdin ki? Hele ki fevkalade zeki olan, suikast ve savunma konularında son derece iyi eğitimli üç kişiyi?

İç geçiren Haas haritayı katladı. Daha detaylı bir araştırma gerekiyordu. Teşekkür ederek haritayı kütüphaneciye iade ettikten sonra serin binadan ayrıldı. Aklında başka bir olasılık daha belirince, adımlarını adliye sarayına doğru çevirdi.

Arazi kayıtlarıyla ilgilenen güler yüzlü memur, başıyla Haas'ı onayladı.

"Evet," dedi. "Hawaii'deki arazi işlemlerinin kayıtları elimizde bulunuyor. Tabii eğer işlem en az altı ay önce gerçekleştirilmişse. Kayıt altına alınıp burada dosyalanmaları için bu zamanın geçmesi gerekiyor." Memur karşısındaki ince, gergin adamı dikkatle inceledi. "Alıcının adını alabilir miyim lütfen?"

"Constantine," diye yanıtladı Haas. "S. Constantine & Co."

"İthalatçılar mı? Bir dakika bekleyebilirseniz..."

Haas'ın bakışları tozlu pencerenin ardındaki Körfez'e ve oradan hiç durmadan geçen uzaklardaki büyük ve küçük gemilere dönmüş olsa da, aslında bunların hiçbirini görmüyordu. Hayalinde bir plaj ve sahilden açılmış, okyanusun ortasında sallanan bir bot –hayır, iki bot– görüyordu. Botların birinde sakince oturan Dragomiloff varken, diğerinde ise Starkington ve diğerleri vardı. Onlar zihninin içinde hareketsizce dururlarken, kendisi de etrafta tuzağa dair bir emare bulmaya, Dragomiloff'un adamları buraya çekme sebebini açıklayabilecek bir nedene ulaşmaya çalıştı.

Memur döndü.

"İşte burada efendim. S. Constanstine & Co. bundan beş yıl önce 1906 yılında King Caddesi'nde bir iş hanı satın almış. Eğer incelemek isterseniz, tüm ayrıntılar burada."

Haas başını olumsuzca salladı.

"Hayır. Ben başka bir arazi alımından bahsediyorum. Daha yakın bir tarihte. Doğu kıyısında..." Bir an tereddüt ettikten sonra kafasındaki tablo netleşti. Artık emindi. Dragomiloff bu zekice darbeyi ilk günden beri planlıyordu. Kendini toparladı, şimdi sesi kendinden daha emin şekilde çıkıyordu. "Söz konusu arazi on ila on bir ay öncesinde satın alındı."

Memur bir kez daha dosyaların arasında kayboldu. Bu sefer döndüğünde ise Haas suratında beliren ufak zafer tebessümünü bastırmayı başaramamıştı çünkü memur yanında bir klasörle gelmişti.

"Sanırım aradığınız belgeler burada efendim. Ancak alım şirket tarafından gerçekleştirilmemiş. Oahu'nun doğu kıyısındaki birkaç adayı içeren bu satın alma Sergius Constantine adına kayıtlı."

Haas detayları süratle okudu. Kıyı şeridi haritasını hatasız bir netlikte hatırlayan müthiş hafızası, küçük adanın yerini derhal tespit etti. Memura teşekkür ederek oradan ayrıldı, adımları hızlanmıştı, birçok olasılığın üzerinden geçerken kafasında düşünceler hızla akıp gidiyordu.

Bunun aylar öncesinden hazırlanıp şimdi de uygulamaya konmuş bir tuzak olduğuna kesinlikle şüphe yoktu. Kurbanlar en başta bilinmiyordu; onları kader seçmişti. Derhal telgraf çekmeliydi; Starkington'ın uyarılması gerekiyordu.

Otele geri dönerken, valizinde gömleklerin arasına sakladığı şifre kitabını düşünerek kafasında telgrafa koyacağı kelimeleri oluşturuyordu. Anahtarıyla beraber

kendisine bir de küçük zarf teslim edildi. Merdivenlere doğru yürürken zarfı açınca aniden durdu. Telgraf kısa ve özdü:

Haas; üzülerek bildiriyorum ki Starkington, Hanover ve Lucoville talihsiz bir tekne gezintisi kazasında can verdiler. Bilmek istersin diye düşündüm. Hall.

Bir süre yerinden kıpırdayamadan durdu, zihni yaşanan kazayı idrak etmeye çalışırken parmakları telgrafı sıkıca kavramıştı. Çok geç! Artık uyarmak için zaman yoktu; ya da herhangi bir şey için. İlk gemiye binmesi gerekiyordu. Kalkan ilk gemi, Amberly, alacakaranlıkta denize açılacaktı. Şirkete gidip kendine yer ayarlaması gerekiyordu; ofisleri hemen birkaç blok ötedeydi.

Hızla kapıya koştu ve sokağa çıktı, öğle vakti kalabalığındaki insanları itip kakarak zorla aralarından geçti. Zavallı Starkington, onu her zaman çok sevmişti! Bu edepsiz dünyada haylazlık yapma düşüncesiyle her zaman aşırı heyecanlanan nazik ve bilge Hanover! Ve tabii bir de artık yemeği hakkında asla söylenemeyecek olan Lucoville!

Gemicilik ofisleri sokağın karşısındaydı. Yolu kontrol etmeden kendini asfalta attı, üstüne yaklaşan bira yüklü büyük at arabasını fark etmemişti bile. Kaldırımdaki birilerinden çığlıklar, can havliyle boş yere dizginleri çekmeye çalışan dehşet içindeki sürücüden ise bir küfür yükseldi. Birden önlerinde beliren ufak şekilden ürken ve gemlerinin vahşice çekilmesiyle deliye dönen birbirine koşumlu iki gri at, yerlerinden çılgınca fırladılar. Asfaltı döven toynakların altında kalan Haas'ın son düşünceleri, fark etmeye başladığı dayanılmaz acı ile sıra sıra palmiyelerin kapladığı sahilden çok uzaklarda, göre-

vini tamamlayamadan ölüyor olması karşısında yaşadığı şaşkınlıktı.

Bu uğursuz yılın son günlerini adada geçirmeye görüş birliğiyle karar vermişlerdi. Dragomiloff, Grunya ve Hall burada sade bir hayat sürdüler, kendi yemeklerini pişirdiler, kaynaktan sularını kendileri taşıdılar ve yerlilerin uzun yıllardır yaptığı gibi okyanusta avlandılar. İlginç şekilde bu durumdan memnun kalmışlardı. Anakaradaki koşuşturmaca dolu hayatlarından sonra burası onlar için huzur veren bir değişimdi. Fakat her biri de bunun sorunlarından kaçmak demek olduğunu ve fazla sürmeyeceğini biliyordu.

Starkington'ın ölümüne ait korkunç hatıralarına rağmen Hall, Dragomiloff'a olan sempatisini günbegün tekrar kazandığını şaşkınlıkla fark etmişti. Söz konusu hatıralar ise gitgide zayıflıyordu; hatta zihninin o kadar ücra noktalarına kaymışlardı ki, sanki uzun bir süre önce okuduğu kitaptan bir kısım ya da çoktan unuttuğu önemsiz bir sergide karşılaştığı bir duvar resmiymiş gibi geliyordu kendisine.

Dragomiloff kendi payına düşen gündelik işlerden asla kaytarmıyor, ya da konumu veya yaşı gereği kimseyi vazifelendirmeye ve yönetmeye çalışmıyordu. Her zaman balık tutmaya ve yemek pişirilmesine yardım etmeye hazırdı. Adamın tavırlarındaki sakinlik Hall'un girdaptaki korkunç manzaranın sahiden yaşanıp yaşanmadığı hakkında şüphelenmesine neden olmuştu. Ancak günler geçip de zaman ilerledikçe, ufak tefek adam gittikçe içine kapanmaya başladı. Yemeklerde sesini çıkarmadan, her seferinde biraz daha düşüncelere dalmış halde oturuyordu; artık üstlendiği görevler genelde tek kişiye uygun işlerdi. Her geçen gün daha da fazla zaman

geçirir olduğu sahilde gözlerini okyanusun ıssız enginliğine çeviriyor, sanki birini beklermiş gibi anakaraya bakıyordu.

Adadaki son günlerinin akşamüstü saatlerinde, bol etli yengeçlerin saklandığı sığlığın yanında, kumları sıyıran dalga köpüklerinin üstüne çömelmiş halde duran Hall'un yanına yaklaştı. Yüzünde gergin bir ifade olsa da sesi sakinliğini koruyordu.

"Hall, Haas'a telgraf çektiğinden emin misin?"

Başını kaldıran Hall şaşırmıştı.

"Tabii ki. Neden sordun?"

"Neden gelmediğini anlayamıyorum."

"Büyük ihtimalle kendi kontrolü dışındaki sebeplerden dolayıdır." Hall doğrudan adamın gözlerinin içine baktı. "Bildiğin gibi kendisi Suikast Bürosu'ndan kalan son kişi."

Çömelmiş haldeki adamın esmer yüzünü süzen Dragomiloff'un suratı ifadeden yoksundu.

"Benim dışımda tabii," diye belirtti usulca, ardından kulübeden tarafa döndü.

Hall'un gözleri bir süre Dragomiloff'u takip etti fakat ardından omuzlarını silkip yengeç avına geri döndü. Küçük hasır sepet sağlam bir akşam yemeğine yetecek kadar dolduğu zaman doğruldu ve sırtındaki kramp giren kaslarını ovaladı. Grunya babasıyla beraber hararetli şekilde ciddi bir tartışmaya girmişti. Rahatsız edilmek istemedikleri aşikârdı. Biraz gücenen Hall oradan derhal ayrılarak sahile doğru yürümeye başladı. Islak kumların üzerinde ağır adımlarla dolaşırken, "Sırlar mı?" diye düşündü içerleyerek. "Geldiğimiz şu aşamaya rağmen halen sırlar mı?"

Döndüğünde hava kararmıştı. Dragomiloff odasındaydı, yazı masasının üzerine eğilmiş, ışığın çarptığı bedeninin gölgesi sazdan duvara düşmüştü. Küçük bir lam-

banın yanında oturan Grunya da palmiye yapraklarından küçük bir hasır örüyordu. Hall, kadının karşısındaki bir sandalyeye oturarak birkaç dakika onun güçlü parmaklarının hareketlerini izledi. Kendisini her gördüğünde kadının suratına yerleşen gülümseme bu sefer görünmüyordu.

"Grunya."

Kadın soru sorar bir ifadeyle adama baktı, bakışları sertti.

"Evet, Winter?"

"Grunya." Alçak sesle konuşuyordu. "Buradaki son günlerimizi yaşıyoruz. Yakında medeniyete geri döneceğiz." Bir an tereddüt etti, kadının vakur görüntüsü karşısında birazcık ürkmüştü. "Sen hâlâ benimle... evlenmek istiyor musun?"

"Tabii ki." Grunya gözlerini bir kez daha kucağındaki işine çevirdi; parmakları tekrar çalışmaya başladı. "Seninle evlenmekten daha çok istediğim bir şey yok."

"Peki ya baban?"

Bakışlarını kaldırdı, suratında oynayan tek bir kas bile yoktu. Kadının suratının keskin ve narin hatlarının, sarışın adamınkiyle taşıdığı bariz benzerliği Hall'un ilk fark edişi değildi.

"Ne olmuş babama?"

"O ne yapacak? Artık Suikast Bürosu yok. Hayatında büyük bir yer tutuyordu."

"Tüm hayatı ondan ibaretti." Birden gözlerini anlaşılmaz bir ifadeyle yukarı kaldırdı. Ardından Hall'un omzunun hizasına inen bakışlar, orada kaldı. Hall arkasına döndü. Dragomiloff odaya girmişti ve sessizce ayakta dikiliyordu. Grunya'nın gözleri tekrar Hall'a döndü. Gülümsemeye çalıştı.

"Winter... suya ihtiyacımız var. Zahmet olmazsa..."

"Tabii ki."

Hall ayağa kalktı ve kovayı alıp adanın kuzey ucundaki küçük kaynağa doğru yürümeye başladı. Yükselen ay geniş ve beyazdı, patika boyunca çiçeklerin dans eden gölgeleriyle yolunu aydınlatıyordu. Hall'un yüreği sızlıyordu; Grunya'nın tuhaf huysuzluğu –hatta neredeyse soğukluğu– ona dert olmuştu. Fakat sonra rahatlatıcı bir düşünce geldi aklına. Her birimiz, diye düşündü, son günlerde çok gerildik. Tanrı biliyor ya, kim bilir ona nasıl görünmüş olmalıyım! Sadece birkaç gün daha dayandıktan sonra kendilerini gemide bulacaklar ve böylece kaptan da onları evlendirebilecekti. Karı ve koca! Kovayı doldurduktan sonra tatlı tatlı ıslık çalarak dönmeye başladı.

Su varili mutfaktaydı. Kovayı baş aşağı çevirerek döktü; varilden taşan su çıplak ayaklarını ıslattı. Varil zaten doluydu. Aniden korkuya kapılarak kovayı yere fırlattı ve oturma odasına doğru fırladı. Grunya halen sessizce çalışıyordu ama yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Yanındaki masanın üzerine yığılmış olan kâğıtlar, lambanın altında dağınık ve kasvetli bir şekilde duruyorlardı.

"Grunya, hayatım! Ne..."

Kadın işine devam etmeye çalışsa da gözyaşları gittikçe hızla akmaya başladı, ta ki elindeki örgüyü fırlatıp da kendini Hall'un onu bekleyen kolları arasına atana dek.

"Oh Winter!"

"Ne oldu? Ne oldu hayatım?" Hall birden kuşkulandı ve Dragomiloff'un odasından tarafa döndü. Oda karanlıktı ancak açık pencereden sızan ay ışığı boş yatağın üzerine düşüyordu. Kapıya doğru fırlasa da Grunya onu kolundan tutmuştu.

"Hayır! Oraya girme! Şunu oku!"

Hall kararsızlıkla durdu fakat kadının kolunu sıkan eli ısrarcıydı. Onunkine doğru kaldırdığı gözleri yaşlarla

doluydu; fakat aynı gözlerde kararlılık da vardı. Soğukkanlılığını tekrar kazanan Hall, kâğıt yığınına uzandı. O okurken Grunya da onun suratını izliyor, gözleri geniş alnından kuvvetli çenesine dolaşıyor, sonsuza dek tek sığınağı olacak adamın hatlarını inceliyordu.

Sevgili Çocuklar;

Artık daha fazla bekleyemeyeceğim. Haas halen gelmedi ve benim de zamanım tükeniyor.

Beni ve –Hall'un da diyeceği gibi– deliliğimi anlamaya çalışmalısınız. Şimdi size atmam gereken adımdan bahsedeceğim. Suikast Bürosu'nun başı olarak bir sözleşmeye imza attım; ve o sözleşmenin şartları yerine getirilecek. Büro şimdiye dek asla başarısızlığa uğramadı ve şimdi de uğramayacak. Aksini yapmak, Büro'nun her zaman savunduğu değerleri yadsıması anlamına gelir. Şundan eminim ki, Haas'ın görevini tamamlamasını engelleyen tek neden ölüm olabilir ancak bizim örgütümüzde görev her zaman bir sonraki kişiye geçer. Son üye olarak bu görevi benim üstlenmem gerekir.

Ama ben bunu üzüntü içinde kabul etmiyorum. Büro benim hayatımdı ve o yok olacaksa, o zaman Dragomiloff da yok olmalı. Utançla üstlenmiyorum bu görevi; bu gece atacağım adımı onurla atıyorum. Büyük ihtimalle yanılmıştık; bir ara, Hall, beni yanıldığımıza ikna etmiştin. Fakat biz asla yanlış sebepler yüzünden yanılmadık, yanılgılarımızda bile doğruluk vardı.

Öldürdüğümüzü, hem de birçok kereler öldürdüğümüzü inkâr etmiyoruz. Ancak öldürmekle ilgili kötü olan kurbanların niceliği değil, niteliğidir. Tek bir Sokrates'in ölümü, Cengiz Han önderliğinde Asya'ya vahşice tecavüz eden yüz binlercesinin katledilmesinden çok daha büyük bir insanlık suçudur; ancak buna sahiden inanan kim var ki? Kamuoyu –eğer ki bilselerdi– Büro'muza lanetler okurdu, hem de aynı ağızla her türlü ahmakça ve gereksiz katliamı yere göğe sığdıramayan gene kendileriyken.

Bana inanmıyor musunuz? Büyükşehirlerimizin parklarında, meydanlarında, sokaklarında bir yürüyüşe çıkın. Aristoteles'in hangi anıtını bulacaksınız? Ya da Paine'in? Veya Spinoza'nın? Hayır; bu alanlar maymundan şimdiki halimize ulaşana dek bir elinde kılıçla hepimizi katliamlara sürüklemiş yarı tanrılara adanmıştır. İspanya ile yaptığımız son savaşın ardından şüphesiz ki hem İspanya'da hem de burada kalan son birkaç boş yer, bindikleri atlarından kanlı elleriyle selam veren heykellerle doldurularak, insanoğlunun zihni için yapılan savaşta alınan bu vahşice zaferi bronzun ebediyetinde ölümsüzleştirecektir.

Bunlara rağmen yanıldığımıza inanmaya razı oldum. Neden mi? Çünkü işin özünde haklıydık. Adaletin ortak bir sorumluluk olduğunu tüm dünyanın fark etmesi gerekiyordu; adalet artık sadece seçilmiş birkaç kişinin –hem de kendini seçmiş olan– gayesi olarak kalamaz. Şu anda bile Avrupa'da yaşananan karmaşalar, insanoğlunun bugüne dek hiç karşılaşmadığı olağanüstü bir felaketin habercisi niteliğinde. Fakat kurtuluş, bizim sunabileceğimizden bile daha kapsamlı bir ahlaki anlayıştan gelmeli. O, dünyanın gelişen ahlaki köklerinden doğmalı.

Fakat, bir belirsizlik var; tek bir sorun. Ya bu ahlaki kökler henüz uzaklardaysa? O zaman, çok da uzak olmayan bir çağda, Suikast Bürosu pekâlâ tekrar doğabilir. Ölümleri yüzünden suçlanabileceğimiz kişiler için ise şu söylenebilir: Ölümü hak etmeyen kimse öldürülmedi. Ölümü insanlığın çıkarına olmayan kimse ölmedi. Bir sonraki "son" savaş yaşandıktan sonra heykelleri meydanlardan yükselecek olan kişiler için aynısının söylenebileceği ise şüpheli.

Ancak zaman tükeniyor Hall, senden Grunya'yı korumanı istiyorum. O benim bu dünyaya bıraktığım miras, bir insanın, haklı ya da haksız, ardında iz bırakmadan göçüp gidemeyeceğinin göstergesi. Grunya'cığımı son bir kez öpüyor, sevgili dostumun elini de son bir kez sıkıyorum.

D.

Hall parmaklarının arasındaki kâğıtlardan kaldırdığı gözleriyle sevdiği kadının güzel yüzünü aradı.

"Onu durdurmaya çalışmadın mı?"

"Hayır." Bakışları kararlı ve cesurcaydı. "Hayatım boyunca benim için elinden geleni yaptı. En ufak dileğimi bile yerine getirirdi." Gözleri buğulandı; kendine hâkim olmaya çabalarken dudakları titriyordu. "Onu o kadar çok seviyorum ki! Yaptıklarının karşılığını ödeyebilmemin imkânı yok."

Hall kadını kollarının arasına çekince, kadından taşan dirence şaşırdı. Fakat Grunya'nın çektiği acı çok büyüktü; kendini kaybetmiş halde gözyaşlarına boğulurken, tüm kuvvetiyle Hall'un kollarına asıldı.

"Oh, Winter, sence hata mı yaptım? Hata mı yaptım söyle! Kendine kıymaması için yalvarmalı mıydım ona?"

Adam onu sıkıca, teselli edercesine tutuyordu. Kulübenin açık kapısından dışarıya çevrilen gözleri, üzerinde parlak ay ışığının yansıdığı dingin okyanusu aradı. Görüş alanına bir gölge girdi, uzaklardaki bu belirsiz figür rahat bir tavırla küreğe asılmış, sakince kanalın ortasına, Huhu Kai'yi beklemeye gidiyordu. Hall bunu gerçekten gördü mü, yoksa hayal mi etti bilmese de, gittikçe küçülmeye başlayan kanodan sanki birden bir el yükselmiş ve onu neşeyle selamlamıştı.

"Hayır," dedi emin bir sesle kadını artık daha da sıkıca tutan Hall. "Hayır hayatım. Hata yapmadın."

SON

(Jack London'ın anlatımı 240. sayfada şu paragrafla sonlanıyor:

"Yerine oturmuş olan Hall tekrar doğrularak, şarap kadehini bir kenara itti ve bir elini masaya dayadı."

Bu noktadan sonra, Robert L. Fish'in romanı bitirmek adına yazdığı kısımlar başlıyor.)

Jack London'ın kitabı tamamlamak üzere aldığı notlar

Ateşkes bitmeden, "patlamayı hızlandırdın". Drago bunu fark eder. Durumu anlayan Breen'in paniği. "Fakat durduramam. Bunu denemen için yapacağım herhangi bir şey ânında patlamasına neden olur.

Drago: "Sana yardımcı olacağım." Breen minnettar.

Breen'e bombayı ateşkes sırasında aktive ettiğini ispatlarlar. "Haklısınız. Neredeyse hatam yüzünden suçlu duruma düşecektim. Onu etkisiz hale getirin, ben yapamam. Bahsettiğim cihaz buydu. Bu aletin güzel yanı Büro'nun emri altında olmasıydı. Bir kere aktive edildiğinde, tıpkı şu an ki gibi, dünya üzerindeki hiçbir güç onu durduramaz. Bir nalbant bile içinden saati sökemez."

Al ve Körfez'e fırlat.

"Dostlar, manyaklar. Buna müsaade edecek misiniz?"

"Durduramıyorlar." Hanover kıkırdar. "Elementlerin inkâr edilemez mantığı!"

"Burada kalıp havaya mı uçacaksın?" diye cevap talep etti Hall öfkeyle.

"Kesinlikle hayır. Fakat, Breen'in de dediği gibi, henüz epey vakit var. On dakika en yavaş olanımızın bile patlama alanı içinden çıkmasına yetecektir. O an gelene dek durumun olağanüstülüğüne saygı göster!"

Hall diğerlerini inceler.

Breen: "Muhakemem çöktü. Bu da insan mantığının yanılma payı olabileceğini gösterir. Fakat, Hanover, elementlerin muhakemesinde hiçbir çöküşe rastlanmıyor. Çökemiyorlar."

Kendilerini duruma o kadar kaptırmışlardır ki zamanın hızla geçtiğini fark edemezlerken Drago ayağa kalkar ve Lucoville'in boynuna doğru omzuna elini sevecen bir tavırla koyar.

Nazikçe konuşur. El, süratle, kasılarak. Japonların ölüm dokunuşu. Şapkasını ve paltosunu alır. Dikkat çekmeden odadan çıkar. Kaplan gibi peşinden atılan Haas, garsona çarpar, tabaklar devrilir.

"Sevgili dostum Lucoville," der Hanover, gözlüğünün arkasından bakarken. "Bir daha cevap veremeyeceksin."

Son sözü eden gerçekten de Şef'tir.

***

Ertesi günün gazetesi –*San Francisco Examiner*– Körfez'de gizemli patlama, ölü balıklar. İpucu yoktur.

Drago'nun mesajı: "Los Angeles'a gidiyorum. Biraz kalacağım. Gelin ve işimi bitirin."

Yemek esnasında Drago maceralı yaşam biçimini övdüğünde, onu duygularıyla hareket etmekle, (küçümseyerek) bir Epikurosçu olmakla suçlarlar.

***

"Beyler!" diye çaresizlikle haykırır Hall. "Size matematikçiler olarak sesleniyorum. Etik, bilim seviyesine indirgenebilir. Neden hayatlarınızı bunun için feda edeceksiniz?

Beyler, dost deliler. Düşünüp taşının. Bu durumu bir denklemmiş gibi ele alın. Bu bilimsel değil, mantık dışı. Dahası, ahlaksızca. İşini bilen bir etikçi, bunu mantık dışı veya buna benzer bir eylem olarak bulurdu."

Tartışırlar. Vazgeçerler.

Drago: "Akıllıca bir hareketti. Ve şimdi ise, ateşkes. Herhalde Birleşik Devletler'de ya da belki de dünyada, birbirine bizim gibi güvenen yoktur." Saatini çıkarır. "Saat 9.30. Gidip yemek yiyelim. İki saatlik bir barış. Bunun ardından ise bir karara varılmamışsa ya da olaylar kontrolden çıkmamışsa, mevcut durumu korumaya devam ederiz."

***

Hall, Drago'yu kurtarıp onunla kaçan Grunya'yı kaybeder. Ardından Hall telgraf çeker; Meksika, Karayipler, Panama, Ekvador'da onları arar. Drago'ya büyük para (beş katı) gönderir, takibe başlar.

Varır; gittiklerini görür. Haas'a rastlar, onu izler. Yelkenliyle Avustralya'ya gider. Orada Haas'ı kaybeder.

Kendisi, telgraf çekiyor, onların yerini saptayıp Tahiti'ye yola çıkar. Tahiti'de onlarla buluşur. Grunya ile evlenir. Haas ortaya çıkar.

Üçü; Drago, Grunya ve Hall (evliler), suikastçılar varana dek Tahiti'de yaşarlar. Drago filikayla Taiohae'ye sızar. Drago aklının başında olduğuna diğerlerini ikna eder; onlar deli falan değildir. Salaktırlar. Onların anlayamadığı yeni kavramlara ulaşmayı başarmıştır.

Kumlu bir adacık, Dragomiloff haddinden fazla zeki Haas dışında herkesi havaya uçurur. Eve mayın yerleştirilmiştir.

Drago, Nuka Adası'nda, Taihoae köyü, Markiz Adaları. Sahile vurmuş harap filika ve suikastçı (Haas), Melville'in bir asır önce kaçtığı yer. Drago, adadaki Typee Vadisi'ni araştırırken, Hall ve Grunya suikastçı Haas'tan kaçar, onu atlattıklarını zannederler.

Drago muzafferce ölür: Güçsüz, çaresiz, Markiz Adaları'nda, enkaz, atanmış katil tarafından (Haas) kazara izi bulunur. Fakat sadece kazara. "Aslında örgütten daha zeki çıktım." Katil ve o, ölmek üzereyken tartışır. Drago'nun yavaş işleyen, acı vermeyen zehiri vardır. Almaya karar verir. Alır. Bir saatte ölecektir.

Drago: "Şimdi de, dağılması gereken örgütün hatalı yanını tartışalım."

Grunya ve Hall gelir. Uskuna bir o yana bir bu yana yatıyordur. Drago'nun son anlarında filikayla sahile çıkarlar.

Haas hariç herkes öldükten sonra, Hall, Büro'nun işlerini toparlar. Kendisine 117.000 dolar iade edilir. Drago'nun kitap ve mobilyalarını muhafaza eder. Dilsiz uşağı, Edge Moor'daki sayfiye evine gönderir.

Charmian London'ın kitabın sonu için tasarladığı taslak[1]

Küçük yat denizde ilerliyor, hızla ilerleyen yelkenli, gece ve gündüz, hatta geceler ve gündüzler boyu. Yıkımın coşkusu –*bonito*'lar[2] için harika bir tasvir– binlercesinin, on binlercesinin. Büyük av. Yıkımın kilometrelere yayılan örneği. Lostromo ve fregat kuşları, tukanlar ve diğerlerinden sürekli artan binlercesi. Hepsi de uçan balığın peşinde. Güverteye atlayan uçan balıkları görür görmez dalışa geçiyorlar. Öldürmenin coşkusu iliklerine kadar işliyor. Yata çarparak kanatlarını kırıyor, denize düşüyorlar ve *bonito*'lar tarafından parçalara ayrılırlarken, kendi cinsinden çırpınan kuşlar da onlara yukarıdan saldırıyor. Yerli denizciler *bonito*'ları çiğ yemek için yakalıyorlar. Güverteye çekilen *bonito*'lara hemcinsleri saldırıyor. Denizciler bir köpekbalığı yakalayıp onu baştan aşağı yardıktan sonra içindeki her şeyi çıkarıyorlar. Adamlardan birinin elinde atan kalp var. Çırpınarak kendini denize atan köpekbalığı, suyun içindeki *bonito*'lar onun üzerine atlayarak dişleriyle vücudunu parçalarken, o güneşle parlayan tuzlu sularda yüzüyor da yüzüyor. Atan kalp

1. Charmian Kittredge London (1871-1955). Jack London'ın ikinci eşi olan Amerikalı yazar. (Y.N.)

2. Parlak bir yüzgeci olan, torik benzeri yırtıcı balık. (Ç.N.)

Grunya için bir şok. Sonunda tropik güneşinin deliliği, vs. o anda hafif otomatik silahlarla kuşlar, balıklar vs. vurulmaya başlıyor. Grunya yukarıya bakıp alkışlıyor. Öldürülen veya yaralananlar derhal diğerlerince yenilmeye başlanıyor. İrlanda teriyeri denize atladığı gibi *bonito*'lar tarafından paramparça ediliyor. Boynundaki bandanası kızıla dönüyor, derinlere sürükleniyor vs. Hiçbir şey kaçamaz.

Ve böylece, trajik olacağı öngörülmüş olan son geliyor, karaya ilerlerken köpekbalıkları küreklerinin palalarını ısırıyor. Sahildeyse küçük bir balık sürüsü bir şey keşfedip hızla kumsala akın ediyor. Karaya yakın sığ sularda, yitmiş bir hayata ait parıldayan bir kabartıya yaklaşıyor ve onu buluyorlar, ölen Dragomiloff'u.